

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA Today Bestselling Author

PAMELA KELLEY

Coming home for the holidays can be the best gift of all.

The Christmas Inn

A Novel

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

The Christmas Inn

Bir Roman

PAMELA KELLEV

ST. MARTIN'S

OceanofPDF.com

[Okumaya Başlayın](#)

[İçindekiler](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

**Bunu satın aldığımız için teşekkürler
Martin's Yayın Grubu e-kitabı.**

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında
bilgi almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

[Sign Up](#)

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden
bizi çevrimiçi ziyaret edin _

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

OceanofPDF.com

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin: us.macmillanusa.com/piracy.**

OceanofPDF.com

*Judith Campbell ve Chris Stokes'a, gelmiş geçmiş en iyi komşular.
Dostluğunuz ve desteğiniz için teşekkür ederim. İkiniz de bana
ilham veriyorsunuz.*

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

Riley Sanders ofisine doğru yürürken karamelli lattesini yudumluyordu. Saat üçü biraz geçiyordu ve etrafındaki koca kar taneleri döne döne dans ederek yere iniyordu. Yılın ilk kar yağışı ona her zaman heyecan verirdi. Eve gitmek, kanepeye kıvrılmak ve bir Hallmark Noel filmi izlemek isterdi.

Ama bu gece bunu yapamazdı. O ve Jack'in akşam yemeği planları vardı. Mahallelerindeki en sevdikleri İtalyan restoranına gideceklerdi ki bu iyi bir şeydi çünkü evlerine yakındı. Şu anda yerde neredeyse hiç toz yoktu ama daha sonra ortalık karışabilirdi.

Riley Madison Caddesi'ne döndü ve binasına doğru yarım blok yürüdü. Güvenlik masasındaki Gerry'ye merhaba dedi ve asansöre binerek dördüncü kata çıktı.

"Boost Pazarlama, lütfen bekleyin." Normalde neşeli bir resepsiyonist olan Marissa, Riley'yi görünce duraksadı. "Hepsi konferans odasındalar. Hank döner dönmez onlara katılmanı söylememi istedi." Ciddi, hatta endişeli görünüyordu.

Riley çantasını masasına bıraktıktan sonra sekiz kişilik tüm içerik ekibinin toplandığı konferans odasına gitti. Ocak ayında, iyi bir zamla birlikte kıdemli içerik yöneticisi rolüne terfi etmişti. Sorumlulukları hâlâ yazıyla ilgili olduğu ve web sitesi, sosyal medya, e-posta ve basılı yayınlar için içerik yazmayı içerdiği için bu görevi şimdiye kadar çok sevmişti. Ayrıca küçük bir ekibi yönetmek ve en iyi müşterilerinden birkaçıyla daha doğrudan çalışmak üzere genişletilmişlerdi. Hank onu görünce başını kaldırıp selam verdi. Gülümseliyordu. Hank normalde her zaman gülümserdi. Grubun yöneticisiydi ve Riley'nin şimdiye kadar çalıştığı en neşeli yöneticilerden biriydi.

"Riley, içeri gel. Hiçbir şey kaçırmadın." Hank boğazını temizledi. "Açıkça söyleyeceğim. Korkarım iyi haberlerim yok. İçerik ekibini derhal geçerli olmak üzere işten çıkarıyoruz. Ben de dahil."

Oda sessizdi. Riley şoktaydı. Etrafına bakındı ve herkesin kafası aynı derecede karışmış görünüyordu. Sonunda ekipteki en kıdemli kişi olan Sheila konuştu. "Anlamıyorum. Şirketin çok iyi gittiğini sanıyordum. Daha yeni iki büyük müşteri aldık."

"Şirket her zamankinden daha iyi durumda. Ama görünüşe göre yerimiz doldurulabilir," dedi Hank kısaca.

Sheila'nın çenesi düştü. "YAPAY ZEKA MI?"

Hank başıyla onayladı. "Evet. Metin yazarlığı ekibinin yarısı da işten çıkarılıyor. Kalanlar, yapay zeka araçları tarafından yapılan tüm içerik çalışmalarını denetleyecek."

"Korkunç bir zamanlama, Noel'e çok az kaldı," dedi bir başkası. Neredeyse Aralık ayıydı ve normalde Riley'nin yılın en sevdiği zamanıydı. Bu, her şeye büyük bir gölge düşürdü.

"Lütfen beni referans olarak kullanmaktan çekinmeyin," dedi Hank. "Hepimizin kolayca yeni işler bulacağından umutluyum. Her şirketin yapay zekayı aynı şekilde benimsediğini sanmıyorum. Hâlâ sunabileceğimiz pek çok değer var."

Hepsi masalarına geri döndü ve eşyalarını toplamaya başladı. Riley tam işini bitirmek üzereydi ki telefonu çaldı ve arayanın kim olduğunu görünce rahat bir nefes aldı. "Merhaba Jack."

Şimdi akşam yemeğini daha da iple çekiyordu. Böyle beklenmedik bir haberden sonra, dışarı çıkıp içini dökme fırsatını memnuniyetle karşıladı.

"Hey, Riley, uzun konuşamam. Bu gece için iptal etmem gerek. Bu dava tam bir katil. Dokuz ya da ona kadar buradan çıkamayacağım." Jack büyük bir hukuk firmasında ortak olarak çalışan kıdemli bir avukattı. Zeki ve çok başarılıydı ama uzun saatler çalışıyordu. Böyle son dakikada iptal etmesi alışılmadık bir durum değildi. Riley anlıyordu ama bu bir hayal kırıklığıydı.

"Endişelenme. Başka bir gece." İşten çıkarılma konusunu telefonda konuşmak istemiyordu, özellikle de kabini başkalarının duyabileceği açık bir alanda olduğu için. Anlayış göstereceklerini bilse de mahremiyetine değer veriyordu.

"Kesinlikle. Yarın nasıl? Erken çıkacağım ve istediğin yerde güzel, uzun bir akşam yemeği yiyebiliriz."

Riley gülümsedi. "Kulağa hoş geliyor. Görüşürüz o zaman."

★ ★ ★

Tüm kişisel eşyaları, onlar konferans odasındaiken masalarının üzerinde beliren karton kutuya kolayca sığmıştı. Marissa, Riley resepsiyon masasının önünden geçip çıkarken veda ederken üzüntüyle başını salladı.

Asansöre adımını atıp zemin kat için düğmeye bastığında iç çekti. Henüz gerçek gibi görünmüyordu. Neyse ki yeni bir iş bulana kadar onu idare edecek kadar birikimi vardı. Riley başka bir iş bulmanın aslında ne kadar kolay olacağını merak ediyordu. Çoğunlukla şirket blogları, bültenler, teknik raporlar, web sitesi içerikleri ve sosyal medya gönderileri yazmaktan oluşan işinden keyif alıyordu. Hank'in haklı olduğunu ve bu işi yapacak insanları hâlâ işe alan pek çok şirket olacağını umuyordu.

Tek yatak odalı dairesi ofise on beş dakikalık yürüme mesafesindeydi ve havanın soğuk olmasına ve yüzüne sürekli kar taneleri düşmesine aldırılmıyordu bile. Riley sersemlemiş bir halde yürüyordu. Hepsinin işini kaybetmiş olması gerçek gibi görünmüyordu. Dairesine vardığında her şey daha yeni yeni kafasına dank etmeye başlamıştı. İçeri girdi ve kutuyu mutfak masasının üzerine bıraktı, paltosunu astı ve ellerini ısıtmak için birbirine sürttü.

"Miyav!" Lily, güzel gümüş ve kahverengi Maine coon kedisi, aşağıdaki işlek caddeye bakan pencerenin yanındaki en sevdiği tünekte aşağı atladı ve merhaba demek için yanlarına geldi. Yüksek sesle mırılarak Riley'nin bacağına süründü. Riley eğildi ve onu kulaklarının arkasından kaşdı. Lily sonra kendini yere attı ve Riley'nin sırtını kaşıyabilmesi ve karnını sevebilmesi için yuvarlandı. Bu onların günlük rutiniydi. Lily yeterince doyduğunda Riley onu besledi, sonra boş boş buzdolabına baktı ve akşam yemeği için ne yapacağını düşündü.

Hiçbir şey planlamamıştı çünkü dışarıda yemek yiyeceğini düşünmüştü. Dolapta bir kutu bezelye çorbası buldu ve ocakta ısıtırken bir İngiliz çöregini kızartıp bolca tereyağladı. Yemeğini küçük yemek alanında yedi ve dizüstü bilgisayarında özgeçmişini aradı. Özgeçmiş

Son güncellemesinin üzerinden beş yıl geçmişti. Riley yeni bir iş aramaya başlamaktan korkarak iini çekti. İşten çıkarılmanın yarattığı şok ve hayal kırıklığıyla kendini uyuşmuş hissediyordu. Sonunda hayalindeki işi kazanmıştı ama çok geçmeden elinden alınmıştı.

Büyük ölçüde yeniden yazılması gereken eski özgeçmişine baktı. Henüz bunu yapacak enerjisi yoktu. Dizüstü bilgisayarını kapattı ve tüm bunlarla yarın ilgilenmeye karar verdi. Bu gece her şey yolundaymış gibi davranacak ve neşeli bir Noel filminin içinde kaybolacaktı.

Rahat pijamalarını giydi, kendine bir fincan tarçınlı çay yaptı ve kanepeye yerleşti. Lily yanına atladı ve Riley cep telefonu çaldığında kumandayı eline aldı. Arayan kız kardeşiydi. Bu garipti, Amy Riley'yi neredeyse hiç akşamları aramazdı. Genelde sabahları konuşurlardı, gerçi konuşmalarının üzerinden birkaç gün geçmişti.

"Hey, Amy, her şey yolunda mı?"

"Annem arıyor." Amy'nin sesi stresli ve biraz sarsılmış geliyordu. Her zamanki sakin ve sinir bozucu derecede düzenli kız kardeşine hiç benzemiyordu. "Birkaç gün önce bacağını kırdı. Bir ya da iki haftalığına eve gelme şansın var mı? Senden istemeyecektir ama gerçekten yardıma ihtiyaı var."

"Ne oldu?"

"Merdivenden düştü. Antredeki ampulü değiştirmeye çalışıyordu ve dengesini kaybetti."

"Oh, hayır. Yine de iyi, değil mi?"

"yle. Ama en az bir ay boyunca üzerine ağırlık koyamaz. Bu yüzden otelde yardıma ihtiyaı olacak. Birkaç gnlğne biraz yardım edebilirim, ama kızlarla bundan fazlasını yapmam gerçekten imkansız - annemle aynı anda bana ihtiyaçları var."

Riley bir an düşündü. "Lily ve ben yarın eve gidebilir ve en azından birkaç hafta, belki de daha uzun süre kalabiliriz."

"Bu harika. İşten o kadar izin alabiliyor musun?"

Riley kıkırdadı. "Artık yapabilirim." Kız kardeşine işten çıkarılma olayını anlattı.

Amy'nin sesi onun adına öfkeli geliyordu. "Bu çok korkunç. Bunu gerçekten yapabilirler mi? Bu doğru görünmüyor."

"Buna karşı bir yasa yok. Eminim başka bir şey bulabilirim. Annemin her zaman dediği gibi, her şeyin bir nedeni vardır."

"Olanlar için üzgünüm ama eve gelmek için zaman ayırabildiğine çok sevindim. Birlikte takılmak güzel olacak. Çok uzun zaman oldu." Riley geçen yıl sadece iki kez eve gelebilmişti; Noel'de ve 4 Temmuz'da uzun bir hafta sonu için. Tekrar dönmek istiyordu ama haftalar uçup gitmiş gibiydi.

"Gerçekten öyle. Ben de kızları görmek için sabırsızlanıyorum." Amy'nin dört yaşında ikiz kızları vardı. Bethany ve Emily çok sevimliydiler ve Riley okuma seanslarını dört gözle bekliyordu. Kızlar Riley teyzelerinin onlara kitap okumasına bayılırdı. Kanepede birbirlerine sokulurlardı, her iki tarafta da bir kız olurdu ve Riley kızlar uyuyana kadar kitap üstüne kitap okurdu.

Kız kardeşini şahsen görmek için de sabırsızlanıyordu. Amy ondan dört yaş küçüktü ve her zaman yakın olmuşlardı. Gerçi Riley Manhattan'da, Amy ve ailesi de Chatham'da yaşadıkları için birbirlerini yeterince sık göremiyorlardı. Ve elbette Riley de annesini görmeyi dört gözle bekliyordu. Annesi ve babası yıllar önce, Riley on iki yaşındayken boşanmış, babası da bir yıl sonra yarı yaşından küçük biriyle yeniden evlenmişti. Babası Maine'de yaşıyordu ve onu pek sık görmüyorlardı, belki yılda bir kez, o da ancak.

Ama anneleriyle çok daha yakın bir ilişkileri vardı. Boşandıktan sonra, dünyaya karşı üçü varmış gibi hissetmişlerdi. Babası o zamanlar sırtındaki sakatlık nedeniyle düzenli olarak çalışmıyordu, bu yüzden çocuk desteği çok azdı. Annesi iki farklı restoranda çalışmış, artan faturaları ödeyebilmek için öğle vardiyasında ve çoğu zaman akşam vardiyasında da garsonluk yapmıştı. Her zaman idare ediyordu ama geriye pek bir şey kalmıyordu.

Anne tarafından büyükannesi ve büyükbabası vefat ettiğinde, her şeylerini ona bırakmışlar. Bir servet değildi ama annesinin ipoteğini ödeyebilmesi ve evine yürüme mesafesinde bir oda-kahvaltı satın alabilmesi için yeterliydi. Bu yaklaşık beş yıl önceydi ve annesi sonunda mutlu ve daha rahat görünüyordu.

Chatham Coastal Inn'i işletmek rahatlatıcı bir iş değildi - kesinlikle stresleri vardı - ama bu farklı bir stres türüydü. Annesi, işletmenin sahibi olmanın ve her şeyi kendi bildiği gibi yapmanın heyecan verici olduğunu söylemişti. İnsanlarla ilgilenmeyi her zaman sevmişti ve konuklar da detaylara gösterilen ekstra ilgiden hoşlanıyordu. Sadece on oda vardı, bu yüzden

ezici. Ve şimdi temizlik için yardım alıyordu. Başlangıçta her şeyi kendisi yapmıştı ve bu kesinlikle çok fazlaydı.

Riley kız kardeşiyle telefonu kapatır kapatmaz evi aradı. Annesi kırık bacağından hemen bahsetmemişti ve Riley de Amy'nin onu eve gitmesini istemek için aramış gibi görünmesini istemiyordu. Konunun sohbet sırasında açılmasını istiyordu, böylece sadece teklif edebilecek ve annesi de kendisini buna zorlanmış hissetmeyecekti. Annesi her zaman yük olmaktan endişe ederdi ki bu gerçeğe uzaktan yakından alakası olmayan bir şeydi. Riley bunun yerine işten çıkarılma haberini paylaştı.

"Riley, tatlım, çok üzgünüm. O işi ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Hem de Noel'den hemen önce." Annesinin sesi Riley'nin hissettiği kadar hayal kırıklığına uğramış gibiydi ve destekleyici sempatisi Riley'nin gözlerinin beklenmedik bir şekilde dolmasına neden oldu.

Riley derin bir nefes aldı. "Zamanlama pek iyi değil," diye kabul etti. "Ama eminim kolayca başka bir şey bulabilirim. Uzun zamandır hiç izin almadım, bu yüzden biraz ara vermeyi dört gözle bekliyorum. Eğer uygun bir zamansa gelip ziyaret edebilirim diye düşündüm."

"Tabii ki! Kızlarımı görmek için her zaman iyi bir zaman. Aslında geçen gün küçük bir kaza geçirdim." Riley'ye düştüğünü ve bacağının kırıldığını anlattı.

"Olamaz! Etrafta dolaşabiliyor musun?"

"Koltuk değneklerine bağlıyım. Hala işlerimi halledebiliyorum, sadece daha yavaşım. En azından temizlik için yardım alıyorum. Amy de kızlarla birlikte ziyarete geldi. Ben kızlara kitap okurken o da resepsiyona bakıyor. İdare ediyoruz."

Riley gülümsedi. Annesi işler zorlaştığında bile her zaman iyi tarafından bakardı. "Ben de yardım edebilirim. Meşgul olmak için yapacak bir şeyler arıyor olacağım. Senin için de uygunsa yarın eve giderim diye düşünmüştüm."

"Bu harika. Sonra görüşürüz tatlım."

★ ★ ★

Beth, Riley ile yaptığı görüşmeyi sonlandırırken dalgın hissediyordu. Riley'den yardım istemek zorunda kalmadığı için rahatlamıştı; kızı yakınlarda yaşamadığı için bunu yapmaktan nefret ediyordu. Tatil zamanını yardım etmek için kullanmasını istemiyordu.

Dışarıda. Onu göreceği için heyecanlıydı ama işten çıkarılacağını duyunca da endişelendi, özellikle de yılın bu zamanında.

Saate baktığı sırada kapı çalındı. Saat tam yediydi. En iyi arkadaşı Donna'ya kendisini içeri alması için seslendi. Donna elinde en sevdikleri Tayland restoranından aldığı büyük bir paket yemek ve bir şişe Pinot Noir ile odaya girdi.

Donna çantayı tezgâha bırakıp çekmecedeki şarap açacağı ararken Beth, "Şarap da getirmene gerek yoktu," dedi.

"Genelde Pinot içmeyiz ama şarap dükkanındaki adam, kırmızı tercih ediyorsanız Thai ile iyi gittiğini söyledi. Bakalım." İkisine de birer bardak doldurdu ve Beth kalkıp ona yemek konusunda yardım etmek istedi ama Donna ona bir bakış fırlattı.

"Saçmalama. Ben hallederim. Kağıt tabakların nerede olduğunu biliyorum."

Donna ona bir bardak şarap uzatırken Beth güldü ve yerine oturdu. Bir yudum aldı. Pürüzsüz, hafif ve biraz da biberliydi. Donna bir süre sonra elinde kâğıt tabaklar, peçeteler ve mutfak eşyalarıyla döndü ve tüm Tayland yemeği kutularını Beth'in kolayca ulaşabileceği şekilde sehpanın üzerine koydu. Tabaklarını pad Thai, Çin böreği ve pirinçli Massaman körisiyle doldurdular. Yemeklerini yerlerken Beth ona Riley'nin ertesi gün geleceğini söyledi. Donna bunu duyunca heyecanlanmış görünüyordu.

"İşten çıkarılman çok kötü oldu. Ama zamanlaması harika. Gelebildiği ve bir süre kalabildiği için mutluyum. Bugünlerde Riley'i yeterince göremiyoruz."

Bu doğruydı. Riley Manhattan'daki işi ve erkek arkadaşıyla meşguldü ve yılda sadece birkaç kez, o da genellikle uzun bir hafta sonu için eve geliyordu. Onun biraz daha buralarda olması güzel olurdu.

Beth, "Yeni bir iş bulma konusunda endişeli görünmüyor, ancak bunun için yılın zor bir zamanı gibi görünüyor," dedi.

"O endişelenmiyorsa ben de endişelenmezdim. Riley yaptığı işte iyi. Yakında bir şeyler bulacaktır. Özellikle de yılın bu zamanlarında bir arkadaşınızın olması sizin için iyi olacaktır."

Beth başını salladı. Donna bu konuda haklıydı. Beth'in çoğunlukla tatillerde hafif bir depresyon geçirdiğini bilen birkaç kişiden biriydi. Evliliği Noel'den bir hafta önce sona erdiğinden beri Beth her yıl, Noel'in en güzel günlerinden birinde hüznle boğuşurdu.

Yılın en mutlu zamanları. Bunu iyi saklıyor ve tatillerde elinden geleni yapmak için kendini zorluyordu. Bu onu meşgul ediyordu ve Riley ve Amy ile harika anılar yaratmıştı.

Beth her zaman kızların yılın bu döneminin kendisi için ne kadar zor olduğunu bilmemelerini sağlamaya çalışırdı. Bu ağırlık genellikle Yeni Yıl'dan birkaç hafta sonra ortadan kalkardı. Ve zamanla, biraz azalmış gibi görünüyordu. Ama hala oradaydı. Aniden bacağını kırdığında, kendine acımamak ve birkaç gün boyunca bunun içinde debelenmemek için elinden gelen tek şey buydu. Ama tabii ki bunu yapamadı.

"Bill nasıl?" diye sordu. Donna'nın kocası bu hafta iş için seyahatleydi. Donna bir avukattı ve Ana Cadde'de başarılı bir muayenehanesi vardı. Yıllar önce Bill onun müşterilerinden biriydi ve birbirlerinden hemen etkilenmişlerdi. Bill, Donna'nın işini bitirdiğinde onu yemeğe davet etmiş ve ikisi için her şey bitmişti. Altı ay sonra evlendiler. Beth Bill'den hoşlanıyordu. Onunla birlikte olmak eğlenceliydi ve sık sık ikisiyle birlikte yemeğe çıkıyordu.

"O iyi biri. Louisiana'daki yemekleri pek sevmez ama. En azından kızarmış timsahı. Tadının tavuk gibi olmadığını söylüyor!"

Beth güldü. "En azından denedi."

"Doğru. Bir şeyler denemekten bahsetmişken, bir profil açıp internette flört etmeyi denemeyi hiç düşündün mü? Bill gibi eğlenceli biriyle bir şeyler yapmak istemez misin?"

"İsterim. Bunu çok isterim," dedi Beth. "Ama internetten flört etmeye hazır olduğumu sanmıyorum. Hiçbir zaman da olacağımdan emin değilim."

Donna içini çekti. "Her zaman yaptığım gibi sana göz kulak oluyorum. Ama bütün arkadaşlarımızı tanıyorsun. Bill'e her zaman tanıdığı biri olup olmadığını soruyorum ama hepsinin evli olduğunu ya da arkadaşının çıkmasını istemeyeceği kişiler olduğunu söylüyor."

Beth gülümsedi. "Bunu takdir ediyorum. Şu anda bunların hiçbirini düşünmüyorum bile... zaten şu anda biriyle çıkmak biraz zor olabilir." Sedirin üzerinde duran bacağına baktı. Alçı ağırdı ve ara sıra kaşınıyordu. Çıkarmak için sabırsızlanıyordu. Ama o zamana kadar, kendini yeniden sakatlamamak için dikkatli olması gerektiğini biliyordu.

"Doğru. En azından Riley'nin etrafta olması senin için eğlenceli olacak. İkinizin planladığı bir şey var mı?"

"Her zamanki tatil işleri işte. Gün boyunca otelde benimle birlikte olması çok yardımcı olacak."

Donna, "Ve önümüzdeki hafta sonu Noel Gezintisi ile eminim daha da meşgul olacaksınız," dedi.

Beth şarabından bir yudum aldı. "Bu aslında Tayland yemekleriyle çok iyi gidiyor. Bunu unutmamalıyız." Çin böreğinden bir ısırık aldı. "Aslında geçen yıl bu zamanlar olduğu kadar meşgul değilim. Riley'nin benim için bazı pazarlama fikirleri olabileceğini umuyorum."

Donna kaşlarını çattı. "Gelecek hafta sonu için biletleriniz tükenmedi mi?" "Hayır. Henüz değil."

"Hmm. Umarım son dakikada, bir gece önceki Nantucket Gezintisi'ne gelemeyen insanlarla dolarsınız."

"Belki. Göreceğiz."

Donna bir süre sessizce ona baktı, sonra gülümseyerek kadehini kaldırdı ve hafifçe Beth'inkine vurdu. "Her zamankinden daha mutlu bir tatil sezonunun şerefine."

Beth sıırttı. Bu yıl kızlarıyla daha fazla zaman geçirmeyi dört gözle bekliyordu. "Bunun şerefine."

★ ★ ★

Riley ertesi gün erkenden kalktı ve en büyük bavulunu geniş bir kıyafet yelpazeisiyle doldurdu - New England'da hava sıcaklığının her yerde olabileceği yılın bu zamanı olduğu için çok sayıda kat kat kıyafet. Bir gece önce bir araba kiralamıştı. Kahvaltıdan sonra dairesine dönecek ve kiraladığı araba gelir gelmez bavulunu ve Lily'yi alıp Cape'e doğru yola çıkacaktı.

Jack'le tam yedi buçukta en sevdikleri simitçide buluştu. Bir önceki akşam Jack'e mesaj atarak annesi ve Cape'e yapacağı yolculukla ilgili haberleri paylaşmış ve gitmeden önce hızlı bir kahvaltı için buluşmalarını önermişti. İçeri girdiğinde Jack çoktan oradaydı ve bu onu şaşırtmamıştı. Jack her zaman erkenciydi. Jack gülümsedi ve kız onun her ikisi için de sipariş verdiğini gördü.

"Uzun, siyah, şekersiz ve frenk soğanlı krem peynirle kızartılmış bir simit. Nasıldım?" Ne istediğini görmek için beklememiş olmasına duyduğu kızgınlık, tam olarak kendisinin sipariş edeceği şey olduğunu fark ettiğinde kayboldu.

"Mükemmel, teşekkürler."

"Bugün Cape'e mi gidiyorsun? Ajans son dakika iznini sorun etmedi mi?" Jack sordu.

Riley içini çekti ve ona işten çıkarıldığını söyledi.

Kadın bir gün önceki olayları anlatmayı bitirdiğinde gözlerinden sempati fışkırıyordu. Her zamanki gibi Jack'in tek bir saç telinin bile yerinde olmadığını fark etti. Jack her zaman kusursuz giyinir ve bakımlı olurdu. Bugünkü takım elbisesi ince çizgili siyah, gömleği bembeyaz, kravatı kömür grisiydi ve kalın dalgalı siyah saçlarına cilalı bir görünüm vermek ve dalgaları kontrol altında tutmak için yeterince jöle sürmüştü.

"Bu çok zor. Yine de tamamen şaşırtıcı değil. Yapay zeka artık pek çok şekilde kullanılabildiği için bu tür durumları daha sık görmeyi bekliyoruz. Biraz vites değiştirmeyi ve biraz daha farklı, belki daha analitik veya stratejik bir şey yapmayı düşündünüz mü? YZ'nin kolayca ele geçiremeyeceği bir şey?"

Riley başını salladı. "Muhtemelen haklısın. Bunu düşünmek için biraz zaman ayırmayı ve yazarlık için iyi bir tamamlayıcı olabilecek başka hangi becerilere sahip olduğumu görmeyi düşündüm. Bir ya da iki hafta boyunca bu konuyu hiç düşünmemeyi, sadece anneme yardım etmeyi ve Cape'te dinlenmeyi dört gözle bekliyorum."

Jack kaşlarını çatı. "Çok uzun sürmesin. Ne kadar çabuk geri dönersen yeni bir iş bulman o kadar kolay olur. Şirketlerin özgeçmişlerdeki boşluklardan nefret ettiğini biliyorsun." Riley onun haklı olduğunu biliyordu. Ayrıca Jack'in hiçbir zaman endişelenecek bir boşluğu olmadığını da biliyordu.

Gülümsedi. "Elbette. Bu dönem işe alımlar için yılın yavaş bir zamanıdır. Pek çok işe alım tatil sonrasına kadar bekletilir. Ocak ayında her zaman canlanır."

Jack ikna olmuş görünmüyordu. "Yine de işe koyulmak iyi bir fikir."

Riley bir kızgınlık hissetti. Jack'in ona öğüt vermesinden nefret ediyordu, özellikle de muhtemelen haklı olduğunu bildiği zamanlarda. "Kendimi güncellemem gerek."

devam edin. Bu ilk adım."

Jack yeni bir mesajla bip sesi çıkaran saatini kontrol etti.

"Koşmam gerek. On beş dakika içinde bir müşteri görüşmem var. Bu sadece benim hatırlatma uyarımdı. Cape'e sağ salim vardığında bana mesaj at."

Riley ayağa kalktı. "Ayağa kalkacağım. Davanda iyi şanslar." Riley ona hızlı bir veda öpücüğü verdi ve birlikte dışarı çıktılar, sonra Riley dairesine dönmek için ters yönlere döndü.

Kiralık arabası saat onda teslim edilmişti, böylece trafiğin yoğun olduğu saatlerden kaçınabilecekti. İçinde kedi maması ve dizüstü bilgisayarının bulunduğu bavulunu ve bez çantasını hızla aşağı indirdi ve küçük Honda SUV'un arkasına koydu. Ardından çantasını ve yumuşak pembe kedi taşıyıcısındaki Lily'yi almak için yukarı koştu. Riley onu aşağıya taşıyıp yolcu koltuğuna oturturken Lily durumdan zaten memnun değildi ve protesto edercesine miyavlıyordu. Riley arabaya bindi ve kontağı çevirdi.

Riley'nin işten çıkarılmayla ilgili stresi gaza bastığında biraz azaldı. Birkaç saat içinde Cape Cod Kanalı'na giden köprüyü geçecekti ve neredeyse evde olduğunu bilmek her zaman huzur verirdi. Rahatlamak, annesiyle vakit geçirmek ve en azından birkaç gün boyunca iş arayışını düşünmemek için sabırsızlanıyordu.

"Tamam, Lily, gidiyoruz."

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

Riley saat dördü birkaç dakika geçe Cape Cod Kanalı'ndaki köprüden geçti. Providence'tan geçerken trafiğin yoğun olduğu saatlerin başlangıcına denk gelmişti ama çok da kötü değildi. Pencereden aşağıdaki okyanusa ve kanalda ilerleyen bir mavnaya bakarken rahatladı. Neredeyse varmıştı.

Kırk dakika sonra Chatham'a varmış ve ana caddeden aşağı inmişti. Chatham, bir Hallmark filmine aitmiş gibi görünen o şirin küçük kasabalardan biriydi. Yenilenmiş sinema salonunun ve aralarında en sevdiği kitapçının da bulunduğu şirin dükkânların önünden geçti. Birçok eğlenceli gece geçirdiği sıradan bir restoran ve bar olan Chatham Squire'in önünden geçti. Biraz daha ilerledi, sola döndü ve çocukluğunun geçtiği evin garaj yoluna girdi. Annesinin arabası garaj yolundaydı.

Riley arabayı park etti ve Lily'nin taşıma çantasını tutarak ön kapıya doğru yürüdü. Kapıyı hafifçe çaldı ve annesi içeri girmesi için seslendi.

İçeri girdi ve annesini en sevdiği koltuğunda, bacaklarını sedirin üzerine uzatmış otururken görünce gülümsedi. Kalkmak için hareket etti.

"Olduğun yerde kal anne. Sakın kalkma." Riley Lily'nin taşıyıcısını yere bıraktı ve kapının kilidini açtı. Lily dışarı fırladı ve etrafını tanıyamayınca kısa bir süre durdu. "Birazdan sana su getireceğim, Lily."

Riley annesine doğru yürüdü ve ona sarıldı. Annesinin alçıya alınmış bacağına baktı. "Acıyor mu?"

Annesi başını salladı. "Artık kaşınmıyor. Sadece ara sıra kaşınıyor." Sırıttı. "Bununla başa çıkabilirim. Seni görmek çok güzel tatlım. Geldiğin için teşekkür ederim."

"Tabii ki! Lily'yle ben apartmanda pinekleyip iş ilanlarına bakıyor olurduk. Burada olmayı tercih ederdim. Doktor ne dedi? Alçıyı ne kadar süre takman gerekecek?"

"Temiz bir kırık olduğunu, aşırıya kaçmadığım sürece çabuk iyileşeceğini söyledi. En az bir ay boyunca ağırlığımı vermemem gerekiyor, sonra bir röntgen daha çekecek ve belki o zaman çıkabilir."

"Hanla ilgili ne yapıyordun?" Riley onun nasıl gidip geldiğini ve nasıl idare ettiğini merak ediyordu.

"Yardım aldım ve kız kardeşin de elinden geleni yaptı. Bir yere gitmem gerektiğinde beni götürme konusunda çok iyiydi. Ve handa yerimi dolduruyor. Ama tabii ki kısıtlıyım ve resepsiyonda oturmaktan fazlasını yapamıyorum. Neyse ki hanı devraldığımдан beri Ethel odaların temizliğinden sorumlu. Onsuz ne yapardım bilmiyorum. Oda temizliği konusunda endişelenmeme gerek kalmayacağına dair bana güvence verdi."

"Oh, çok rahatladım." Riley gerekirse temizlik işlerine yardım edebilirdi ama bunu yapmaktan hiç hoşlanmamıştı.

"Şu anda biz de çok yoğun değiliz. Aslında son altı aydır normalden daha yavaş gidiyor. Odalardan ikisinin bazı onarımlara ihtiyacı var ve bir süredir dolu olmadığımız için henüz yapmak için acele etmedim." Bunu duymak şaşırtıcıydı.

Riley sadece başını salladı. "Kahvaltıyla aran nasıl?" Otel bir pansiyondu ve annesi her sabah kahve, meyve suyu, çeşitli hamur işleri, simit ve ekmekler, mısır gevrekleri ve genellikle bir çeşit sıcak yemek, çırpılmış yumurta veya kiş hazırlardı.

"Bunun üstesinden gelmek biraz daha zor oldu. Ethel hanın mutfağından kahve ve yiyecekleri taşımama yardım etti. Ben de az önce mağazadan aldığım kişleri ısıttım. Kız kardeşin benim için market alışverişi yaptı." Annesi pozisyon değiştirirken biraz yüzünü buruşturdu ve tüm bunları düşünürken bile bitkin görünüyordu.

"Pekâlâ, bu işi ben devralabilir ve yardımcı olabilirim." Riley gülümsedi. "Ben Lily'yi yerleştireyim, sonra arayı kapatırız."

"Mükemmel. Akşam yemeği için pizza getirebiliriz diye düşünmüştüm, sizin için de uygunsa? Buzdolabında da soğuk bir şişe Chardonnay var. Kız kardeşin dün alışverişe gittiğinde aldı."

"Bana uyar." Riley mutfağa gidip iki kâse çıkardı ve birini Lily için soğuk suyla doldurdu, diğerine de en sevdiği kuru mamadan biraz koydu ve kâseleri mutfağın bir köşesine yerleştirdi. Lily geldi

koştı ve sanki günlerdir yemek görmemiş gibi yedi. Riley şarabı buldu, açtı ve annesi pizza sipariş ederken iki kadeh doldurdu. "Peki merdivenden düşmeyi nasıl başardın?" Riley bir kez sordu rahat bir deri koltuğa yerleşmiş, annesiyle karşı karşıya oturuyordu. Annesinin sağlığı yerindeydi ve ellili yaşlarının ortasındaydı. Merdiven kullanamayacak kadar yaşlı değildi.

"Kapının çalınmasıyla irkildim ve dengemi kaybettim. Gelen postacıymış ve düştüğümde çılgılık attığımı duymuş. 911'i aradı ve düşmeme sebep olduğunu düşünerek kendini çok kötü hissetti. Ona bunun onun hatası olmadığını söyledim, ama bir bakıma öyleydi. Yine de daha dikkatli olmalıydım."

"Diğer işler nasıl gidiyor? İşlerin yavaş olduğunu söylemiştin?"

Annesi başını salladı. "Son bir yıldır kapalı. Neredeyse hiç dolu değiliz ve eğer yarısından fazlası doluysa o hafta iyi bir hafta demektir. Bu yüzden o iki odayı onarmak için acele etmedim."

"Yavaşlamanın nedeni hakkında bir fikriniz var mı?" Riley sordu.

"Son birkaç yıl içinde açılan iki oda ve kahvaltı tesisi daha var. İlk başlarda kademeli bir düşüş vardı, sadece birkaç hafta düşüktü ama sonra sürekli düştü. Yaptığım reklam gibi bazı harcamaları kısmağa başlamak zorunda kaldım. Maalesef bundan sonra daha da düştü. Yine de sanırım bu çok şaşırtıcı değil. Reklamların buna değip değmediğini merak ederdim, ama sanırım yardımcı oluyorlar. Henüz onları tekrar açmayı göze alamam."

"Önce toparlanman gereken şeyler var."

"Evet. Harcamalarımı çok yakından takip ediyorum."

Riley şarabını yudumladı ve bir süre düşündü. "Ücretli reklamlar harika ama trafik yaratmanın tek yolu bu değil. Sosyal medya ve blog yazmak gibi bazı ücretsiz konularda size yardımcı olabilirim."

Annesi minnettar ama biraz da şaşkın görünüyordu. "Benim bir blogum yok. Sadece bir web sitesi."

"Blogu ekleyebilirim. Haftada birkaç kez yayınlamaya başlayacağım. İnsanların aradığı şeylerle eşleşen küçük makaleler, Chatham oda-kahvaltı otelleri veya hanları gibi. Chatham'da köpekbalkılarını görmek için nerede kalınır gibi eğlenceli yazılar da yazabilirim."

Annesi güldü. "Gerçekten insanların bunu aradığını mı düşünüyorsun?" "Ben arıyorum. Şaşıracaksın."

"Köpekbalığı turları popüler hale geldi. Bazı misafirler bana bu turları sordu," diyor annesi.

Birkaç dakika sonra pizza geldi ve Riley kâğıt tabaklarla peçeteleri alıp annesi için bir tabağa birkaç dilim koydu. En sevdikleri pizzaydı, ananaslı pepperoni.

Yemeklerini yerlerken Riley Amy'yi sordu. "Onu ve kızları görmek için sabırsızlanıyorum. Gerçekten işe geri dönmeyeceğini mi düşünüyorsun? Kızlar okula başladıktan sonra döneceğini sanıyordum ama evde oturan bir anne olmayı sevdiğini söyledi. Rakamları hesapladıklarını ve ikizlerle birlikte kreş parasını ödediklerinde matematiğin mantıklı olmadığını söyledi, tam zamanlı okula gidene kadar değil."

"Kreş pahalı. Rob'un işi de tek gelirle geçinebilecekleri kadar iyi para kazandırıyor."

"Sanırım. Ama evden çıkıp tekrar yetişkinlerle birlikte olmak isteyeceğini düşünürdüm. Çalışmamayı hayal bile edemiyorum. Amy işini severdi ve işinde iyiydi," dedi Riley. Kız kardeşi finans sektöründe çalışıyordu. Riley onun ne iş yaptığını hiç anlamamıştı ama sayılarla ilgili bir şey olduğunu biliyordu.

Annesi, "İnsanların bir ailesi olduğunda öncelikleri değişiyor," dedi.

"Hmm." Riley bir dilim pizza daha almak için ayağa kalktı ve bir tane de annesine uzattı.

"Jack'le aranız nasıl?" diye sordu annesi.

Riley gülümsedi. "Güzel. Onu gördüğümde çok eğleniyorum. Dün akşam yemeğe çıkacaktık ama işi yüzünden iptal etmek zorunda kaldı. Bu çok sık oluyor," diye itiraf etti.

"Hukuk firmasında ortak mı? Daha ne kadar bu kadar uzun saatler çalışmak zorunda kalacak?" Annesi şarap kadehini kaldırdı ve bir yudum aldı. Riley onun gözlerindeki endişeyi görebiliyordu. Jack'le tanıştığında annesinin de en az kendisi kadar ondan hoşlanacağını biliyordu. Ama henüz Chatham'a gelememişti. Her zaman bir iş çıkıyordu.

"Bir süre için değil," dedi Riley. "Ortaklık sırasının kendisine gelmesine daha birkaç yıl var ve uzun çalışma saatleri bundan sonra da birkaç yıl daha devam edecek. Firmada her şey faturalanabilir saatler ve kârlılıkla ilgili."

"Kulağa çok yorucu geliyor," dedi annesi.

Riley de aynı fikirdeydi. Bu ona da korkunç gelmişti. "Jack yine de çalışmayı seviyor. Çalışma saatlerini umursadığını sanmıyorum çünkü bunun bir hedef için çalışmak olduğunu biliyor ve çoğunlukla bundan keyif alıyor."

Annesi başını salladı. "Sanırım bu mantıklı. Garsonluk yaparken çift vardiya çalışıyordum. Ama hanı açtıktan sonra saatler bazen daha da uzuyordu, ama hiç umursamadım, çünkü bu benim işim. Ve bunu seviyorum."

"Senin için mükemmel bir yer anne." Annesi hanı satın aldığı Riley çok heyecanlanmıştı. Elbette zor bir işti ama annesini hiç bu kadar mutlu görmemişti. "Yarın web pazarlama ve blog işine başlayacağım. Hanı yeniden tamamen dolu hale getirmek için neler yapabileceğimize bakacağız."

"Teşekkürler tatlım. Bir haberim var. Aidan Shaw'ı hatırlıyor musun? O ve oğlu muhtemelen tatil boyunca otelde kalacaklar."

Aidan Shaw?! "Aidan neden orada kalıyor?" Aidan'la çıkmasının üzerinden uzun yıllar geçmiş olmasına rağmen, onun adını duyduğunda kalbi hâlâ biraz çarpıyordu. Aidan onun ilk aşkıydı ve defterine defalarca *Bayan Aidan Shaw* yazmıştı. Onuncu sınıfta çıkmaya başlamışlardı ve ikisi de üniversiteye gitmeden önceki yaz boyunca bir gün nişanlanacaklarını konuşmuşlardı.

Ve işte her şey burada dağıldı. Aidan geleceğini planlamıştı. UMass Dartmouth'ta üniversiteye gidecek, mali müşavirlik diplomasını alacak ve sonra Chatham'a geri dönüp babasının muhasebe işine katılacaktı. Babasıyla birlikte çalışacağı ve bir gün işi devralacağı için heyecanlıydı. Ve sayılarla çalışmayı seviyordu. Riley'nin de bu planın bir parçası olacağını düşünüyordu.

Ancak, sınıf arkadaşlarının çoğu gibi Riley de köprüyü geçmeye ve Cape'i geride bırakmaya hevesliydi. Cape Cod'da üniversite mezunları için iş olanakları, bir aile şirketi olmadığı ya da konaklama sektöründe çalışılmadığı sürece sınırlıydı. Riley her zaman Boston ya da New York gibi bir şehirde yaşamayı, yazarlık ve iş dünyasıyla ilgili bir şeyler yapmayı hayal etmişti. Mezun olduktan sonra Chatham'daki evine taşınmak istemiyordu.

Ne yazık ki üniversiteye gitmeden önce ayrılmaya karar vermişler. Yıllar boyunca Aidan'la birkaç kez karşılaşmış ve arkadaşlarından haber almıştı. Bir yıl sonra buralı bir kızla evlendiğinde pek de şaşırılmamıştı.

CPA'sini aldıktan sonra. Bir yıl sonra bir çocukları olmuştu, bir oğlan. Riley şimdiye kadar dokuz yaşında olduğunu tahmin ediyordu. Aidan'ın karısının birkaç yıl önce trajik bir araba kazasında beklenmedik bir şekilde öldüğünü biliyordu. Yıllar boyunca ara sıra onu düşünmüş ve nasıl olduğunu merak etmişti. Eşi ilişkilerini bitirip Chatham'dan taşındığında görüşmeyi kesmişlerdi.

"O nasıl?" diye sordu.

"Aidan'ı bilirsiniz, her zaman neşelidir. Oğlu Luke çok sevimli, mini bir Aidan'a benziyor. Çok ciddi bir çocuk. Kafası hep kitaplarda. Yine de ikisi için de üzülüyorum. Eminim tatiller Nicole olmadan yeterince kötü geçiyordur. Bu onsuz geçirdikleri üçüncü Noel. Ama şimdi tatil boyunca bir otelde sıkışıp kaldılar."

"Neden buradalar?" Riley sordu.

"İkisi hafta sonu için gittiler ve onlar yokken sıcak su ısıtıcısı patladı. Tüm birinci katı su bastı ve tamamen temizlenip yenilenmesi gerekiyor."

"Kulağa korkunç geliyor."

"Tam bir felaketti. Ve bu tür projeler her zaman beklenenden daha uzun sürer. Aidan Noel'e kadar evde olmayı umuyordu ama görünüşe göre bu yılbaşından sonra olacak."

"Bu onlar için zor olmalı. Belki odalarına küçük bir ağaç koyabilirler? Muhtemelen Johnson süitinde kalıyorlardır?" Johnson süiti onların en büyük odasıydı; iki yatak odası ve ortada bir oturma alanı vardı.

"Öyle ve bunu ben önerdim. Bir ağaç için kesinlikle yer var. Ama Aidan bunu duymak bile istemiyor. Bu yıl Noel'i es geçeceklerini söyledi. Bu beni şaşırttı çünkü genelde çok neşelidir."

"Noel'i atlamak!" Bu Riley'ye aşırı geldi. "Peki ya Luke?"

"Luke'un yine de bir sürü Noel hediyesi alacağını ama tüm bu telaşa katılmayacağını söyledi. Bana Nicole öldüğünden beri yılın bu zamanlarında kendini daha Scrooge gibi hissettiğini söyledi. Sadece her şeyin bitmesini istiyor. Onun için üzülüyorum."

"Ben de seviyorum." Riley Noel'le ilgili her şeyi severdi. Aidan'ın tatil hakkında böyle hissetmek için ne kadar acı çekiyor olabileceğini hayal bile edemiyordu. Riley

aklına bir fikir gelince gülümsedi. "Hanın oturma odasına fazladan büyük bir ağaç almamız gerekecek. Bu yıl süslemeler için gerçekten elimizden geleni yapacağız. Eğer Aidan bir ağaç almazsa, o zaman ona herkesin tadını çıkarabileceği bir ağaç getiririz."

Annesinin gözleri parladı. "Bu fikri sevdim tatlım. Hadi yapalım."

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Riley ve Lily, Riley'nin eski odasında mışıl mışıl uyuyorlardı. Annesinin evi klasik Cape Cod tarzındaydı ve evin kenarları gri ahşap kiremitlerle kaplıydı. Riley'nin yatak odası en üst kattaydı ve eğimli bir tavanı, Ana Cadde'ye ve uzaktaki okyanusa bakan küçük bir penceresi vardı. Rahat bir odaydı ve evde olmak her zaman iyi hissettirirdi.

Aşağıya indi, Lily'nin karnını doyurdu ve bir fincan kahve yaptı. Daha ilk yudumunu almıştı ki annesi koltuk değnekleriyle yavaşça mutfığa girdi. Saçları duştan çıktığı için hâlâ nemliydi. Riley ona bir kahve getirdi ve mutfak masasına oturup yaban mersinli keklerini paylaştılar.

Annesi iki ısırık aldı ve daha fazlasını istemediğini söyledi. Hiçbir zaman kahvaltıda çok yiyen biri olmamıştı. Riley her zaman aç uyanırdı. Keki bitirdi, annesinin kahve fincanını doldurdu ve annesi gazete okurken hızlı bir duş aldı.

"Bir şey pişirmemize gerek var mı?" Hana giden kısa mesafeyi arabayla giderlerken Riley sordu.

"Hayır, kız kardeşin dün bizim için mutfığı doldurdu. Birkaç gün market alışverişine gitmemize gerek yok. Buzdolabında çözülmekte olan bir kiş var. Tamamen pişti, sadece fırında ısıtmamız ve sıcak tutmak için sıcak bir tabağa koymamız gerekiyor."

Arabayı garaj yoluna çekip içeri girdiklerinde saat yedi buçuktu. Kahvaltı servisi sekizde başlamış ve ona kadar sürmüştü. Oturma odasından mutfığa doğru yürürlerken otel sessizdi. Oturma odası çok güzeldi. Annesi burayı satın aldığıında tüm odaları boyatmıştı. Büyük bir gazlı şöminesi ve krem beyazı tavan pervazları vardı. Duvarlar koyu kırmızı tonundaydı ve bu zengin renk pervazlara vuruyordu. Şöminenin neşeyle parlamasıyla birlikte, daha şimdiden

Tatillerde. İhtiyacı olan tek şey köşede yeşil bir Noel ağacı ve birkaç başka tatil süsüydü.

Mutfak küçük ama verimliydi ve Riley annesinin oturması ve bacağını bir tabureye dayaması için ısrar ettikten sonra işe koyuldu. Kişileri ısınmaları için fırına koydu ve biri normal diğeri kafeinsiz olmak üzere iki demlik kahve yaptı ve sıcak kalmaları için her ikisini de termoslara koydu. Elektrikli çaydanlığı da doldurdu, böylece sıcak su isteyen olursa bir iki dakika içinde hazır olacaktı.

Kahvaltı bitişikteki yemek odasında servis ediliyordu ve Riley her şeyi antika ahşap bir yan masaya getirdi. Kahve ve çaydanlığa ek olarak birkaç sürahiye süt, krema, portakal ve kızılıcık suyu ile doldurdu ve soğumaları için bir buz tepsisine yerleştirdi. Taze kavun ve dilimlenmiş çilekleri kesti ve yaban mersini ile birlikte bir tabağa ekledi. Soğuk mısır gevreği, simit ve ekmek çeşitlerinin yanı sıra tereyağı ve krem peynir de getirdi. Ayrıca yaban mersinli kekler de vardı. Annesi misafirlerinin sağlıklı bir şeyler ya da muffin gibi bir ikram seçeneği olmasını severdi. Ayrıca her zaman sıcak bir şeyler olmasını isterdi.

Kış hazır olur olmaz Riley onu yemek odasındaki ısıtıcının üzerine koydu. Annesi mutfak masasında oturmuş, çekler yazıyor ve faturaları ödüyordu. Riley mutfağa döndüğünde gülümsedi.

"Bu sonuncusu. Bunları posta kutusuna atar mısın, bugünkü postayla birlikte gitsinler?" Riley'ye bir yığın pullu zarf uzattı ve onları kapıdaki posta kutusuna bırakmaya gitti. Mutfağa dönerken merdivenlerden inen tanıdık bir yüz görünce duraksadı. Bu Aidan'dı ve yanında da oğlu Luke olduğunu tahmin ettiği genç bir çocuk vardı. Aidan onu görünce kısa bir süre durdu. Aidan bir zamanlar onun her şeyiydi. Uzun zaman sonra onu tekrar görmek gerçeküstü bir şeydi. Aynı görünüyordu ama yine de çok farklıydı.

"Riley. Bu bir sürpriz. Seni görmek güzel," dedi sıcak bir sesle. Hâlâ aynı koyu kahverengi saçlara, kahverengi gözlere ve rahat gülümsemeye sahipti. Riley yanındaki çocuğa baktı. Gerçekten de mini bir Aidan gibiydi.

"Bu Luke olmalı?"

"Evet!" Aidan oğluna döndü. "Luke, bu Riley. Eski bir arkadaşım. Okula beraber gitmiştik."

"Harika. Baba, bir kek alabilir miyim?"

"Tabii dostum, buyur." Luke önlerinden koşarak yemek odasına girdi.

Riley'nin annesi yemek odasına taşınmış, elinde kahvesi ve bir dilim kişi köşedeki masada oturuyordu. Riley ve Aidan'ın birlikte içeri girdiğini görünce memnun olmuş görünüyordu. Aidan ona merhaba dedi.

"Bize katılabilirsiniz," diye davet etti annesi. "Kiş mükemmel. Yerel bir fırından jambonlu ve peynirli."

"Bana uyar." Aidan bir dilim almak için yanına gitti ve Riley de aynısını yaptı. Luke, Riley'nin annesinin yanına oturmuştu ve Riley ile Aidan onlara katıldığında ikisi derin bir sohbete dalmışlardı. Annesi her zaman kahvaltısını misafirlerle birlikte yapmayı severdi. Onlar ilgiden hoşlanırdı ve annesi de herkesle tanışmaktan keyif alırdı.

"Annem bana su ısıtıcısının bozulduğunu söyledi. Çok üzgünüm," dedi Riley.

Aidan kişini kesti. "Teşekkürler. Zamanlama oldukça kötü. Gerçi bu tür şeyler için iyi bir zaman olduğunu sanmıyorum. Umarım kısa sürede çözüme kavuşturulur ve temizlenir."

"Annenle baban nasıl?" Riley, Aidan ve Luke'un neden onlarla kalmadığını merak ediyordu.

"İyiler. Şu anda Arizona'dalar. İki yıl önce annemin eklem iltihabı çok kötüleşince oraya taşındılar. Sıcak ve kuru hava onun için daha iyi."

"Baban çoktan emekli oldu mu?" Riley onun ellili yaşlarının sonunda ya da belki altmışlı yaşlarının başında olduğunu tahmin etti.

Aidan başını salladı. "Hayır. Buradaki işleri daha çok ben devralıyorum ama o hâlâ müşterileriyle uzaktan çalışıyor. Onları yanımda görmeyi özledim ama yine de her yaz birkaç haftalığına geliyorlar. Evlerini sattılar ve artık sadece bizimle kalıyorlar."

Yani burada gidebilecekleri bir ev yoktu. Şimdi neden handa kalmayı seçtikleri daha iyi anlaşılıyordu. Yaz aylarında çok sayıda kısa dönemli kiralık ev vardı ama kışın yoktu.

"Orası kesinlikle daha sıcak. Eminim yılın bu zamanında bunun kıymetini biliyorlardır," dedi Riley. Havada yakında kar yağacağını haber veren nemli bir serinlik vardı. Bu

o günün ilerleyen saatleri için hava tahmininde bulundu.

Aidan gülümsedi. "Hoşlarına gidiyor ama tabii ki bizi sık sık görmeyi özleyorsunuz. Sizi buraya geri getiren nedir? Sadece ziyaret mi ediyorsunuz?" Riley'nin annesinin alçığına baktı.

"Sadece birkaç haftalığına yardım etmek ve tatilin tadını çıkarmak için döndüm. Ayrıca beklenmedik bir şekilde işten çıkarıldım," diye itiraf etti. "Ama iyi tarafı, geri dönmek için acele etmeme gerek olmaması."

Kaşlarını çattı. "Bunu duyduğuma üzıldüm. İşten çıkarmalar her zaman zordur ama özellikle de tatillerden hemen önce. Şirketlerin bunu neden yaptığını bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum. Ama yine de olacaksa, en azından zamanlama işe yaradı. Tatilden sonra bir şeyler bulacağıma eminim," dedi neşeyle. İnternete bakmıştı ve pek çok iş fırsatı varmış gibi görünüyordu. Önümüzdeki birkaç gün içinde özgeçmişini güncellemeyi ve pozisyonlara başvurmaya başlamayı planlıyordu. Yılın bu zamanlarında işe alımların genellikle yavaşladığını biliyordu ama yine de işe başlayabilir ve Ocak ayı başlarında bir iş bulmayı umabilirdi. Biraz dinlenmeyi ve annesine yardım etmeyi dört gözle bekliyordu ama aynı zamanda yeni bir iş yerleşmek ve şehirdeki hayatına geri dönmek için de endişeliydi.

"Hâlâ New York'ta mısınız?" Aidan sordu.

"Evet. Manhattan'da yaşıyorum."

Aidan basitçe, "Tıpkı her zaman istediğin gibi," demeden önce uzun bir sessizlik anı yaşandı. Ses tonunda bir gerginlik yoktu ama Riley yine de bir üzüntü hissetti.

"Siz ikiniz bugün nereye gidiyorsunuz?" diye sordu annesi.

Aidan, "İlerlemeyi kontrol etmek için eve gidiyoruz ve ondan sonra bazı işleri halletmek için Hyannis'e gidiyoruz," dedi.

"Bu öğleden sonra dönmeyi düşünüyor musunuz? Eğer öyleyse, yardımınız işime yarayabilir."

"Elbette, öğleden sonra erken döneceğiz. Neye ihtiyacınız var?"

"Buraya bir ağaç getirmemize yardım eder misiniz? Riley ile ikimizin de küçük arabaları var ve kamyonetiniz mükemmel olur. Eğer çok sorun olmayacaksa?"

Aidan tereddüt etmedi. "Elbette. Sadece bana nerede ve ne zaman olduğunu söyleyin."

"Neden sen ve Luke bizimle saat dörtte ağağlık alanda buluşmuyorsunuz? Buradan yaklaşık bir mil uzakta, kilisenin otoparkında."

"Kastettiğinizi biliyorum. Orada görüşürüz." "Baba, biz de bir ağağ alabilir miyiz?" Luke umutla sordu.

Ama Aidan başını salladı. "Yerimiz yok dostum. Lobidekinin tadını çıkarmak zorundayız."

Riley'nin annesi, "Şöminenin yanına bir çorap asabilirsin tatlım," dedi.

Luke şömineye baktı. "Tamam. Keşke Noel'de kendi evimizde olsaydık. Kendi ağacımızla birlikte!" Mutsuz görünüyordu ve Riley onu suçlamadı. Tatillerde bir pansiyona tıkılıp kalmış bir çocuk olmak eğlenceli olamazdı.

"Sen de ben de," dedi Aidan. "Elimizden gelenin en iyisini yapmamız gerekecek." Sırıttı. "Noel Baba sizi hâlâ bulabilir."

Bu Luke'u güldürdü. "Çok komik baba. Gitmeye hazır mısınız?" Luke bir bacağından diğerine zıplayarak koltuğunun yanında durdu, yola çıkmak için sabırsızlanıyordu.

Riley gülümsedi. Dokuz yaşındaki Luke Noel Baba hakkındaki gerçeği açıkça biliyordu. Yetişkin olmak istediği ama hâlâ çocuk olduğu o yaştaydı.

Aidan kişinden son lokmasını aldı ve kahvesinin kalanını bir yudumda yuttu. "Tamam, hadi gidelim." Riley ve annesine baktı. "İkinizle saat dörtte ağağlık alanda görüşürüz."

Aidan ve Luke gittikten sonra oda tuhaf bir şekilde sessizleşti. Riley boş tabakları mutfağa götürdü, duruladı ve bulaşık makinesine yerleştirdi. Bu iş bittikten sonra kendi kahvesini ve annesininkini de doldurdu.

"Peki, Aidan hakkında ne düşünüyorsun? Onu görmeyeli uzun zaman oldu," diye sordu Beth. Riley alışılmadık derecede sessizdi ve Beth kızının aklından neler geçtiğini merak etti.

Riley gülümsedi. "İyi görünüyordu ve Luke da ona çok benziyordu. Onu görmek biraz garipti. Yıllar boyunca onunla birkaç kez karşılaşmıştım ama uzun zamandır karşılaşmamıştım. Tamamen aynı görünüyor. Sanki zaman durmuş gibi."

"Karısı ve çocuğu hariç," dedi Beth.

Riley güldü. "Doğru. Karısı için çok üzüldüm. Ne kadar oldu?"

"Sanırım üç yıl oldu. Luke yine de iyi görünüyor. Tatillerin her ikisi için de zor geçtiğine eminim. Bunu mümkün olduğunca şenlikli hale getirmeliyiz. İnsanların arasında olmak her ikisi için de iyi olabilir."

"Olabilir aslında. Yılın bu zamanında evde sadece ikisinin kalmasının yalnızlık olduğunu hayal ediyorum."

Beth de aynı şeyi düşünüyordu. "Aidan tatile pek meraklı görünmüyor ama Luke, onun yaşındaki tüm çocuklar gibi, bu konuda heyecanlı. Ağaç konusunda onlardan yardım istemenin her ikisi için de iyi olabileceğini düşündüm."

Riley güldü. "Ben de bu isteği merak ediyordum. Muhtemelen bungee kordonları ya da başka bir şey kullanarak arabamın üstüne koymayı başarabilirdim."

"Kiralamanızı çizme riskini almak istemem. Bu daha kolay olacak. Luke'un ağacı süslememize yardım etmekten hoşlanacağını sanıyorum. Biz ayrılmadan önce süsleri bodrumdan çıkarabilir misin?"

"Tabii ki. Onları hemen oturma odasına getireceğim, böylece ağaç geldiğinde hazır oluruz. Sonrası için de sıcak çikolata yaparız."

"Mükemmel," diye onayladı Beth.

Riley çantasından dizüstü bilgisayarını çıkardı ve masanın üzerine koydu. Bilgisayarı açtı ve Riley e-postalarını kontrol edip klavyesinde bir şeyler yazarken ikisi de birkaç dakika sessiz kaldı. Bir an durakladı ve gülümseyerek başını kaldırdı. "Gezinti önümüzdeki hafta sonu başlıyor, değil mi?"

"Evet, Cuma gecesi şehir merkezinde bir ağaç ışıktandırmasıyla başlıyor." "Peki kaç oda kiraladık?"

"Şu anda sadece Franny ve Aidan ile yarın çıkış yapacak başka bir çift var. Hafta sonu gezintisi için bir oda daha ayırttım ama geriye beş oda kalıyor."

Riley düşünerek alt dudağını ısırды. Beth kızının misafir eksikliğine bir çözüm bulmaya çalışmasını izlerken gülümsedi. Uzun bir süre sonra gülümsedi ve heyecanlı görünüyordu.

"Sanırım o odaları kiralayabilirim. Chatham'ın yürüyüşü Nantucket'inki kadar iyi bilinmiyor. Ayrıca biletler tükeniyor ve oraya gitmek daha pahalı. Bugün ve önümüzdeki birkaç gün için bazı blog yazıları hazırlayabilirim ve belki bir tür özel teklif sunabiliriz?"

"Aklında ne var? Fiyatları zaten düşürebildiğim kadar düşürdüm," dedi Beth endişeyle.

Riley kocaman gülümsedi. "Evet, bunu düşünüyordum ve aslında oda fiyatlarını genel olarak ama özellikle o hafta sonu için artırmamız gerektiğini düşünüyorum. Oteli biraz daha özel bir yer olarak konumlandırırsak daha fazla ücret talep edebiliriz ve bu da daha fazla talep görmesini sağlayabilir. Kasabadaki diğer hanların biraz üzerinde bir fiyatlandırma yapabilir, bir nevi yeniden konumlandırabiliriz. İnsanlar genellikle fiyatı kaliteyle eş tutarlar ve bu durumda haklı olduklarını düşünüyorum."

"Öyle mi?" Beth bu fikirden hiç de emin değildi. Fiyatları artırırsa rezervasyonlarının daha da düşebileceği endişesini taşıyordu.

"Güven bana anne. Değer katacak bazı küçük değişiklikler yapabiliriz. Artık burada olduğuma göre, örneğin kişileri sıfırdan yapabilirim ve kekleri de. Çikolata servisi yapabiliriz. Bu çok maliyetli olmaz ve insanlar buna bayılır. Tek yapmamız gereken odadaki her kişi için küçük bir çikolata bırakmak."

"Mekânların çikolata bırakması hoşuma gidiyor," diye onayladı Beth.

"Hafta sonu gezintisi için oturma odasında yemek saatinden önce şarap ve peynir ya da kurabiye ve sıcak çikolata içmeyi deneyebiliriz diye düşündüm."

Bu fikir Beth'in de hoşuna gitti. "Bu ilginç olabilir."

Riley'nin gözleri parladı. "Bu konsepte bayıldım. Konukları bir araya getirecek ve herkes ateşin sıcaklığının ve Noel için süslenmiş güzel ağacın tadını çıkarabilecek. Bu ekstraları da dahil ederek fiyatlarımızı biraz artırabiliriz. Tatilden sonra da belki şarap ve peyniri devam ettiririz - insanların nasıl sevdiğine bağlı olarak?"

"O zaman ücretleri de yüksek tutabilir miyiz?" Beth sordu.

Riley başını salladı. "Evet, aynen öyle. Özel gezinti paketini tüm sosyal medyada paylaşacağım. Ne dersiniz?"

"Bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyorum. Umarım diğerleri de öyle düşünüyordur." Riley sırtıttı. "Bence yapacaklar."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Tatil boyunca Chatham'da kalacağına söz ver." Ella'nın gözleri ısrarcıydı. Franny için kız kardeşini reddetmek zordu, ama özellikle de ölüm döşeğindeyken. Ella yetmiş sekiz yaşındaydı, Franny'den beş yaş büyüktü. Ella hayatı boyunca Chatham'da yaşamıştı. Kocasını Victor'u bir yıl önce kaybetmişti ve geçen yıl da gittikçe zayıflıyor gibiydi. Bir şekilde burnundan boynuna yayılmış olan cilt kanseriyle mücadele ediyordu ve kemoterapi ve radyasyon gibi geleneksel tedavilerden geçmek istemiyordu.

Darülaceze hemşiresi sadece bir haftası kaldığını söylediğinde Franny'yi aramıştı. Franny geçen yıl daha sık ziyaret etmiş, her seferinde bir ya da iki hafta kalmıştı ve her gün birkaç dakika da olsa telefonda konuşuyorlardı. Franny sonun yaklaştığını biliyordu ama yine de çok zordu. Kız kardeşini kaybetmeye hazır değildi. Ama Ella'nın gitmeye ve sevgili Victor'unun yanında olmaya hazır olduğunu biliyordu. Elli yılı aşkın bir süredir evliydim. Franny, Ella'nın evinde Ella olmadan kalma düşüncesinden nefret ediyordu. Yine de başını salladı ve kız kardeşi için önemli olduğu için kabul etti. "Elbette. Bunu yapabilirim."

Ella usulca, "Bence burada kalmamalısın," dedi.

Bu Franny'yi şaşırttı. Gülümsedi ve kız kardeşinin elini nazıkçe sıktı. "O zaman nerede kalmamı önerirsin?"

"Tabii ki burada kalabilirsin ama bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Çok üzülürüm. Ve ben senin üzülmeni istemiyorum Franny. Gerçekten harika bir hayatım oldu, en iyisi. Beni düşündüğünde mutluluktan başka bir şey hissetmeni istemiyorum. Ana caddedeki pansiyonda kalırdım. Chatham Coastal Inn'de. Sahibi çok hoş bir kadın. Orayı seveceksin." İçini çekti ve bir an için gözlerini kapattı. En fazla bu kadar

çok uzun zamandır bir kerede söylemişti ve belli ki sahip olmadığı çok fazla enerjiyi almıştı.

Franny başını salladı. "Onu bulacağım. Ama henüz bir yere gitmiyorsun. Sabah görüşürüz."

Ella gözlerini açtı ve Franny orada iyi bir mizah pırıltısı gördü. "Belki yaparsın, belki yapmazsın. İyi geceler Franny. Seni seviyorum." Gözleri tekrar kapandı ve Franny ayağa kalktı. Bakımevi hemşiresi odaya girdi ve kız kardeşini kontrol edebilmek için Franny'nin çıkmasını bekledi.

"İyi geceler, Ella. Ben de seni seviyorum," dedi Franny usulca.

Darülaceze hemşiresi sabah ona Ella'nın uykusunda huzur içinde öldüğünü haber verdi. İlk başta şok olmuştu çünkü Franny kız kardeşiyle en azından birkaç gün daha geçirebileceğini düşünüyordu ama Ella'nın gitmeye hazır olduğunu fark etti. Ve bunu Franny için kolaylaştırmıştı. Ella cenaze masraflarını çoktan ödemiş ve istediği müziğe kadar her şeyi seçmişti - talimatları sadece mutlu müzikler içindi, kasvetli ya da hüzünlü hiçbir şey istemiyordu. İnsanların onun hayatını kutlamasını istiyordu.

Ve öyle de yaptılar. Ella her şeyi düşünmüş ve Franny'ye kimlerin haberdar edilmesi gerektiğine dair ayrıntılı bir liste bırakmıştı - şehirde hâlâ birkaç arkadaşı vardı. Franny bir ölüm ilanı yazdı ve cenaze töreninden sonraki toplantıya kadar her şeyi denetledi. Son birkaç gün bulanık geçmişti. Franny kız kardeşinin önerisine uymuş ve Chatham Coastal Inn'e yerleşmişti.

Ev sahibi Beth, kız kardeşinin de söylediği gibi çok hoş bir kadındı. Franny koltuk değnekleriyle resepsiyona doğru yürürken yaşadığı hayal kırıklığını hissetti. Beth'in kızı ona yardım ediyordu ama oturma odasında gülüşerek koşuşturan iki küçük kızla uğraşmaktan eli ayağına dolaşmış gibiydi.

Franny ikinci kattaki odasına yerleşmişti. Kabarık krem rengi bir yorganla kaplı, kıvrık ve lacivert desenli yastıklarla süslü orta boy yatağıyla çok rahattı. Odanın yan tarafında, okyanusa ve aşağıdaki işlek caddeye bakan cumbalı bir pencereye bakan küçük bir masanın bulunduğu küçük bir köşe vardı. Duvara monte edilmiş bir televizyonun karşısında pelüş bir koltuk ve sedir vardı. Ve orada

Ayrıca küçük bir buzdolabı, mikrodalga fırın ve kahve makinesi. Burada gayet iyi idare edebilirdi.

Chatham Squire restoranında öğle yemeği için ıstakoz dürüm yedikten sonra Franny, kız kardeşinin avukatının hukuk bürosuna varana kadar Ana Cadde'de yürüdü. Ella'nın vasiyetini ve miras evraklarını gözden geçirmek için bir randevuları vardı. Franny bu görüşmeyi iple çekmiyordu ama Ella'nın geriye kalan tek akrabası olarak bunun gerekli bir adım olduğunu biliyordu.

Hukuk bürosu, Franny'nin daha önce kız kardeşini ziyarete gittiğinde keşfettiği kitapçının hemen ilerisindeydi. Hem kendisi hem de kız kardeşi okumayı seviyordu ve Franny dükkânda raflara göz atarak ve personelin tavsiyelerini not alarak tam bir saat geçirmişti. Birkaç kitap almış ve birini bitirdiğinde kız kardeşine vermişti. Gerçi bu daha önceki ziyaretlerindeydi, çünkü son zamanlarda Ella'nın kitap okuyacak enerjisi kalmamıştı. Franny toplantısından sonra mağazaya uğramayı aklına not etti. Tatil boyunca şehirde kalacaksa birkaç kitaba daha ihtiyacı olacaktı.

Hukuk bürosuna ulaştı ve içeri adımını attı. Resepsiyondaki genç kadın başını kaldırdı ve Franny'yi görünce gülümsedi.

"Merhaba. Size nasıl yardımcı olabilirim?" "Jessica ile bir görüşmem var."

"Elbette. Lütfen oturun, ona burada olduğunuzu haber vereyim." Franny deri bir koltuğa yerleşip yan masadan bir dergi alırken o da ayağa kalkıp odadan çıktı. *Chatham Living by the Sea* kalın bir dergiydi ve Franny çok etkilenmişti. Muhteşem fotoğraflarla doluydu -güzel evler, manzaralar ve ilginç görünen makaleler. Evlerin iç mekanlarının resimlerine bakmaya bayılıyordu. İnsanların evlerini nasıl dekore ettiklerini görmek onu her zaman büyülemiş ve denemek istediği fikirler vermişti. Belki kitapçıdan kendisi için de bir kopya alırdı. Resepsiyon görevlisi odaya geri döndüğünde bembeyaz muhteşem bir mutfığa hayranlıkla bakıyordu.

Telefon çaldığında "Jess hemen geliyor," dedi ve telefona uzandı o.

Bir dakika sonra Jessica geldi. Franny onu çoktan kapıda karşılamıştı. sonra da cenazede. Ellili yaşlarının ortasında şık bir kadındı.

"Merhaba Franny. Seni tekrar görmek güzel. Gidip sohbet edelim."

Franny ayağa kalktı ve Jessica'yı takip ederek ofisine girdi ve Jessica'nın masasının önündeki deri koltuğa oturdu. İkisi de oturduktan sonra Jessica bir klasörden bir yığın kâğıt çıkardı.

"Kız kardeşinizin vasiyetini yerine getiren kişi olarak vasiyetinin bir kopyasına sahip olduğunuzu ve her şeyini size bıraktığını, küçük bir miktarını da en sevdiği hayır kurumu olan yerel hayvan barınağına bağışladığını biliyorum."

Franny başını salladı. Daha önce vasiyetnamenin üzerinden geçmek istememişti ama kız kardeşi ısrar etmişti. Böylece bir kez tartışmışlardı. Geriye kalan tek akraba Franny'ydi. Chatham'daki ev ve sağlıklı bir banka hesabı vardı. Franny iç çekti. Kız kardeşinin parasına ihtiyacı yoktu. Maddi açıdan rahat olduğu için şanslıydı. Neredeyse on yıldır duldu ve hâlâ aile şirketini yönetiyordu. Bir yıl geçtikten sonra kız kardeşinin evini satmayı düşünecek ya da belki de evi elinde tutup yazları ziyaret edecekti. Henüz orada hiçbir şeye dokunacak enerjisi yoktu.

"Evet, Ella bir yıl kadar önce benimle dileklerinin üzerinden geçti. O zamandan beri değişen bir şey olduğunu sanmıyorum."

Jessica gülümsedi. "Vasiyetin kendisi hemen hemen aynı. Ama kız kardeşin senin için bazı mektuplar bıraktı ve bunları haftada bir olmak üzere sırayla açmanı istedi."

"Nedir onlar?" Franny hayal bile edemiyordu. Kız kardeşi mektuplardan hiç söz etmemiştir.

"Hepsi mühürlü, o yüzden okumadım ama bana her birinde bazı anılar ve yapmanı istediği bir şey olduğunu söyledi. Mektupları sırayla açmanızın ve ileriye atlamamanızın çok önemli olduğunu söyledi." Dört mektuptan oluşan desteyi Franny'ye uzattı. Franny krem rengi zarflara, ablasının narin el yazısının bulunduğu kalın ve ağır kâğıtlara baktı. Ella'nın ne düşündüğünü merak etti. Bu kadar gizemli olmak ona göre değildi. Franny ilk mektubu açmayı merak ediyordu, hepsini açmayı. Ama ablasının istediği gibi yapacak ve aralarını açacaktı. Hana dönene kadar bekleyecek ve ilk mektubu özel olarak okuyabilecekti. Bu, kız kardeşinin tekrar konuşmasını duymak gibi olacaktı ve Franny onun bu kadar önemli ne söyleyeceğini merak ediyordu.

"Teşekkür ederim." Mektupları büyük boy çantasının içine tıktırdı. Jessica'nın elinde imzalaması gereken bir yığın evrak vardı. Çok uzun sürmedi, yirmi dakika sonra işi bitmişti ve Jessica onu kapıya kadar geçirdi.

"Herhangi bir konuda sorunuz olursa aramaktan çekinmeyin." Gözleri de gülümsemesi kadar sıcaktı ve Franny bunu takdir etti.

"Teşekkür ederim canım." Franny dışarı çıktı ve hana geri dönmek için acele etmedi. Aralık ayının ilk haftası için sıcak bir gündü ve dışarıda oldukça fazla insan vardı. Kitapçıya uğradı ve o akşam okumak üzere *Chatham Living* dergisinin bir kopyasını satın aldı. Otele geri döndüğünde hem Beth hem de kızı Riley resepsiyonda oturuyordu. Beth ayaklarını bir sandalyeye uzatmış bir fincan çayı yudumlarken Riley bilgisayarda bir şeyler yazıyordu. Franny içeri girdiğinde ikisi de başını kaldırdı.

"Güzel bir öğle yemeği yedin mi?" Beth sordu.

"Ben yedim. Squire'da ıstakoz dürümüyle yanlıs bir şey yapamazsın." Riley ve Beth başlarıyla onayladılar.

Onlara avukatın ofisine yaptığı ziyareti anlattı. "Tüm evrak işleri tamamlandı. Ama kız kardeşim bana bir dizi mektup yazdı, toplam dört tane ve her hafta bir tanesini açmam gerekiyor." Gülümsedi. "Neyin peşinde olduğuna dair en ufak bir fikrim yok ama ilk mektubu okumak için sabırsızlanıyorum. Yukarı çıkıp kendime bir fincan tarçınlı çay yapacağım ve bakalım ne diyecek."

Riley ilgiyle baktı. "Ne kadar eğlenceli! Umarım mektuplar iyi haberlerdir ya da seni rahatlatır. Lütfen bizi haberdar edin."

"Evet, lütfen yap. Şimdi bizi de meraklandırdın," diye ekledi

Beth. Franny güldü. "Yapacağım."

Odasına gitti, çay için biraz su ısıttı ve bunu yaptıktan sonra rahat koltuğuna yerleşip ilk mektubu açtı.

Sevgili Franny,

Eğer bunu okuyorsanız, yakın zamanda vefat ettim. Lütfen çok üzülmemeye çalışın. Şu anda Victor ve Henry ile birlikte olduğumu ve hepimizin her zaman yanınızda olduğumuzu bilin. Bu mektupları yazma fikri, Dr. Davis bana kanserin yayıldığı haberini verdiğinde aklıma geldi.

Ve muhtemelen sadece birkaç ayım vardı. O zaman yaklaştığında oturdum ve yazmaya başladım.

Önümüzdeki birkaç hafta boyunca size göstermek istediğim şeyler var. Chatham'ımı sizinle paylaşmak, benim gözümünden size göstermek ve sizi gerçekten özel bir şeyle baş başa bırakmak istiyorum. Bunun ne olduğunu henüz paylaşamam ama son mektuba geldiğinizde, en iyisini sona sakladığımı takdir edeceğinizi düşünüyorum.

Sizden yapmanızı istediğim ilk şey, bu hafta bir gün kendinize sıcak bir fincan kahve alıp Chatham Light'a gitmeniz. Orada otur ve okyanusu seyret, kahveni yudumla, güzel deniz fenerine bak ve gençken deniz fenerine yürüdüğümüz, tahta bankta oturduğumuz ve geleceğimizi hayal ettiğimiz zamanları hatırla. Önünde hala uzun yıllar var Franny. Büyük hayaller kur ve hayatın sana verdiklerinin tadını çıkar.

*Sevgi
ler,
Ella*

Franny'nin gözleri doldu ve tek bir damla yaş burnundan aşağı kayarak kucığına düştü. Güldü. "Bunu yapacağım, Ella. Hemen şimdi gidiyorum." Henüz öğleden sonraydı ve güneş parlıyordu. Dışarısı oldukça soğuk olsa da, sahile gitmek için günün en sıcak zamanıydı.

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

Franny alt kata yöneldiğinde Beth ve Riley merakla ona baktılar. Sadece birkaç dakikadır yukarıdaydı. Onlara doğru yürüdü ve kısa bir süre için oturdu.

"Her hafta kız kardeşim, burayı neden bu kadar çok sevdiğini ve benim de neden eskiden sevdiğimi hatırlatmak için en sevdiğimiz yerlerden bazılarını ziyaret etmemi isteyecek gibi görünüyor. İkimiz de burada büyüdük. Ben evlendiğimde Albany, New York'a taşındım ve Ella burada kaldı. Kocam ve ben çoğu yaz en az bir ya da iki haftalığına burayı ziyaret ederdik ve Ella ile kocasını tatillerde sık sık görürdük."

"Sence Chatham'a geri taşınacağını mı umuyor?" Beth sordu.

"Muhtemelen." Bu düşünce Franny'nin aklına kesinlikle gelmişti.

"Biliyorum

Tim vefat ettiğinde buraya taşınmayı umuyordum. Ancak Albany'de yerleşik bir işimiz vardı ve ben de onun başına geçtim."

"Hâlâ bu işin içinde misin?" Riley şaşırmış gibiydi.

Franny başını salladı. "Artık eskisi kadar işin içinde değilim. Sorumlulukların çoğunu harika bir iş çıkaran birkaç yöneticiye devrettim. Artık haftada bir gün ofise uğruyorum ve e-posta ve Zoom aracılığıyla her şeyden haberdar oluyorum. Yani, eğer isteseydim muhtemelen bu noktada buraya taşınabilirdim. Ella gittiğine göre istediğimden emin değilim. Albany'de hala çok sayıda arkadaşım var."

"Belki de yazın bir ya da iki ay gibi daha uzun sürelerle gelmek istersiniz?" Beth önerdi.

Franny gülümsedi. "Büyük olasılıkla öyle yapacağım. Kız kardeşimin evini satmak için acele etmiyorum ve bir yıl kadar sonra belki orada kalma konusunda daha rahat hissedeceğimi düşünüyorum."

"Yanınıza kahve almak için kâğıt bardak ister misiniz?" Riley sordu.

"Oh, bu çok hoş olur. Teşekkür ederim." Franny bir kafeye uğramak zorunda kalacağını düşünmüştü.

Riley zıpladı ve birkaç dakika sonra Franny'nin sevdiği şekilde sade kahve dolu büyük bir kâğıt bardakla döndü. Franny vedalaştı ve dışarı çıktı. Geldiğinden beri Ella'nın arabasını kullanıyordu. Son model lacivert bir Mercedes sedandı. Arabaya her baktığında Ella'yı düşündüğü için onu kullanmak ona acı veriyordu. Ella o arabayı hep sevmiştir. Franny kullanmanın eğlenceli olduğunu kabul etmek zorundaydı. Kendisinin her zaman daha pratik arabaları olmuştur, Hondalar ya da Nissanlar. Bir zamanlar lüks arabaların aptalca bir düşkünlük olduğunu düşünürdü ama şimdi anlıyordu. Sürüşü çok güzeldi ve deri koltuklar çok yumuşaktı. Franny arabayı yavaşça Ana Cadde'den aşağı sürdü ve deniz fenerine doğru yöneldi.

Birkaç dakika sonra oraya ulaştı ve bir park yerine çekti. Yılın bu zamanında, soğuk bir Aralık gününde bile orada başka biri daha vardı. Bir adam arabasında oturmuş, kahvesini yudumluyor ve gazete okuyordu. Franny yanında *Chatham Living* dergisinin kopyasını getirmişti. Şimdiye kadar yarısını okumuştur. Ama önce oturup manzarayı seyretmek istiyordu.

Deniz feneri suyun üzerinde dimdik duruyordu. Güneş pırıl pırıl parlıyordu ve gerçekten de güzel bir gündü - serin ama berrak. Franny deniz fenerinin tarihini biliyordu; Ella'yla birlikte uzun zamandır hayranlık duyuyorlardı ve bir gün araştırmışlardı. Deniz fenerinin 1808'den beri orada olduğunu ve aslında bu deniz fenerinin doğusunda iki deniz fenerinin bulunduğunu biliyordu. Ayrıca artık Sahil Güvenlik tarafından işletildiğini ve ülkede kalan ve günde yirmi dört saat çalışan birkaç deniz fenerinden biri olduğunu da biliyordu.

Başlangıçta deniz fenerleri kayalıktan iki yüz metre geriye yerleştirilmişti, ancak 1870'lerde denizlerin kayması ve erozyon o kadar kötüydü ki her yıl kayalıktan otuz metre kaybediyorlardı. 1877 yılına gelindiğinde deniz fenerleri ile okyanus arasında sadece elli fitlik bir blöf kalmıştı ve iki yeni deniz fenerinin daha geride, şimdiki yerde inşa edilmesine karar verildi. 1923'te deniz fenerleri ayrıldı ve biri Cape'in daha aşağısına Nauset'e taşındı. Teknoloji değişmişti, artık ışıkları birbirinden ayırmak için ışığın dönüş aralığına bakılıyordu.

O ve Ella çocukken burada pek çok kez bisiklete binmişlerdi. Limanın inanılmaz manzarasını sunan halka açık teleskopa bozuk para atarlar ve oturup gelecekleri hakkında hayaller kurarlardı. Ella her zaman gazeteci olmak istemişti ve tek çocukları Henry doğmadan önce *Cape Cod Times*'da muhabir olarak çalışarak bunu bir süre başarmıştı. Henry kistik fibrozis hastalığıyla doğmuştu ve elinden geldiğince iyi idare etmesine, üniversiteye gitmesine ve finans sektöründe çalışmasına rağmen otuzlu yaşlarının başında hayata veda etmişti. Victor o zamanlar Ella'yı işe geri dönmesi için teşvik etmişti. Paraya ihtiyaçları olduğu için değil, Ella'nın odaklanacak bir şeye ihtiyacı olduğu için. Yerel bir haftalık gazete olan *Cape Cod Chronicle*'da yarı zamanlı bir işe girmiş ve bu işi çok sevmiş, neredeyse yetmiş yaşına kadar orada çalışmıştı.

Franny kendi hayallerini düşündü. O zamanlar avukat olmak istemişti ama Tim'e aşık olduktan sonra bir hukuk firmasında önce sekreter, sonra da stajyer olarak çalışmaya razı olmuştu. İşini ve çalışma saatlerini seviyordu. Saat beşte ofisten çıktığında, kıdemsiz avukatların çoğunun akşamın büyük bir kısmını orada geçireceğini biliyordu. Tim, eğer tutkusu buysa hukuk fakültesine gitmesi için onu teşvik etmişti. Ancak ilgi alanları değişmişti ve gündüzleri çalışıp akşamları kocasıyla vakit geçirmeyi tercih ediyordu.

Hiç çocukları olmamıştı ve her zaman sadece ikisi vardı. Franny yemek yapmayı çok severdi ve her ikisi de dışarıda yemek yemekten hoşlansa da, en sevdiği anıları evde birlikte geçirdikleri sakin akşamlar, günlerinden konuştukları ve bir kokteylin tadını çıkardıkları zamanlardı. Tim bir iş adamıydı ve küçük bir dükkânı önce büyük bir mağazaya, sonra da birden fazla mağazaya dönüştürmüştü. Franny, Tim'in vefatından bir yıl öncesine kadar bu işte hiç çalışmamıştı. Tim'in ısrarı üzerine işin inceliklerini o zaman öğrenmişti. Ona her zaman inanmış ve öldüğünde işin onun ellerinde devam etmesini istemişti.

Ve her şeyi çok ilginç buluyordu. Elbette bir öğrenme eğrisi vardı, ancak Tim ona karşı sabırlı olan iyi insanları işe almıştı ve uzun yıllar boyunca akşam yemeklerinde yapılan tartışmalarda işi iyi bir şekilde anlamıştı. Tim'in vefatından sonra yaptığı ilk şeylerden biri bir online mağaza açmak oldu. Tim bunu yapmakta direnmişti ama Franny geleceğin bu yönde olduğunu biliyordu. Mağazanın tamamını internete koymadılar ama

Kendilerine özgü şeyler - sadece mağazalarında bulunabilen özel kıyafetler.

Franny kahvesini yudumladı ve suya, uzaktaki birkaç tekneye, muhtemelen yılın bu zamanında balıkçı teknelerine baktı. Chatham'da yıl boyunca balıkçılık yapıldı. Ancak diğer herkes teknelerini kış için sudan çıkarmış ve güvenli bir şekilde içeride ya da bahçelerinde römorkta saklamıştı.

Franny Chatham'ı seviyordu ama evlendiğinden beri kendini Chatham'dan soyutlamıştı. Ella için dünya üzerinde yaşamak istediği başka bir yer yoktu. Yıllar boyunca ara sıra Franny'ye eve taşınmasını önermişti ama zamanlama hiçbir zaman doğru olmamıştı. Ve şimdi bunu düşünebilecek bir konuma geldiğinde, Ella gitmişti. Franny iç çekti. Burada bir huzur duygusu vardı, bunu her zaman hissetmişti; Cape Cod Kanalı'nı geçtiği andan itibaren eve dönmüş ve üzerinden bir yük kalkmış gibi hissediyordu.

Kesinlikle yazın çoğunu burada geçirebilirdi. Muhtemelen önümüzdeki yaz, yani sadece altı ay sonra. O zaman nasıl hissedeceğini ve Ella olmadan Ella'nın evinde kalıp kalamayacağını görmesi gerekecekti. Ella'nın çok güzel bir evi vardı. Büyük değildi ama okyanusun kıyısında, Shore Road'un aşağısındaydı. Victor evi satın aldığı anda yeni evlenmişlerdi ve ailesinin evinde, arazideki bir kulübede yaşıyorlardı.

Arazideki ev küçüktü ve yıkılmaya yüz tutmuştu, eski bir barakaydı. Arazi evden çok daha değerliydi. Tim evi yıkıp yenisini inşa etmişti ve bu ev Ella'nın hayalindeki evdi; büyük pencereleri, üç yatak odası ve çoğu gece akşam yemeklerini yedikleri verandası vardı.

Franny'nin kahvesi, orada oturup içmeyi bir hatırlayıp bir unuttukça soğudu. Sonunda, yaklaşık bir saat sonra, yoluna devam etmeye ve eve gitmeye karar verdi. Franny'nin hafıza şeridinde yaptığı yolculuk Ella'nın amaçladığı şeyi gerçekleştirdiği için Ella memnun olacaktı. Franny en azından yaz için Chatham'a taşınmaya daha sıcak bakıyordu. Mektupların geri kalanını şimdi daha da merak ediyordu.

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

Riley ve annesi saat dörde çeyrek kala Noel ağacı arsasına doğru yola çıktılar. Riley bir ağaç seçmelerinin uzun süreceğini düşünmüyordu. Annesi için çok fazla olmadığından emin olmak istiyordu. Ama artık koltuk değnekleriyle biraz daha rahat hareket edebiliyordu.

Otopark beş dakikadan daha kısa bir mesafedeydi ve yılın bu zamanında Chatham'da fazla trafik yoktu. Yine de cumartesi günüydü, bu yüzden park yeri kalabalıktı. Birkaç aile daha mükemmel ağacı seçmek için koridorlarda dolaşıyordu.

"Aklınızda belirli bir tür var mıydı?" Riley etraflarındaki seçkiye bakarken sordu.

"Sadece güzel ve normalde ev için alacağımızdan biraz daha uzun bir şey. Hanın oturma odasının tavanı neredeyse on iki metre."

Riley muhtemelen evde de bir ağaç isteyeceklerini unutmuştu. "Acaba Aidan'ın kamyonetinde iki ağaç için yer var mı?"

"Kesinlikle öyle."

Riley döndü ve güldü. Aidan ve Luke arkalarından yaklaşmıştı.

"Ağaç seçimine yardım edebilir miyim?" Luke sordu.

"Tabii ki yapabilirsin. Bize büyük bir tane lazım," dedi annesi.

Daha uzun ağaçların bulunduğu arka sıraya doğru yola koyuldular. İyi bir seçim vardı ve Riley içlerinden herhangi birinin iyi olacağını düşündü. Ağaçtan ağaca geçip onları yakından inceleyen Luke'a baktı.

"Ne düşünüyorsun Luke?" diye sordu.

"Sanırım bu," dedi kararlı bir şekilde. En uzun ve en kalın olanıydı.

"Bana iyi görünüyor. Sen ne düşünüyorsun anne?"

Annesi soruyu dikkatle değerlendirirken gözleri parladı. "Bence gayet iyi olacak. Muhteşem bir ağaç. Aferin,

Luke!"

Annesinin evi için de daha küçük bir ağaç seçmelerine yardım etti ve Aidan her ikisini de kamyonetinin arkasına yerleştirdi. Önce annesinin ağacını bıraktılar. Aidan ve Luke ağacı içeri getirirken Riley tavan arasına çıktı ve ağaç standı ile süs torbasını buldu. Aidan ağacı sehpaye sabitlemesine yardım etti ve sonra hana doğru yola çıktılar.

Büyük ağaç oturma odasının köşesindeki yerine yerleştirildikten sonra Riley süslerin ve gümüşü çelenklerin olduğu kutuları açtı. Riley, Aidan ve Luke süsleri asıp çelenkleri dallara yerleştirirken annesi bacağını kaldırmış dinleniyordu. İşlerinin yarısını tamamladıklarında Franny aşağı indi ve Riley onu da yanlarına davet etti. Televizyonu açtı ve Pandora istasyonunu açıp Noel müziğini seçti.

Onlar ağacı süslerken tanıdık şarkıları dinlemek eğlenceli ve şenlikliydi. Luke ve Franny son derece eğleniyor gibi görünüyordu. Riley Aidan'ın daha sessiz olduğunu fark etti ve aklından neler geçtiğini merak etti. Kasvetli görünüyordu ama göz göze geldiklerinde neşeyle gülümsedi ve bunu hayal edip etmediğinden emin olamadı. Annesi rahatlamış görünüyordu ama onları izlerken benzer bir dalgın bakışa sahipti. Sanki düşünceleri milyonlarca kilometre uzaktaydı.

Riley yılın bu zamanlarında annesinin ruh halinin değıştiğini daha önce de fark etmişti. Yıllar boyunca ona bir iki kez canını sıkan bir şey olup olmadığını sormuştu ve annesi her zaman tıpkı Aidan'ın yaptığı gibi neşeyle gülümseyerek her şeyin yolunda olduğunu, sadece yorgun olduğunu ya da ertesi gün için yapılacaklar listesini düşündüğünü söylemişti. Yine de bu yıl biraz üzgün hissettiği için annesini suçlayamazdı. Kırık bir bacak yüzünden yavaşlamış olmak can sıkıcı olmalıydı.

Tüm süsler takıldıktan sonra, Aidan ağacın tepesinden ışıkları dizmesine yardım etti. Annesinin düştüğü o korkunç merdiveni çıkardı ve dikkatle en tepeye tırmandı. Altın yıldızlarını ağacın tepesine yerleştirdi ve sonra ışıkları ağacın etrafında döndürdü. Riley ağacın alt yarısı için bir ip daha bağıladı ve söz verdiklerinde Luke ışıkları fişe taktı ve hep birlikte arkalarına yaslanıp parıldayan beyaz ışıkları ve ışıltılı süsleriyle ağacı hayranlıkla seyrettiler. Çok güzeldi.

"Kim sıcak çikolata ister?" Riley sordu.

"Öyleyim!" Luke söyledi.

"Sıcak çikolataya hayır diyemem," dedi Franny. Gülümsüyordu ve kız kardeşi öldüğünden beri ilk kez bugün daha mutlu ve hafif görünüyordu. Riley bunu gördüğüne memnun olmuştu.

Bu sırada Aidan hâlâ sessizce ağaca bakıyordu. "Aidan, sıcak çikolata ister misin?" Riley sordu.

"Elbette, neden olmasın." Aidan ona doğru dönüp gülümsedi ve Riley sıcak bir parıltı hissetti. Aidan'ın gülümsemesi onun üzerinde her zaman böyle bir etki yaratmıştı ama bu beklenmedik bir şeydi ve onu biraz tedirgin etmişti.

"Anne, biraz içtiğini biliyorum," dedi çabucak.

Annesi güldü. "Tabii ki."

Riley mutfığa gitti ve hızlıca mini şekerlemelerle doldurulmuş beş kupa kakao hazırladı. Aidan onları oturma odasına taşımasına yardım etti.

Sıcak ikolatalarını yudumlarırken, koridordaki görkemli dede saati saatin altı olduğunu söylüyordu. Zaman çok çabuk geçmişti.

Riley'nin annesi minnetle odaya baktı. "Hepinize yardımlarınız için gerçekten minnettarım. Eğer akşam yemeği için bir planınız yoksa bana katılmanızı çok isterim. Bu sabah Riley'yle birlikte akşam yemeği için ısıtmayı planladığımız büyük bir dondurulmuş köfte ve sos kabını çıkardım. Hepimize yetecek kadar var. Eğer spagetti ve köfte sizin için sorun değilse. -Çok süslü bir şey değil."

"Spagetti ve köfteye bayılırım! Gidebilir miyiz baba?" Luke heyecanla sordu.

"Elbette. Sorun olmayacağından eminseniz?" Aidan söyledi.

"Hem de hiç. Aksi takdirde Riley ve ben bütün hafta köfte yerdik." Henüz bir şey söylememiş olan Franny'ye baktı. "Franny, lütfen bize katılacağını söyle. Seni aramızda görmek isteriz."

"Teşekkür ederim canım. İyi bir köfteyi çok severim. Ne getirebilirim?"

"Bir şey yok. Evimiz yolun yaklaşık yarım mil aşağısında. Neden hepiniz altı buçukta plan yapmıyorsunuz? Bu bize eve gidip makarna pişirmek için zaman kazandırır."

Yarım saat içinde buluşmak üzere sözleştiler ve Riley ile annesi hazırlanmak için eve gittiler.

Eve gelir gelmez Riley spagettiği ısıtmak için ocağı bir tencere su koydu ve köfte ve sos kaplarını ısınmaları için başka bir tencereye boşalttı. Bir somun ekmek ve tereyağı koyup yemek masasını hazırladı. Su kaynamaya başlayınca büyük bir tutam tuz ve spagettiği ekledi. On dakika sonra makarna hazırdu ve süzüp sıcak kalması için tekrar tencereye koydu.

Bu sırada annesi yardım etmekte ısrar etti ve bir şişe kırmızı şarap açmayı başardı ve dolaptan birkaç kadeh çıkardı. İki bardak doldurdu ve birini Riley'ye uzattı.

Annesi kadehini kaldırırken, "Bugün işe yaradı sanırım," dedi.

Şarap, Riley'nin en sevdiği şaraplardan biri olan Daou Cabernet'ti. Riley hızlıca bir yudum aldı. "Öyle oldu. Herkesin yardım etmesiyle ağacı kısa sürede yerleştirdik ve süsledik."

"Luke çok tatlıydı. Belki yemekten sonra bizimkini de süslememize yardım etmek isteyebilir. Bu daha küçük bir ağaç ve daha da çabuk biter," diye önerdi annesi.

Riley bu fıkre bayıldı. "Franny'nin de hoşuna gitmişe benziyor. Gelmesine çok sevindim."

Kapı çalınınca ikisi de döndü. Riley kapıyı açtı ve Aidan, Luke ve Franny'nin orada durduğunu gördü. Franny ona bir şişe şarap uzattı. "Çocuklar beni bırakmayı teklif edecek kadar naziktiler. Bunu daha önce aldım ve ikinizin de hoşuna gidebileceğini düşündüm."

Riley şişeyi aldı ve çok iyi bir Cabernet olduğunu gördü. "Bunu yapmana gerek yoktu. Ama teşekkür ederim."

Luke ona içinde ağır bir kutu olan beyaz bir kâğıt torba uzattı. "Çikolata getirdik. Caddenin aşağısındaki şekerleme dükkanından. Babam ve ben Hyannis'ten eve dönerken orada durduk."

Aidan sırtıttı. "Stok yaptık. Luke ve ben çikolatayı seviyoruz. Tatlı için iyi olabileceğini düşündüm."

"İkinize de teşekkür ederim. Eminim öyle olacaktır. İçeri gelin, her şey hazır."

Onu içeri kadar takip ettiler ve Riley şarapla çikolatayı tezgâhın üzerine koydu. "Az önce bir şişe şarap açtık, ikiniz de ister misiniz?" diye teklif etti. "Ve Luke, süt, portakal suyu ya da suyumuz var."

Luke süt istedi, Franny ve Aidan da şaraba evet dedi. Riley hepsine şarap doldurdu ve sonra herkes için spagetti ve köfte tabakları hazırlayıp masaya getirdi. Annesi peynir çalkalayıcısını bulmuş ve onu da masaya koymuştu.

Annesi, "Daha çok var, bu yüzden kendinize birkaç saniye ayırmaktan çekinmeyin," dedi.

Yemek boyunca rahatça sohbet ettiler ve herkes Riley'nin annesinin köftelerinin harika olduğu konusunda hemfikir. Bir saatten uzun bir süre masanın etrafında oturup yemek yediler ve şarabın tadını çıkardılar. Riley, Franny'nin getirdiği şişeyi açtı ve hep birlikte ikinci kadehin tadını çıkardılar. İlk şarap iyiydi ama bu daha büyük ve daha zengindi. Riley tabakları toplayıp çikolatayı koyduktan sonra şarabın onunla da çok iyi gittiği konusunda hemfikir oldular.

Çeşitli çikolatalar vardı, birkaç parça sütlü çikolata vardı ama çoğu Riley'nin tercih ettiği bitter çikolata kareleriydi ve bazı parçalarda badem vardı. Pürüzsüz ve kremalıydı ve dükkânda yapılmıştı. Riley Chatham Şeker Malikânesi'ne girmeye bayılırdı; içeri adımını attığın anda şeker ve çikolatanın tatlı kokusu üzerine yayılırdı.

"Deniz fenerine yolculuğun nasıldı?" Riley Franny'ye sordu.

Franny önce Aidan ve Luke'a kız kardeşinin mektuplarını anlattı ve ardından soruyu yanıtladı. "Çok güzeldi. Kız kardeşim Ella ve ben çocukken orada çok zaman geçirirdik. Kahvemi yudumlarırken ve uzaktaki balıkçı teknelerini izlerken Chatham Limanı'na baktım ve birlikte geçirdiğimiz mutlu zamanları ve kurduğumuz hayalleri hatırladım. Eminim kız kardeşimin de istediği gibi, bu bana Chatham'ın ne kadar özel bir yer olduğunu hatırlattı." Luke'a baktı. "Orada eskiden iki deniz feneri olduğunu biliyor muydun?"

Şüpheli görünüyordu. "Var mıydı?"

"Vardı." Deniz fenerinin tarihi hakkında kısaca bilgi verdi ve bunlardan birinin Nauset'e taşındığını anlattı.

"Yakında oraya gitmeliyiz dostum. Uzun zaman oldu ve bakabileceğin harika teleskopları var," dedi Aidan.

"Öyle mi? Ne zaman gidebiliriz?"

Aidan güldü. "Belki yarın. Yeterince yakın mı?"

"Tamam."

"Yarın yine açık bir gün olacak gibi görünüyor, limanı izlemek için iyi olacak. Belki bir fok görürsün. Kayaların üzerinde güneşlenmeyi severler," dedi Franny.

"Bizimle gelmek ister misin Riley?" Luke sorarak onu şaşırttı. "Çok isterdim ama yarın misafirlerimiz var. Kız kardeşim ve onun aile pazar yemeğine geliyor."

Annesi düşünceli görünüyordu. "Öğleden sonraya kadar gelmeyecekler," dedi. "Eğer Aidan ve Luke daha önce deniz fenerine gideceklerse, sen de onlara katılabilirsin."

"İstediğimiz zaman gidebiliriz, belki kahvaltıdan sonra, mesela on gibi?" Aidan söyledi.

"Tabii, bu işe yarayabilir. Tabii annemin bana ihtiyacı yoksa?" Riley annesine baktı, o da başını salladı.

"Git ve eğlen. Ben bir süre tek başıma iyi olacağım."

Ve böylece karar verildi. Riley kulağa eğlenceli geldiğini düşünüyordu ve Aidan'la yıllardır konuşmamıştı. Onunla daha fazla sohbet etmek ilginç olacaktı. Luke'un sıkılmış görünmeye başladığını ve koltuğunda kıpırdanıp durduğunu fark etti. Annesine doğru baktı ve o da bunu fark ediyor gibiydi.

"Luke, başka bir ağacı süslemek için hiç enerjin kaldı mı?" diye sordu annesi.

Bu onun dikkatini hemen çekti. "Evet, bugün aldığımız mı? Nerede o?"

"İşte o. Oturma odasında ve süslemelerle dolu çanta da hemen yanında."

Hep birlikte şaraplarını alıp oturma odasına geçtiler ve annesi sandalyesinde dinlenip etrafı seyrederken, diğerleri de ağacı süslemek için birlikte çalıştılar. Hiç de uzun sürmedi ve yarım saat sonra en az handaki kadar güzel görünüyordu.

Luke ikinci kez esnerken Aidan, "Artık gitsek iyi olacak," dedi. Herkes kendini tok ve yorgun hissediyordu. Vedalaştılar ve Riley hepsine kapıya kadar eşlik etti.

"Çok güzel bir geceydi. İkinize de teşekkür ederim," dedi Franny. "Eğlenceliydi, teşekkür ederim," diye onayladı Aidan.

"Bizim için bir zevkti," dedi Riley. "Ağaçlar konusunda bize yardımcı olduğunuz için çok teşekkürler. Gerçekten minnettarız."

Onların gidişini izledi ve aniden bitkin düşmüş ve yatmaya hazır hissederek kapıyı kapattı. Eğlenceli bir zaman geçirmişti ve annesinin eğlendiğini ve bir süreliğine bacağını unuttuğunu görmekten memnundu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

YEDİNCİ BÖLÜM

Riley ertesi sabah handa kahvaltı hazırlarken annesine yardım etti ve Aidan ile Luke neredeyse dokuz buçuğa kadar aşağı inmediler. İkisi de büyük kâseler dolusu kuru üzümlü mısır gevreği hazırlamış ve Riley ile annesine masalarında eşlik etmişlerdi. Riley ikinci fincan kahvesini yudumluyor, annesi de çayına süt karıştırıyordu.

Oturduklarında Aidan, "Bugün ikimiz de uyuduk," dedi.

"Ağaçları süslemek çok eğlenceliydi," dedi Luke. "Buradaki şimdiye kadar gördüğüm en büyük ağaç." Sesi o kadar etkilenmiş gibiydi ki Riley ve annesi güldüler.

"Riley küçükken, o ve kız kardeşi Noel ağacının arkasına sürünür ve saatlerce orada kalırlardı. Bunun arkasında daha da fazla yer var" dedi annesi.

"Eskiden orayı çok severdik," diye doğruladı Riley. "Orası bizim gizli Noel sığınağımız gibiydi. Bazen tek başıma gider, kitap okur ve arada bir ışıklara bakardım. Büyülü bir yer." Riley yıllardır bunu düşünmemişti ama Amy de o da ağacın arkasına sokulup yatmayı çok severdi.

Luke bu fikir karşısında heyecanlanmış görünüyordu. "Baba, ağacın arkasına geçebilir miyim? Kulağa harika geliyor."

"Elbette, dostum. Ama şimdi olmaz. Kahvaltımızı bitirir bitirmez deniz fenerine doğru yola çıkacağız."

Yemeklerini bitirdiklerinde Riley bulaşıkları topladı ve bulaşık makinesine koydu. Annesi resepsiyona gitmek için ayağa kalktığı anda biraz yüzünü buruşturdu.

"Anne, iyi misin? Gitmeme gerek yok, kalıp resepsiyona bakabilirim."

Annesi başını salladı. "Önemli bir şey değil. Sadece uzun süre oturduktan sonra ayağa kalktığımda kaskatı kesiliyorum. Hepsi iyileşme sürecinin bir parçası. Çayımı resepsiyona götürür, bacağımı uzatır ve kitabımı okurum. Pazar günleri hiç meşgul olmaz. İyi olacağım."

"Tamam, eminim uzun sürmez."

"Acele etme. Seni gördüğümde görüşürüz."

Riley annesinin çayını resepsiyona getirdi ve deniz fenerine doğru yola çıkmadan önce onun yerleşip rahat etmesini bekledi.

Aidan arabayı sürdü ve hepsi kamyonetinin ön koltuğuna atladı. Luke ortada oturdu. Birkaç dakika sonra deniz fenerine yanaştılar ve park ettiler. Luke ücretli teleskoplara doğru koştu ve Aidan ile Riley onun heyecanına güldüler.

Aidan, "Sık sık onun enerjisinin yarısına sahip olmayı diliyorum," diye itiraf etti.

Teleskoplara ulaştıklarında Aidan her ikisine de biraz bozuk para koydu. Birini Luke'un kullanmasına izin verdi, diğerini de Riley ile sırayla kullandılar. Teleskoplar olmadan limanın muhteşem bir manzarası vardı ama teleskoplarla her şey çok daha yakın ve net görünüyordu.

"Luke, güneşlenen iki fok balığı var. Onları görüyor musun?" Riley söyledi.

"Mühürler mi? Nerede?"

"Kayaların üzerinde. Birbirlerine karıştıkları için yakından bakmalısınız." "Onları görüyorum! Bu çok havalı."

Teleskoplara bakmaya doyduktan sonra sahile doğru yürümeye karar verdiler. Soğuk bir Aralık günü olmasına rağmen, sahilde yürüyen birkaç kişi ve birkaç köpek daha vardı.

"Baba, sence sahilin sonuna kadar ne kadar hızlı gidip dönebilirim?" Luke sordu.

Aidan güldü. "Bilmiyorum ama bahse girerim oldukça hızlısındır. İstersen zaman tutabilirim."

Luke'un gözleri parladı. "Evet, zaman tut. Tamam, görüşürüz!" Olabildiğince hızlı koşarak fırladı.

"Onun enerjisi hakkında ne demek istediğini anlıyorum." Riley, Luke'un kumun düz ama çok ıslak olmadığı su kenarında yarışmasını izlerken gülümsedi.

"Karıınız öldüğünden beri o nasıl?"

Aidan iç çekti. "Dürüst olmak gerekirse, benden daha iyi idare ediyor gibi görünüyor. Benim için bir mücadele oldu ve yılın bu zamanı beni daha çok etkiliyor gibi görünüyor. Onu üç yıl önce Aralık ayı başında kaybettik, tahmin edebileceğiniz gibi o ilk Noel ikimiz için de çok zor geçti. Luke da benim gibi onu hala özliyor ama durumu iyi görünüyor. O bir çocuk ve Noel onu mutlu ediyor. Bunu kendime sürekli hatırlatmak zorundayım."

Riley onun için üzülüyordu. "Annemle babam Noel'den hemen önce boşandılar. Yıllar önceydi ve annem hiçbir şey söylemedi ama sanırım tatiller onun için hâlâ zaman zaman zor geçiyor. Yine de bizim yanımızdayken bunu asla belli etmiyor."

Aidan başını salladı. "Bunu aklımda tutmaya çalışıyorum ve Luke'un hatırı için kendimi Noel neşesiyle dolu olmaya zorluyorum. Bunu her zaman başaramıyorum ama deniyorum."

"Mutlu ve uyumlu bir çocuğa benziyor. Bence harika bir iş çıkarıyorsunuz," dedi Riley.

Aidan ona doğru baktı, gözlerinde minnettarlık vardı. "Teşekkür ederim. Eminim annen bu yıl burada olduğun için çok mutludur. Yine de işini kaybetmen kötü oldu. Yaptığın iş için iş piyasası nasıl? Ne iş yaptığını bildiğimi sanmıyorum."

Riley güldü. "Bir pazarlama ajansında kıdemli içerik yöneticisiydim. Çoğunlukla blog makaleleri, teknik incelemeler ve web sitesi metinleri yazıyordum. Eğlenceli bir işti." Şirketin yapay zeka kullanma kararından ekibinin nasıl etkilendiğini anlattı.

Aidan kaşlarını çattı. "Bu çok zor. Özür dilerim. Ama sanırım onlar istisna? Çoğu şirket henüz yapay zekayı bu kadar yaygın kullanmıyor mu?"

"Sanmıyorum. Hâlâ çok sayıda iş olmalı ama işler değişiyor ve ben yazmanın yanı sıra diğer becerilerimi de kullanabileceğim bir işe geçmeyi düşünüyorum. Bu uzun vadede daha güvenli olabilir."

"İş aramaya başlamak için tatil sonrasını mı bekleyeceksiniz? Şu anda çok fazla işe alım olduğunu sanmıyorum."

"Kesinlikle yavaşlıyor ama bugün özgeçmişimi güncelleyeceğim ve internet üzerinden bazı işlere başvurmaya başlayacağım. Son işimi Aralık ayında aldım ve bence o zaman daha az rekabet var çünkü çoğu insan yılsonuna kadar bekliyor."

Başvurmak için bile yeni yıl. Eski müdürüm bana işi Aralık ayında doldurmak zorunda olduklarını, aksi takdirde personel sayısını tamamen kaybedeceklerini söyledi."

Aidan başını salladı. "Bu çılgınca görünüyor ama tipik bir şirket davranışı."

Riley güldü. "Çok doğru. Bu ay pek bir şey olacağını sanmıyorum ama en azından bir şeyler yaptığımı hissedeceğim. Yeni yıldan sonra genellikle çok daha fazla iş açılır."

"Ve sen sadece New York'a mı bakıyorsun?" Aidan sordu.

Riley başını salladı. "Evet. Benim için evim orası."

Yürürken ikisi de birkaç dakika boyunca sessiz kaldılar. Ta ki Aidan tekrar konuşana kadar.

"Ve orayı seviyorsun? Hep Manhattan'da yaşamak istemiştin. Eminim bir erkek arkadaşın vardır?" Adam kayıtsızca sormuştu ama gözleri mesafeliydi ve Riley benzer bir konuşma yaptıkları lise günlerine geri dönen bir hüznün hissetti. Riley ona kanatlarını açması ve Cape'ten taşınması gerektiğini anlatmaya çalışmıştı. Her zaman büyük bir şehirde yaşamayı hayal etmişti. Ve New York, Doğu Yakası'nın en büyük şehriydi. Yine de Cape'ten gününbirlik bir yolculukla, trafiğin durumuna göre altı saat kadar uzaktaydı.

"Evet, bir erkek arkadaşım var. Jack ve ben birkaç yıldır çıkıyoruz. Büyük bir hukuk firmasında avukat ve uzun saatler çalışıyor, bu yüzden onu istediğim kadar sık göremiyorum ama idare ediyoruz."

"İş ortaklarının çok fazla mesai yaptığını duydum. Söyledikleri kadar kötü mü?"

Riley güldü. "Daha da kötüsü var. Jack aslında ofisinde bir hava yatağı bulunduruyor ve büyük bir dava için tüm gece çalışması gerektiğinde birçok kez bunu kullandı. İş yüzünden sık sık planlarını son dakikada iptal etmek zorunda kalıyor. Sinir bozucu ama artık alıştım."

Aidan kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi. Riley bunun kulağa pek de hoş gelmediğini fark etti.

"Sonsuza kadar sürmeyecek, ortak olana kadar sadece birkaç yıl daha. Ve muhtemelen ondan sonra da birkaç yıl daha. Ama eninde sonunda yavaşlayacak."

"Luke olmasaydı bile bu kadar saat çalışabileceğimi sanmıyorum. Bu oldukça yoğun. Çok çalışıyorum ve erken çıkıyorum ama gecelerimi ve hafta sonlarımı boş geçirmeyi seviyorum."

"Ben de öyle," dedi Riley. "Ben de yapamadım."

Luke koşarak onlara doğru geldi, koşarken arkasından bir kum püskürüyordu. Aidan'ın önünde kısa bir süre durdu ve nefes nefese kalmıştı. "Nasıldım? Sanırım bu şimdiye kadarki en hızlı koşumdu."

Aidan'ın yüzü düştü. "Kahretsin, özür dilerim dostum. Kalkış saatini kontrol etmeyi unutmuşum. Yine de süper hızlıydı. Eminim şimdiye kadarki en iyisindir."

Luke sırtıttı. Aidan'ın ona zaman tutmayı unutmuş olmasını umursamıyor gibiydi. Şimdiye kadarki en iyi zamanını geçirmenin verdiği iltifatın tadını çıkarıyordu. Riley muhtemelen Aidan'ın dikkatini saati kontrol etmekten alıkoyduğunu fark etti. Ama bunun bir önemi yok gibiydi. İkisi çok sevimliydi ve aralarında sıkı bir bağ vardı. Aidan'ın iyi bir baba olması onu şaşırtmamıştı. Her zaman şefkatli ve düşünceli olmuştu.

"Geri dönmeye hazır mısın? Sanırım yarın teslim etmen gereken bir kitap raporu var ve hâlâ kitabı bitirmen gerekiyor?" Aidan sordu.

"Evet. Belki ağacın arkasındaki kitabı okuyabilirim? Riley'nin eskiden yaptığı gibi?" Luke bunu önerdi.

Aidan, "Kitabı bitirmene yardımcı olacaksa benim için sorun değil," dedi.

"Olacak. Olacağını biliyorum." Luke onlardan önce kamyonete doğru koştu ve ona yetiştiklerinde hana geri döndüler.

Annesi resepsiyonda kitap okuyordu ve onları görünce başını kaldırıp baktı. Luke'a gülümsedi. "Teleskopları nasıl buldun? İlginç bir şey gördün mü?"

"Fokları gördük! Çok güzeldi."

Vedalaştılar ve Riley'nin annesi resepsiyona bir not bırakarak, bir misafirin kendisine ulaşması ya da bilgi almak isteyen birinin içeri girmesi ihtimaline karşı cep telefonu numarasını bıraktı. Riley bunun nadiren olduğunu biliyordu ama arada bir oluyordu ve o zaman insanlar sadece numarayı arıyor ve annesi onlara yardım ediyordu.

Arabaya doğru yürürlerken Riley'nin düşünceleri Aidan ve Luke'a döndü. İkisiyle de vakit geçirmek çok güzeldi. Sanki yıllar akıp gitmişti.

Aidan'la birlikte uzaklaştılar ve her zamanki gibi kolayca sohbet ettiler. Neden her zaman bu kadar iyi anlaştıklarını hatırladı. Aidan'ın her zamanki gibi çekici bir çocuk olmasının yanı sıra, birçok konuda, özellikle de iş-yaşam dengesi konusunda benzer bir bakış açısına sahip olduklarını fark etti. İç geçirdi. Onlarla işlerin yürümemiş olması çok kötüydü. Ama artık Jack vardı. Ayrıca, bekâr olsa bile aralarındaki temel engel hâlâ yerinde duruyordu: Aidan'ın hayatı burada, Chatham'da, Riley'ninki ise Manhattan'daydı.

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Riley annesini eve bıraktıktan sonra annesinin hazırladığı alışveriş listesiyle markete doğru yola koyuldu. Mağazada hızlıca ilerleyerek o hafta han için gerekli olan her şeyi satın aldı: çeşitli taze meyveler, ekmekler, tahıllar, dondurulmuş kiş ve kekler. Taze kiş ve kek pişirmeyi denemek istiyordu ama annesi bunları yedek olarak istemişti. Riley onu suçlayamazdı çünkü pişirme becerileri biraz paslanmıştı.

Bulabildiği en büyük tavuğu, patates püresi ve iç malzemelerini, bir kutu kızılıcık sosunu ve bir kavanoz et suyunu aldı. Annesi Pazar akşam yemeği için basit bir kızarmış tavuk önermişti ve Riley bunun evi nasıl kokutacağını merakla bekliyordu.

Eve döndüğünde annesi mutfak masasında oturmuş patates soyuyordu. Riley her şeyi bir kenara koydu ve bir buçuk saat kadar kızarması gereken tavuğu yapmaya başladı. Annesinin tarifini ezbere biliyordu çünkü yıllardır sık sık yaptığı bir tarifti. Tavuğun içine biberiye ve kekik dallarıyla birlikte yarım limon doldurdu, dışına zeytinyağı gezdirdi, tuz ve karabiber serpti, sonra da fırına attı.

Tavuk neredeyse hazır olduğunda, bolca tereyağı ekleyerek bir kutudan iç malzemeyi hazırladı ve hafifçe soğumuş pişmiş patatesleri güzel ve kabarık olmaları için bir patates rıcerinden geçirdi. İçine bolca eritilmiş tereyağı ve süt kattı ve patatesleri sıcak tutmak için tencerenin altındaki ocağı açtı.

Saat tam birde ön kapı açıldı ve dört yaşındaki yeğenleri Bethany ve Emily koşarak içeri girip kollarını ona doladılar. Riley eğildi ve ikisini de kucakladı. Kız kardeşi Amy ve kocası Rob da hemen arkalarındaydı. Kızlar pembe elbiseleri içinde çok sevimli görünüyorlardı. Amy

Dar kot pantolonunun üzerine giydiği çok renkli ama çoğunlukla pembe Lilly Pulitzer kazağıyla da hoş görünüyordu. Parlak renkler çene hizasında uzanan sarı saçlarında göze çarpıyordu. Amy her zaman kusursuz görünürdü. Riley ne kadar uğraşırsa uğraşsın, aynı zahmetsiz şıklık seviyesine ulaşmayı asla başaramamıştı. Yulaf ezmesi rengine, tamamen pamuklu, balıkçı örgüsü bir kazak olan kendi bluzuna baktı. En sevdiklerinden biriydi ve koyu renk kot pantolon ve koyu kahverengi deri botlarla eşleştirdi. Kazağına yapışmış bir biberiye dalını fark etti ve Amy onu kucaklamak için kendine çekerken hemen fırçaladı.

Sırada Rob vardı ve Riley ona da sarılırken gülümsedi. Rob, Amy ile çıkmaya başladıkları lise yıllarından beri ailenin bir parçasıydı. Her zaman birlikteydiler ve Riley yıllar boyunca Amy'nin başka biriyle çıkmayarak bir şeyleri kaçırp kaçırmadığını merak etmiş olsa da ikisinin birlikte mükemmel olduğunu inkâr edemezdi. Rob cana yakın, sempatik ve yakışıklıydı. Orta boylu ve yapılıydı, koyu kahverengi saçları, gözleri ve dostça bir gülümsemesi vardı. Annesi Rob ve kızları ziyaret ederken Amy mutfakta Riley'ye yardım ediyordu.

"Bugün buraya gelebildiğiniz için çok mutluyum. Buraya geldiğimden beri sizinle hasret giderme fırsatım olmamış gibi hissediyorum," dedi Riley.

Amy güldü. "Yapmadın! Ama anlıyorum. Handa anneme yardım ederken hiç boş vaktim olmadı. O yüzden burada olduğun için minnettarım. Şimdiye kadar nasıl gitti?"

"Evde olmak güzel. Koltuk değnekleriyle etrafta biraz daha iyi dolaşıyor ama yine de yardım almadan idare etmesi çok zor. Aslında eğleneliydi."

Amy gülümsedi. "İnsanlarla çalışmayı her zaman sevdin. Restoran işinde benden çok daha iyiydin."

Riley güldü. Bu hafif bir ifadeydi. Amy bir yaz iki ay boyunca garsonluk yapmıştı. Bundan nefret etmişti ve bu işte pek iyi değildi. Bir bankada veznedar olarak çalışmak için ayrılmıştı ve sayılarla çalışıp para saymaktan çok daha mutluydu. Riley garsonluğu çok seviyordu ve her yazı Cape'teki çeşitli restoranlarda çalışarak geçirmişti. Müşterilerin zorluk çıkarmasından her zaman hoşlanmıyordu ama çoğu zaman nazik davranıyor ve iyi bahşış veriyorlardı.

"Eğer yeni bir içerik işi bulamazsam, her zaman garsonluğa geri dönebilirim," dedi Riley. Şaka yapıyordu ama iyi bir sunucu her zaman iş bulabileceği için bu beceriye sahip olmak güzeldi.

"Bir şeyler bulacaksın. Yaptığın işte iyisin. Tatilden önce bir iş bulamazsan paniğe kapılma. Yeni yıldan sonra bulacağından eminim," dedi Amy.

"Umarım öyledir."

Riley tavuğu fırından çıkardı ve birkaç dakika dinlenmeye bıraktı, bu sırada kendisi et suyunu ısıtıp patates püresini karıştırırken Amy de iç malzemeyi kontrol etti. Her şey hazır olduğunda yemeği yemek masasına getirdiler ve herkes kendine yardım etti. Amy önce kızlar için sonra da kendisi için tabak hazırladı.

Onlar yemek yerken Rob onlara haftasıyla ilgili komik hikâyeler anlattı. Cape Cod Hastanesi'nde acil servis doktoru olarak çalışıyordu. Stresli bir işti ama içinde mizah bulmayı başarıyordu ve bazı durumlar gerçekten komikti. On yaşındaki oğlunu yeterince uzun olmadığından endişelendiği için getiren baba gibi - sanki bu acil bir durummuş gibi!

"Rezervasyonlar nasıl gidiyor? Hafta sonu gezintisi yaklaşırken hiç toparlanma var mı?" Amy kahve ve tatlı eşliğinde annelerine sordu.

"Hâlâ müsait odalarımız var ama Riley web sitesini ve sosyal medya sayfalarımızı çoktan güncelledi ve bu sabah marketteyken yeni bir rezervasyon geldi."

Riley bunu bilmiyordu. "Bu harika bir haber anne!"

"Sana daha önce söylemeyi unuttum. Bu iyi bir haber. Eminim bu hafta da artacaktır. Geçen yıl Noel Gezintisi için tüm biletler tükenmişti. Sanırım bu yıl da öyle olacak."

Riley, "Biz de hafta sonundan itibaren farklı bir şeyler yapıyoruz," dedi. Kız kardeşine çikolata servisi ve hafta sonu şarap ve peynirli happy hour'dan bahsetti. Amy ilgiyle baktı.

"Bunun çok fazla zaman alacağını düşünmüyorsanız, aslında bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum. Hana daha özel ve üst düzey bir hava katacaktır," dedi Amy.

Riley kız kardeşinin bu fikri beğenmesinden memnundu. "Çok uzun süreceğini sanmıyorum. Saat beşten hemen önce etrafı dolaşabilir ve

yastıklar."

Riley'nin annesi, "Bir keresinde bunu yapan bir otelde kalmıştım ve çok hoşuma gitmişti," dedi. "Bu fikre bayıldım. Ama çok fazla işe dönüşürse Riley, lütfen bana haber ver."

Riley başını salladı. "Öyle yapacağım. Yine de iyi olacağını düşünüyorum."

"Mutlu saatler fikrini sevdim," dedi Rob. "Nasıl yapacaksınız? Konukları bir kadehle mi sınırlayacaksınız?"

Riley ve annesi birbirlerine baktılar. Ayrıntıları henüz bu düzeyde tartışmamışlardı ve bu iyi bir soruydu.

"Açıkçası emin değilim," diye itiraf etti.

"Bunu biraz düşündüm ve bence süreyi sınırlamalısınız. Beşten altıya kadar yapalım ve herkese bir bardak ikram edelim, ama biraz daha fazlasını da kabul ederim, belki bardaklarını biraz doldururuz. Kulaktan kulağa oynayacağız."

"Peynir ve kraker, belki ekmek ve salam ya da başka bir şey alacağız. Bunları çeşitlendirebiliriz. Ve küçük bardaklar kullanabiliriz - bu daha fazla olduğu yanılışmasını verecektir."

"Bu iyi bir fikir tatlım. Aksi takdirde bardaklar boş görünmesin diye fazla doldurma riskine gireriz."

Riley güldü. "Kesinlikle. Senin dev kadehlerini kullandığımızı düşünsene, hepimiz kâseler dolusu şarap içiyor olurduk." Annesinin sadece dörtte biri doldurulabilen muhteşem kırmızı şarap kadehleri vardı; üstlerine kadar doldururlarsa neredeyse yarım şişe şarap olurdu.

"Belki yarın Dollar Tree'ye gidip şarap kadehi alabiliriz. En son oraya gittiğimde daha küçükleri olduğunu fark etmiştim," diye önerdi annesi.

"Jack nasıl?" Amy sordu.

"O iyi. Her zamanki gibi meşgul. Nasıl olduğunu bilirsin," dedi Riley. Amy bir zamanlar yüksek stresli ve sürekli teslim tarihleri olan çok kurumsal bir ortamda çalışmıştı. Mezun olduktan kısa bir süre sonra, Rob ile nişanlanıp birlikte yaşamaya başlamadan önce bir yıl boyunca arkadaşlarıyla Boston'da yaşamıştı. Amy kızlarına hamile kalmadan ve Rob Cape Cod Hastanesi'ndeki pozisyonu kabul etmeden önce beş yıl daha Boston bölgesinde kalmışlar.

Amy düşünceli görünüyordu. "Yoğun olsa bile hafta sonları mola veriyor olmalı? Neden bu hafta sonu ziyarete gelip gelemeyeceğini sormuyorsun?"

Hafta sonu mu? Sonunda onunla tanışmak eğlenceli olur ve Christmas Stroll gelmek için harika bir hafta sonu."

"Bu harika bir fikir. Riley, lütfen ona sor. Hepimiz onunla tanışmak isteriz. Neredeyse iki yıl oldu," diye hatırlattı annesi.

Riley başıyla onayladı. "Bu harika bir fikir. Ona kesinlikle soracağım. Bazen hafta sonları çalışıyor, o yüzden gelemeyebilir."

Annesi gülümsedi. "Yılın bu zamanında biraz yavaşlayabilir diye düşünüyorum."

Riley bu düşünceye gülümsedi. Tatillerin Jack'in aklına geldiğinden bile şüpheliydi. Her zaman o kadar odaklanmıştı ki. Ama bir ara ailesiyle tanışmaya gideceğini söylemişti, o yüzden bu hafta sonu iyi bir zaman olabilirdi.

O akşam Amy, Rob ve çocuklar eve gittikten ve annesi oturma odasına yerleşip Netflix'te bir film izlemeye başladıktan sonra Riley Jack'i aradı. İlk zil sesinde açtı.

"Hey! Cape'te işler nasıl?" Riley geldiğinden beri iki kez kısaca konuşmuşlardı. Jack telefonda sohbet etmeyi pek sevmezdi ama merhaba demek için aramıştı ve o da kontrol etmişti ama rahatsız edip etmediğini asla bilememişti. Ama Pazar gecesinin onu yakalamak için iyi bir zaman olduğunu düşündü.

"İyi. Annem biraz daha rahat dolaşıyor ve Amy ve ailesi bugün Pazar yemeği için buradaydı. Seni sordular."

"Oh, bu çok hoş. Lütfen onlara selamımı söyleyin."

"Söyleyeceğim. Ama düşündük de, belki onlara şahsen söyleyebilirsin. Önümüzdeki hafta sonu Chatham'da büyük bir olay var. Noel Gezintisi hafta sonu, şehir merkezinde bir sürü Noel etkinliği var. Ziyaret etme şansınız var mı? Hyannis'e uçabilirsin, ben de seni alırım. Hızlı bir uçuş," diye ekledi.

Jack uzun bir süre sessiz kaldı ve Riley onun hayır diyeceğinden, çok meşgul olduğunu söyleyeceğinden emindi. Ama onu şaşırttı. "Sanırım bunu yapabilirim. Bu davayı bitiriyoruz, bu da bana biraz ara vermemi sağlıyor.

O kadar çok gece mesaisi yapıyorum ki Cuma günü erken çıkıp öğleden sonra uçağa yetişebilirim. Bu işe yarar mı?"

Riley bir an sessizliğe gömüldü. "Evet! Bu harika olur. Saat altı ya da altı buçukta şehir merkezinde bir ağaç ışıklandırma töreni var. Eğer o öğleden sonraya denk gelersen, oraya yetişebiliriz ve tüm ailem orada olur."

"Mükemmel, o zaman beni saat dört civarında getirecek bir uçağa binirim."

Biraz daha sohbet ettiler ve Riley görüşmeyi sonlandırdığında hâlâ gülümsüyordu. Jack sonunda Chatham'a geliyordu. Ailesinin onu çok seveceğinden emindi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Sevgili Franny,

İkinci mektubumda, bu yılki Chatham Noel Gezintisi'ne, ağaç ışıklandırması ile başlayarak katılmanızı rica ediyorum. Küçükken birlikte ne kadar eğlendiğimizi hatırlıyor musunuz? Noel ruhuyla dolu büyüü bir etkinlikti ve bunu tekrar yaşamanızı istiyorum. Victor ve ben her yıl mutlaka giderdik. Bazen sadece ikimiz giderdik, ama genellikle arkadaşlarımızla giderdik ve sonra akşam yemeği için insanları davet ederdik ya da grup olarak dışarı çıkardık. Arkadaşlarınızla ve ailenizle bir araya gelmenin ve sezonun neşesini yaşamamanın tam zamanı.

*Sevgileriml
e, Ella*

Franny mektubu katladı ve zarfına geri koydu. Uzun yıllardır Noel Gezintisi'ne katılmamıştı. Bu yeterince kolay bir istekti. Gitmekten ve biraz tatil neşesi yaşamaktan mutluydu. Giyinmeyi bitirdi ve kahvaltı için alt kata indi. Pazartesi sabahıydı ve Beth ile Riley her zamanki masalarında oturmuş kahvaltı ediyorlardı. Franny tabağını doldurdu, kendine bir fincan kahve doldurdu ve onlara katıldı.

Yerleştikten sonra Beth, "Bu haftanın mektubunu açtın mı?" diye sordu.

Franny cevap vermeden önce kahvesinden bir yudum aldı. Beth'in dizüstü bilgisayarının yanında olduğunu ve bir simidi bitirdiğini, Riley'nin ise hâlâ bir kâse mısır gevreği ile uğraştığını fark etti. Franny kendine bir dilim jambonlu ve peynirli kiş ve birkaç parça kavun almıştı.

"Kahvaltı için aşağı inmeden hemen önce yaptım." Gülümsedi. "Bu haftaki talimatlar, Cuma günü ağaç ışıklandırma töreniyle başlayacak olan Noel Gezintisi etkinliklerine gitmeniz yönünde."

"Bu çok eğlenceli. Hepimiz ağaç ışıklandırmasına gidiyoruz. Sen de bize katılabilirsin," dedi Beth.

Riley ona "Bu hafta sonu yeni bir şeye başlıyoruz; çikolata servisi ve şarap hafta sonları, oturma odasında beşten altıya kadar şarap ve peynir saati düzenliyoruz" dedi.

"Ondan sonra ağaç ışıklandırmasına gideriz. Sanırım saat altı buçukta," dedi Beth.

"Kulağa çok hoş geliyor. Size katılmaktan mutluluk duyarım. Teşekkür ederim," dedi Franny.

"Bu hafta için ne planlıyorsun?" Riley sordu.

Franny cevap vermeden önce kişinden bir ısırık aldı. "Dinleniyorum. Main Street'i keşfetmek, belki sabahları sahilde yürüyüşe çıkmak ve kitap okumaya devam etmek dışında bir planım yok. Çok uzun zamandır bu kadar ara vermemiştim." Franny de molaya ihtiyacı olduğunu biliyordu. Artık her gün ofiste olmasa da, e-posta yoluyla ve gerektiğinde Zoom toplantılarıyla her şeyi takip ediyordu. Yöneticileriyle konuşmuş ve onlar da tatil boyunca kendine zaman ayırmasını desteklemişlerdi.

"İdare edebiliriz Franny. Chatham'da geçirdiğin zamanın tadını çıkar," diyerek ona güvence verdiler. Böylece takıntılı bir şekilde e-postalarını ve günlük satış rakamlarını kontrol etmeyi bıraktı. Mağazaların başında iyi insanlar vardı ve yapabileceklerini bildiği şeyleri yapmaları için onlara güvenmesinin zamanı gelmişti. Görebildiği kadarıyla, o olmadan da gayet iyi idare ediyorlardı, bu bir rahatlama ve nimetti. Kız kardeşinin avukatıyla görüşüp yeni yıl boyunca Chatham'da kalmaya karar verdiğinden beri daha iyi uyuyordu. Kendini daha rahat ve huzurlu hissediyordu.

Hâlâ her gün kız kardeşini hatırladıkça yoğun üzüntü hissettiği anlar oluyordu ama bu da hafifliyor ve daha huzurlu bir hale bürünüyordu. Kız kardeşinin gitme vaktinin geldiğini ve bu konuda üzgün olmadığını biliyordu, bu yüzden Franny bu duygular üzerine çöktüğünde onlardan kurtulmaya çalıştı. Bunun yerine kız kardeşini o mutlu, kaygısız insan olarak hatırlamaya odaklandı.

ve Franny kalbinin derinliklerinde Ella'nın artık sevgili Victor'uyla mutlu olduğunu biliyordu.

"Sanırım buradan çıktığımda sabah yürüyüşümü yapacağım ve dönüş yolunda kitapçıya uğrayacağım. Okuyacak yeni bir şeyler için hazırım."

"Ne okumaktan hoşlanırsın?" Riley ona sordu.

Franny güldü. "Her şey. Sadece ruh halime göre değişiyor. Aile odaklı iyi bir hikayeyi seviyorum ama sonra genellikle daha gerilimli bir şeye geçiyorum. Son zamanlarda çok fazla psikolojik gerilim okuyorum."

Beth meraklanmış görünüyordu. "Bunları çok korkutucu bulmuyor musun?"

Franny başını salladı. "Hayır. Şiddet içeren kanlı romanları okumam, sadece beklenmedik olayların yaşandığı aile içi gerilimleri okurum. İyi bir anı kitabını ya da biyografik romanı da severim. Daha yeni Estée Lauder'in hayatını konu alan bir kitap okudum, çok etkileyiciydi. Siz ikiniz ne okumaktan hoşlanırsınız?"

Riley, "Ben de senin gibi karışık şeyler okuyorum ama favorim romantik komediler," dedi. "Geçenlerde Sophie Kinsella'nın *The Undomestic Goddess* kitabını okudum ve o kadar çok güldüm ki Lily bana bakakaldı. Şimdi de diğer kitaplarını karıştırıyorum."

"Lisa Jewell'in en yeni kitabını okuyorum," dedi Beth. "Yıllar önce onun kadın kurgu kitaplarına bayılırdım, şimdi ise gerilim kitaplarının bağımlısı oldum."

Franny başıyla onayladı. "Lisa Gardner ve Freida McFadden ile birlikte benim favorilerimden biridir."

Beth gülümsedi. "Sanırım benzer zevklere sahibiz. Konukların ödünç alabilmesi için oturma odasına en sevdiğim kitaplardan bazılarını bıraktım ve bu yazarların hepsinden birkaç kitap var. Bir göz atabilir ve henüz okumadıklarınızı ödünç alabilirsiniz."

"Teşekkür ederim. Kitapçıya gitmeden önce oraya bakacağım, böylece zaten elinizde olanlardan almamış olurum. Yine de birkaç tane alacağım." Sırıttı. "Çok fazla kitap diye bir şey yoktur."

★ ★ ★

Kahvaltısını bitirdiğinde Franny vedalaştı ve oturma odasına yöneldi. Raflarda güzel bir kitap yelpazesi vardı ama

Franny çoğunu okumuştı. İlgi çekici görünen birkaç tane vardı. Yürüyüşe çıkmadan önce iki tanesini odasına götürdü.

Kesinlikle muhteşem bir gündü. Soğuk ama açık ve güneşli. Franny dışarı çıkmadan önce kalın kaşmir örgü şapkasını ve eldivenlerini giymişti ve yürürken onların sıcaklığından memnundu. Ana Cadde henüz erken olduğu için sessizdi ve dükkanların çoğu yarım saat kadar daha açılmayacaktı. Bu yüzden, Ana Cadde'nin sonuna kadar yürüdü ve sonra geri dönüp yoluna devam etti. Kitapçıya ulaştığında dükkân açıktı ve içeri girdi.

Güneş, ana caddeye bakan büyük cumbalı pencerelerden içeri giriyor ve dükkânı ışıkla dolduruyordu. Köşede küçük bir elektrikli soba duruyordu, neşeyle parlıyor ve biraz da ısı veriyordu. Franny bir an yakınlarda durdu, soğukta yürüdükten sonra sıcaklığın tadını çıkardı. Bir kitapçıya girdiğinde, kendisini başka bir dünyaya götürecek mükemmel hikâyeyi keşfetmeyi beklerken her zaman heyecan duyardı. Dükkânın etrafına, yeni çıkan kitaplarla dolu ön masalara ve çalışanların özellikle sevdikleri kitaplarla ilgili notlarının yer aldığı not kâğıtlarının bulunduğu özenle düzenlenmiş raflara baktı.

Franny her zaman en yeni kitapların sergilendiği ön masalara doğru çekildiğini hissedirdi. Çoğu çok satan popüler kitaplar olduğu için yazarların çoğunu tanırdı. Ama bazen orada ilginç ilk kitaplar da olurdu. Gözüne çarpan birkaç kapağı alır, sonra hikaye hakkında daha fazla bilgi edinmek için iç kapağı okur ve kulağa hoş geliyorsa açılış sayfasına geçerdi. İşte bu noktada sık sık nefesini tutup beklemeye başlardı; acaba bu, anında aşık olacağı bir kitap mıydı?

Franny genellikle sadece ilk birkaç paragrafı okuyarak - bazen sadece ilk bir iki cümleyi - bir kitabı sevip sevmeyeceğini anlayabilirdi. Açıklaması zordu ama bu sadece yazarın kelimeleri bir araya getirme şeklinden aldığı bir histi - bazen yazarın sesi onunla konuşuyor ya da ona emin ellerde olduğunu ve bu hikayenin yolculuğuna çıkması gerektiğini söylüyordu.

Franny'nin zaten sevdiğini bildiği bir yazar olduğunda, sadece tanıtım yazısına göz atıyordu ve bu yeterliydi. Bu kitaplardan iki tane buldu, yeni bir yazar ekledi ve birkaç gün için iyi olduğuna karar verdi. Ve sonra

geri dönüp aynı süreçten tekrar geçmek istemedi. Kasaya yönelmek üzereyken genç bir kadın ona doğru yürüdü ve gülümsedi.

"Günaydın. Aradığınız her şeyi bulabildiniz mi?" Kadının üzerinde Sara yazan bir isim etiketi vardı ve Franny onu son gelişinden tanıdı.

"Evet, teşekkür ederim. Aslında buraya son geldiğimde bir kitap tavsiye etmişsiniz. Sanırım kız kardeşiniz Hannah'nın kitabıydı. Harikaydı."

Sara'nın gülümsemesi genişledi. "Oh, çok sevindim! Elbette kız kardeşim olduğu için önyargılıyım ama kitaplarını da gerçekten çok seviyorum. Aslında yarın yeni bir kitabı çıkacak. Noel'de çıkacak ve burada, Chatham'da geçiyor." Hannah'nın son kitabı New York'ta geçiyordu, Franny bunun ilginç olduğunu düşündü.

"Bunun için haftaya tekrar gelmem gerekecek. İyi bir Noel hikâyesine bayılırım." Franny, Riley'nin Hannah'nın yazım tarzını sevebileceğini düşündüğü için kitabı bitirdiğinde kütüphaneye bırakmayı ihmal etmedi. Diğer kitabı bir romantik komediydi.

"Aslında Cumartesi günü burada bir imza günü düzenleyecek," dedi Sara. "Hannah artık Chatham'da yaşıyor."

"O zaman uğramayı ihmal etmeyeceğim." Franny kız kardeşinin bunu onaylayacağını ve hatta belki de Hannah'nın Noel kitabını okuması gerektiğini düşünüyordu. Bu düşünceye gülümsedi. Tatillerin büyümlü ruhuna kendini kaptırmaya başlamıştı. Yılın bu zamanlarını hep sevmişti.

Sara kitapların ücretini ödedi, Franny'nin kredi kartını okuttu ve içinde kitapların ve bir kitap ayracının bulunduğu güzel bir kâğıt torbayı ona uzattı. Franny kitapları taşımak için eldivenlerini çıkarmış ve dışarıda soğuğa adım atmaya hazırlanırken tekrar takmıştı.

Korktuğu kadar kötü değildi, çünkü rüzgâr dinmiş ve güneş daha da parlak bir şekilde parlıyordu. Kimse bilmesee ve sadece pencereden dışarı baksa, neredeyse bir yaz günü gibi görünecekti. Ancak kar yağışı bekleniyordu ve Franny hana doğru yürümeye başladığında birkaç kar tanesi belirdi ve yere inerken etrafında dönüp dans etti. Sadece hafif bir telaştı, izlemesi eğlenceliydi ve taneler yere düşer düşmez hızla kayboldular.

Franny göz ucuyla sokağın diğer tarafında tanıdık bir figür gördüğünde iki kez baktı. Adamın yüzüne hızlı bir bakış attı ve sanki bir hayalet görmüş gibi bir an durdu. Joe'yu yıllardır görmemişti. Bu adamın saçları gümüş rengiydi ama yüzünü gördüğü o bir saniyede aynı görünüyordu. Kar şiddetini artırırken bir süre onu izledi ama adam bir daha arkasını dönmedi, bu yüzden o olduğundan emin olamadı. Telefonu çaldı ve dikkatini başka yöne çekti. Çantasından çıkardı ve tanımadığı bir numara olduğunu ve telefonunun bunu bir tele-pazarlamacı olarak tanımladığını gördü. Cevap vermesine gerek yoktu. Telefonu çantasına geri koydu ve caddenin karşısına baktı ama adam gitmişti.

Aklının ona oyun oynadığını düşündü. Ya da adam sadece bir benzeriydi. Lisedeki sevgilisi Joe'nun Chatham'da olması mümkün değildi. Son duyduğuna göre, ailesiyle birlikte Batı Yakası'na taşınmıştı ve Chatham'da başka akrabası kalmamıştı. Franny yıllardır onu düşünmemişti. Nerede olursa olsun ona iyi şanslar diledi.

Joe'yla ilgili güzel anılarından başka hiçbir şeyi yoktu. Lisedeyken çıkmışlardı ve Joe onun ilk aşkıydı ama ailesi Joe lise üçteyken taşınmıştı. İkisi de görüşmeye devam edeceklerine söz vermişlerdi. Başlarda birkaç mektuplaşmaları olmuş, ama onlar da zamanla kaybolmuştu. Joe'nun son mektubu son sınıfın sonunda gelmiş ve sadece Kaliforniya'da üniversiteye gideceğini yazmıştı. O da Boston'un hemen dışındaki Wellesley Koleji'ne gitmeye karar vermişti. Joe'yu özliyordu ama hayatlarının farklı yönlere gittiğini ve birbirlerinden çok uzak olduklarını da kabullenmişti. Ve sonra üniversitenin son yılında kocasıyla tanıştı ve birbirlerine aşık oldular. Franny'nin hiç pişmanlığı yoktu.

Kar bir an için onu kör etti, gözlüklerine yapıştı ve görmesini zorlaştırdı. Mola vermek için en yakın dükkâna girmeye karar verdi. Önünde uzun zamandır ziyaret etmek istediği şirin bir şarap ve peynir dükkânı vardı. İçeri adımını attı ve kapıda asılı olan bayram çanları o içeri girerken neşeyle şingirdedi.

Dükkân küçüktü ama tüm duvarlar boyunca uzanan kutu raflarda çok çeşitli şaraplarla doluydu. Dükkânın ortasında, birçoğunu Franny'nin daha önce hiç görmediği ya da duymadığı peynirlerden oluşan geniş bir ürün yelpazesine sahip soğutmalı bir oval vardı. Otuzlu yaşlarının ortalarında görünen güler yüzlü bir kadın Franny'yi görünce gülümsedi ve onu dükkâna davet etti.

"Özellikle aradığınız bir şey var mı? Denemek isterseniz Humboldt Fog yıllanmış keçi peynirinden birkaç örnek dilimlemek üzereydim?"

Franny başını salladı ve eriyen kar tanelerini silkelemek için bir anlığına gözlüklerini çıkardı. "Ben de buraya uğramak istiyordum. Bir tadına bakmak isterim. Bunu daha önce hiç içmemiştim."

Kadın küçük, yuvarlak bir peynirin paketini açtı ve dilimledi. Peynirden küçük bir dilimi bir krakerin üzerine koydu ve Franny'ye uzattı. "Bu benim favorilerimden biri. Bana keçi ve brie peyniri karışımını anımsatıyor. Benim adım Hayley. Başka bir şey denemek istersen bana haber ver."

Franny peynire şöyle bir baktı ve dokularının her ikisine de benzediğini kabul etti. Daha sert beyaz keçi peyniri katmanları ve onu çevreleyen daha yumuşak, neredeyse akıcı bir peynir katmanı vardı ve ortasında neredeyse kek katmanları görünümü veren siyah bir çizgi vardı.

Hayley, "Bu siyah küldür ve yenilebilir," diye açıkladı.

Franny bir ısırık aldı ve keçi peynirinin keskin bir ipucu ve brie'nin pürüzsüz zenginliği gibi bir dizi tat ve dokuyu deneyimledi. Çok lezzetliydi.

"Şunlardan bir tane alayım, bir kutu da kraker lütfen."

"Elbette." Hayley durakladı ve sordu: "Saint-André'yi denediniz mi? Çok tereyağlı, şık bir üçlü kremadır. Bu krakerlerle de çok iyi gider."

Franny de Saint-André'yi denemeyi kabul etti ve bayıldı. "Onlardan bir tane alacağım ve ayrıca şu Manchego dilimini de." Manchego onun en sevdiği peynirlerden biriydi. Parmesan'dan biraz daha yumuşaktı ama benzer bir cevizimsi tadı vardı ve bir kadeh kırmızı şarapla tek başına çok lezzetliydi.

"Mükemmel. Peynirin yanında şarap ister misin?" Hayley sordu.

Franny gülümsedi. "Ne önerirsiniz?"

"Daou Cabernet güzel ve makul fiyatlı. Daha yüksek bir seviyeye çıkmak istiyorsanız, kardeş şarapları Duckhorn Cabernet'i beğenebilirsiniz. Ya da Belle Glos gibi güzel bir Pinot Noir. Ya da çok ucuz bir şarap istiyorsanız, Merlot, Zinfandel ve Petit Syrah'dan oluşan kırmızı bir karışım olan Cocobon'dan bir demet aldık. Sadece yedi doksandokuz ve yemin ederim tadı otuz dolarlık bir şişe gibi."

Franny'nin ilgisini çekmişti. "İyi ve ucuz bir şarap keşfetmeye bayılırım. Bir şişe ondan ve bir tane de Daou alayım lütfen."

Hayley her şeyi hazırladı ve Franny şarap ve peynir dolu çantasıyla dışarı çıktığında sağanak durmuş ve güneş yeniden parlamaya başlamıştı. Hana kadar olan kısa mesafeyi yürümek için yola koyuldu ve kendine bir fincan sıcak çay yapıp yeni kitaplarından biri ve belki öğle yemeği için biraz peynir ve kraker ile yerleşmeyi dört gözle bekledi.

OceanofPDF.com

ONUNCU BÖLÜM

Franny gittikten ve kahvaltı için beklenen başka misafir kalmadıktan sonra Beth kahve fincanını doldurdu ve e-postalarını ve bir gece önce gelen rezervasyonları kontrol etmek için dizüstü bilgisayarını açtı. Riley mutfaktaki her şeyi hızlıca yerine koyduktan sonra kendine yeni bir fincan kahve doldurdu, Beth ile masaya oturdu ve kendi bilgisayarını açtı.

Her zamankinden daha fazla e-posta geldi, bu da cesaret vericiydi. Beth, otel ve yılın bu zamanında Chatham'daki hava durumu hakkındaki birkaç soruyu yanıtladı. Sonra yeni rezervasyon olup olmadığını görmek için rezervasyon yazılımına tıkladı. Kahvesinden bir yudum almak üzereydi ama rezervasyon hareketliliğini görünce fincanını yerine bıraktı.

"Riley, şu anda doluyuz ve bir sonraki hafta için de birkaç yeni rezervasyonumuz var. Ne yaptığından emin değilim ama işe yaradı, hem de çok hızlı."

"Gerçekten mi? Bu harika." Riley bunu duyduğuna sevinmiş görünüyordu. "Sanırım daha çok içerik pazarlamasıyla ilgiliydi. Noel Gezintisi ve o hafta sonu buradaki tüm eğlenceli aktivitelere odaklanan birkaç blog yazısı hazırladım. Ve geçmiş gezintilerden bazı eski fotoğraflar buldum. Çok sayıda kar ve tatil şenliği içeren güzel fotoğraflar vardı. Ayrıca e-posta listenizi kullanarak ve benzer bir kitle ve reklam oluşturarak küçük bir Facebook reklamı yayınladım, böylece Facebook daha önce burada kalmış olanları ve benzer profilleri - Noel hafta sonuna açık olabilecek kişileri - hatırlatacaktı."

Beth güldü. "Kulağa karmaşık geliyor ama gerçekten minnettarım tatlım. Eğer yapabildiğin şey buysa, eminim hemen kapışılırsın."

"Teşekkürler. Öyle umalım. Dün gece internette ilginç görünen birkaç pozisyon gördüm ve birkaç özgeçmiş gönderdim. Bakalım ilgi görecektir miyim?"

"Artık tamamen dolu olduğumuza göre, belki de onarılması gereken iki odaya bakması için birini çağırmalıyım. Jess bana

Bir süre önce kızlara bahsettiğimde biriyle tanışmıştım. Erkek arkadaşı Ryan, her boyutta marangozluk işi yapan bir adam tanıyor. Sanırım numarası buralarda bir yerdeydi." Beth çantasını açtı ve yan cebine tıktığı kâğıt parçasını bulana kadar karıştırdı.

"Kesinlikle onu arayın. Hafta sonundan önce odaları onarabilirse, o odaları da kiraya verebilirsiniz," dedi Riley.

"O kadar çabuk müsait olacağından şüpheliyim. Yine de onu arayacağım."

Beth cep telefonuna numaraları tuşladı ve iki kez çaldıktan sonra derin bir ses cevap verdi: "Andrews İnşaat."

"Merhaba, Sean Andrews'a yönlendirildim, müsait mi?"

"Onu yakaladınız. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Ses tonu dostane ve ticari bir havadaydı.

Beth, Jess'in kendisini yönlendirdiğini ve iki odada bazı küçük onarım işlerine ihtiyacı olduğunu açıkladı.

"Bunu ne kadar sürede yaptırmak istiyorsunuz?" diye sordu.

"Ne kadar erken olursa o kadar iyi."

"İsterseniz bu öğleden sonra gelip bir göz atabilirim. Neye ihtiyacınız olduğunu görür ve ne kadar süreceği konusunda bir fikir veririm. Şanslısınız, bir projem ertelendi, o yüzden bu hafta müsaitim."

"Harika!" O öğleden sonra saat ikide karar kıldılar ve Beth görüşmeyi bitirdiğinde Riley'ye bilgi verdi.

"Sadece birkaç gün sürerse, o odaları da satabilirsiniz!" Riley bu fikir karşısında heyecanlanmış görünüyordu ve Beth de heyecanlanmıştı. Hafta sonu için iki oda daha kiralayabilirse, bunun onarım masraflarını karşılamaya yaklaşacağını düşündü.

★ ★ ★

Sean ikiye birkaç dakika kala geldi ve hem Beth hem de Riley bunun iyi bir ilk izlenim olduğunu düşündü. Cape'teki çeşitli inşaat alanlarında çalışan yerel halkın çoğu işe karşı rahat bir yaklaşıma sahipti - bir günü kaçırmak ya da geç gelmek büyük bir mesele değildi.

Riley onu içeri aldı ve Beth'in yanında koltuk değnekleriyle bir sandalyede oturduğu oturma odasına götürdü.

"Kapıyı kendim açmadığım için özür dilerim. Bu benim kızım Riley. Tatil için şehirde ve bacağımı kırdığımdan beri bana biraz yardım ediyor."

Sean onun bacağındaki alçıya baktı. "Merdivenden düştüm," diye açıkladı. "En iyi anım değildi. Daha dikkatli olmalıydım."

Sean sempatik görünüyordu. "Düşündüğünüzden daha sık oluyor. Merdivenler tehlikeli olabilir. Umarım çabucak iyileşirsiniz."

"Evet. Umarım. İki oda zemin katta, size gösterebilirim." Beth ayağa kalktı ve koltuk değneklerine yerleşti. Sean'ı hanın yan tarafındaki iki odaya götürdü. Onlar yürürken gerekli onarım işlerini anlattı. "Birkaç ay önce kötü bir fırtına oldu ve su, paravanlardan içeri girdi ve sanırım yerlerdeki parkelerin bir kısmının değiştirilmesi gerekebilir. Su aldı ve şişti, şimdi de rengi soldu."

"O fırtınayı hatırlıyorum. Çok fena bir şeydi. Bizi bir süre meşgul etti." Beth ilk odanın kapısını açıp içeri girdiğinde Sean gülümsedi. Beth endişe verici alanları işaret etti. Her iki odaya da baktı ve sonra dışarı çıkıp suyun geldiğinden şüphelendikleri parıltıyı kontrol etmek istedi.

"Anne, o biraz seksi. Yüzüğünü fark etmedim. Durumu hakkında bir şey biliyor musun?" Riley sordu. Beth kapıya baktı, Sean hemen dışarıda duruyordu. "Kapı kapalı, bizi duyamaz." Riley'nin sesi eğleniyor gibiydi.

Kızı haklıydı. Beth, Sean'ın çekici bir sertliğe sahip olduğunu hemen fark etmişti. Boyu ancak 1.80 olan Beth'ten neredeyse bir karış daha uzundu. Cildi dışarıda çalışmaktan bronzlaşmıştı ve ağzının ve gözlerinin etrafındaki gülme çizgilerini fark etmişti ve bunlar ona çok yakışıyordu. Saçları koyu kahverengiydi ve gözleri daha açık renkliydi, ela olabilirdi. Etrafı incelerken gözlerini hemen fark etmişti. Zayıf ve kaslıydı. Belli ki yaptığı iş onu formda tutuyordu. Alyansının olmadığını fark etmemişti. Gerçi Beth bunu neredeyse hiç fark etmezdi. Özellikle de bakmadığı için. Bir noktada, yıllar önce, yaklaşık bir yıl boyunca bakmıştı. İnternette randevulaşma ve arkadaşlarının ayarlamaları da dahil olmak üzere her şeyi yapmıştı. Ve birkaç randevusu oldu. Ancak gerçek bir kıvılcım yoktu ve o kadar çok çaba harcıyormuş gibi görünüyordu ki buna bir ara verdi. Daha kolaydı

daha sonra endişelenmek için. Ama aylar, tahmin ettiğinden çok daha hızlı bir şekilde yıllara dönüştü ve şimdi ellili yaşlarının ortasındaydı ve hâlâ yalnızdı.

İyi arkadaşları vardı ve onlarla sık sık dışarı çıkıyordu ama artık hepsi çiftleşmişti. Geriye kalan tek bekâr arkadaşı Instagram'da biriyle tanışmıştı. Hayran olduğu bir yayıncıydı ve kendi deyimleriyle DM'lerine girdi - romantik bir şey niyetinde değildi, sadece programını ne kadar beğendiğini söylemek için. Ancak birkaç mesajlaşmanın ardından podcaster ona çıkma teklif etti ve bir ay sonra onunla yaşamak için Key West'e taşındı. Birkaç ay sonra da nişanlanmışlar. Beth'e fırtına gibi gelmişti ama Rachel'ı hiç bu kadar mutlu görmemişti.

Beth aslında internetten flört etmeyi tekrar denemeyi düşünmüştü ama ertesi gün merdivenden düştü. Bunu bir kez daha henüz zamanının gelmediğine dair bir işaret olarak kabul etti. Hiç olup olmayacağından da emin değildi. Yakın zamana kadar da pek umursamamıştı. Birdenbire herkesin ne kadar çift olduğunu ve kendisinin ne kadar yalnız olduğunu fark etti. Birlikte bir şeyler yapabileceği birinin olması güzel olurdu: akşam yemeği, televizyon seyretmek, Ana Cadde'de dolaşmak ya da sahilde dinlenmek.

"Tamam, yani kesinlikle flaşınla ilgili bir sorunun var." Sean geri dönmüştü ve sesi Beth'in dikkatini tekrar toplamasını sağladı. Onunla yüzleşmek için döndü. "Değiştirilmesi gerekiyor ve suyun girdiği alçıpanın bir kısmının da değiştirilmesi gerekiyor. Ama iyi haber şu ki, parkeyi değiştirmenize gerek yok. Sadece biraz şişmiş ve tekrar ıslanmadığı sürece kurumaya devam edecek."

Beth başıyla onayladı. Her şey onun için Yunancaydı ama Sean'ı çok tavsiye ettiği için ona güveniyordu. Ona makul ve hatta beklediğinden biraz daha düşük bir fiyat teklif etti. "Senin için uygunsa yarın ilk iş olarak başlayabilirim. Düşünmek ya da birkaç teklif daha almak isterseniz, bu da sorun değil."

Beth tereddüt etmedi. "Hayır, kulağa hoş geliyor. Yapalım o zaman. Yarın başlasanız, bitirmeniz ne kadar sürer sizce?" Ona çok fazla iş gibi gelmişti, bu yüzden odaları kiralamak için zamanında hazır olacağından şüpheliydi. Ama belki bir sonraki hafta için.

"Uzun sürmez. Belki Çarşamba gün sonuna kadar. En geç Perşembe. Elinizdeki malzeme çok yaygın. Elimde biraz var ve

Eğer daha fazlasına ihtiyacım olursa beklemeden alabilirim. Yanıp sönen malzemeler için de aynı şey geçerli. Neyse ki duvarlarınız beyaza boyalı, bu yüzden işimiz bittiğinde kolay bir eşleşme olacak."

"Anne, bu hafta sonu için iki oda daha kiralayabilirsin demek oluyor bu. Bu çok büyük!" Riley'nin sesi Beth'in hissettiği kadar heyecanlıydı.

"Bu harika bir haber. Bunun mümkün olabileceğini gerçekten düşünmemiştim."

Sean sıırttı. "Çarşamba gün sonuna kadar işimin biteceğinden oldukça eminim."

Sean'ın ertesi gün ilk iş olarak işe başlayacağı konusunda anlaştılar.

Riley onu, "Sekizde misafirler için kahvaltı hazırlıyoruz, istersen bize katılabilirsin," diye davet etti.

"Evet, lütfen yap. Her zaman bol miktarda var," dedi Beth.

Başını salladı. "Belki seni bu konuda ikna edebilirim. En azından sıcak bir kahve için. İkinizle de yarın görüşürüz."

Onu dışarı çıkardılar ve Beth'in keyfi yerindeydi. "Eğer o iki odayı gerçekten bu kadar çabuk kiralayabilirsek, bu harika olur."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Yeni bir blog yazısı yazacağım ve neredeyse tükendiğimizi ama yenilenmiş iki odanın hazır olacağını söyleyeceğim. Kulağa ekstra özel gelmelerini sağlayacağım."

"Mükemmel. Teşekkürler, tatlım."

Beth rahat bir nefes aldı. Hanın bu kadar yavaş olmasından ve sahip olmadığı parayı tamirat için harcamaktan endişe ediyordu. Merdivenden düştüğünde bu onu gerçekten korkutmuştu. Neyse ki bu onu sadece yavaşlatmıştı ama zamanlama daha kötü olamazdı. Ama şimdi, Riley'nin yardımı sayesinde ve Sean'la görüşükten sonra, her şey hakkında çok daha iyimser hissediyordu.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Sean ertesi sabah sekizi on geçe geldi. Riley'nin annesine genellikle sekiz buçuk gibi işe başladığını ama önce kahve içmek için biraz daha erken uğrayacağını söylemişti. Franny yemek odasındaki diğer tek misafirdi. Aidan ve Luke hafta boyunca kahvaltılarını odalarında yapıyorlardı çünkü Luke'un sekizde okulda olması gerekiyordu ve Aidan da ondan sonra ofisine gidiyordu.

Franny hafif bir şeyler yiyordu, sadece tereyağlı kızarmış ekmek ve dilimlenmiş kavun. Riley kendisi ve annesi için kiş dilimlemek üzereydi. Bir gece önce ıspanak, soğan, kırmızı biber ve keçi peynirli kiş yapmayı denemiş, annesinin tarifini dikkatle takip etmişti. Tadının da görüldüğü kadar güzel olmasını umuyordu. Tabaklardan birini annesine uzattı ve kendi tabağını masaya koydu.

"Sean, ne istersen alabilirsin. Kiş'i Riley yaptı. Eminim çok lezzetlidir," dedi annesi.

Riley güldü. "Bu onun tarifi, yani öyle olmalı."

Sean kahve fincanına uzanırken kaşlarını kaldırdı. "Sadece kahve içecektim ama ev yapımı kiş çok cazip. Bir dilim denemek zorunda kalabilirim."

Franny de aynı fikirdeydi. "Kulağa hoş geliyor. Sakıncası yoksa lütfen bana küçük bir dilim kes."

Sean iki parça kesti, biri kendisi için büyükçe, diğeri de Franny için daha küçüktü. İkisini de kahvesiyle birlikte masaya getirdi ve yerine oturdu.

Franny ilk ısırığı aldı ve çok lezzetli olduğunu söyledi. "Aferin Riley."

"Teşekkür ederim." Bir ısırık aldı ve mutlulukla kabul etti. Tatlar ona biraz spanakopita'yı hatırlattı, kırmızı biber biraz tatlılık katmıştı.

"Hiç çocuğun var mı?" Riley Sean'a sordu. Bekâr olup olmadığını anlamak için dolambaçlı bir yol olduğunu düşündü. Sean annesinin yaşlarında görüldüğü için merak ediyordu, yani eğer varsa çocukları muhtemelen Riley ve Amy'nin yaşlarına yakın olacaktı.

Başını salladı. "İki kız. Anna yirmi sekiz, Becky otuz bir yaşında. İkisi de Boston bölgesinde, eski karımın yakınlarında yaşıyor."

Yani boşanmış. Yine de bir kız arkadaşı olabilirdi. Eğer yoksa, Riley onun annesi için iyi bir potansiyel sevgili olup olamayacağını düşünmeden edemiyordu. Annesi çok tatlı ve hoş biriydi. Hem Riley hem de Amy onun biriyle tanışmasını istiyordu ama onlar bu konuyu açtığında hiç konuşmak istemiyordu. Riley onu suçlamadığını düşündü. Hazır olduğunda bunu yapacaktı ya da yapmayacaktı. Belki de Sean'ın tipi değildi. Ama annesinin en azından biraz ilgilendiğini söyleyebilirdi. Riley annesinin en sevdiği kazağını giydiğini ve saçlarına biraz daha özen gösterdiğini fark etmişti. Belki de sadece dudak nemlendiricisiydi ama dudaklarına da biraz renk gelmiş gibi görünüyordu.

"Yakınlarda olmaları çok güzel," dedi annesi. "Cape'e sık sık geliyorlar mı?"

"Çok fazla değil. Genelde yazın birkaç kez gelirler ve ben de onları Şükran Günü'nde ya da Noel'de görürüm. Kendi hayatları var. İkisinin de ciddi erkek arkadaşları var." Sean son kiş lokmasını da bitirip kahvesini içtikten sonra ayağa kalktı. "Pekala, yola koyulmalıyım. Kahvaltı için teşekkürler."

"Bir şeye ihtiyacınız olursa bize haber verin. Burada değilsek cep telefonumu ara. Genellikle kahvaltı bittikten sonra evime gideriz. Ama hemen yolun aşağısındayım, yani bize ihtiyacın olursa hemen dönebiliriz," dedi annesi.

"Yapacağım. Sanırım ihtiyacım olan her şeye sahibim. Ama herhangi bir sorum olursa seslenirim." Gülümsedi ve tüm yüzü aydınlandı. Riley bu gülümsemeyi gören annesinin gözlerinin açıldığını fark etti. "Günün geri kalanında iyi eğlenceler hanımlar."

Riley kahvaltıdan sonra annesini eve bıraktı ve dizüstü bilgisayarını kaptığı gibi Ana Cadde'ye doğru yürüdü. Kitapçının yanındaki kafeden bir karamelli macchiato almayı ve internette biraz vakit geçirmeyi planlıyordu.

iş arayışında. Tüm iş ilanlarının yayınlanmadığını okumuştı ve LinkedIn'de küçük bir araştırma yaparsa, yeni işe alınmış ve personel ihtiyacı olan pazarlama müdürlerine ulaşabilirdi. Yeni liderler geldiğinde bunun sıklıkla yaşandığını biliyordu.

Önce uğraması gereken bir yer vardı. O hafta sonu için çikolata stoklaması gerekiyordu. Annesi ona otelin kredi kartını bir çeşit çikolata alması için vermişti. Kişi başına iki güzel parça çikolatanın ideal olacağını düşünmüşlerdi.

Riley dükkâna adımını attı ve zengin çikolatanın tatlı kokusunu içine çekti. Zerre kadar aç değildi ama bu koku tatlı bir şeyler istemesine neden oldu. Hem bitter hem de sütlü, bazıları trüflü ve ahududu dolgulu bir sürü çikolata seçti. Ama fındık yoktu. Çok fazla insanın alerjisi vardı, bu yüzden onlardan kaçınmanın en iyisi olduğuna karar verdiler. Riley'nin kuruyemişlerle bir sorunu yoktu ve kahvesiyle birlikte yemek için kendine bitter çikolatalı cevizli kaplumbağa aldı.

Kahve dükkânına giderken çikolata dolu çantasını da yanında getirmişti ve dükkânın sahibi Caitlin, şehre döndüğünden beri birkaç kez uğradığı için onu tanıdı.

"Merhaba Riley. Her zamanki gibi karamelli macchiato, badem sütlü, ekstra köpüklü?" Caitlin sordu.

Riley başıyla onayladı. "Evet, lütfen." Kahve dükkânı sıcak ve rahattı, köşede büyük bir Noel ağacı ve kasanın arkasındaki duvara iliştirilmiş tüm çalışanların isimlerinin yazılı olduğu çoraplarla tatil için dekore edilmişti. Pencereelerde parıldayan mum ışıkları vardı ve genel duygu şenlikli ve misafirperverdi. Masaların çoğu kahve, kek ya da simit yiyen insanlarla doluydu ama Riley arka köşede boş bir masa buldu ve kahvesini beklerken dizüstü bilgisayarını oraya yerleştirdi. Çok uzun sürmedi ve birkaç dakika sonra tatlı köpüklü içeceğini yudumluyor ve internette geziniyordu.

Önce iş ilanlarını kontrol etti ve ilginç görünen birkaç yeni iş ilanı vardı. Başvurduğu işlerin hiçbirinden henüz geri dönüş almamıştı ama yılın bu zamanında işlerin yavaş ilerlediğini biliyordu. LinkedIn'de bir saat kadar zaman geçirdi ve ilginç teknoloji şirketlerinde yeni işe alınmış birkaç pazarlama müdürü buldu. Devam etti ve onlara bir

notunu ve özgeçmişini ekleyerek ekiplerini büyütmeyi düşündüklerinde onu akıllarında tutmalarını istedi.

Bundan sıkıldı ve arkadaşlarının neler yaptığını görmek için Facebook'a geçti. Jack'in bazı iş arkadaşlarıyla birlikte çekilmiş bir fotoğrafını paylaştığını görünce şaşırdı. Ofisinin köşesindeki bir bardaydılar. Eğlenceli bir yerdı ve Jack'le ilk çıkmaya başladıklarında birkaç kez oraya gitmişlerdi.

Gerçi artık böyle yerlere nadiren gidiyorlardı. Genellikle dışarıda yemek yiyorlardı, ki bu onun için sorun değildi, ya da geç saatlere kadar dışarıda kalamayacak kadar yorgun olduğu için dışarıdan bir şeyler alıp evde erken bir gece geçiriyorlardı. Kendisi yokken onun daha fazla dışarı çıktığını görmekten memnundu. Son zamanlarda işine o kadar odaklanmıştı ki.

Paylaşımına çok sayıda yorum yapıldığını fark etti, diğer iş arkadaşları ne kadar eğlenceli bir gece olduğunu anlatıyordu. Uzun süredir üzerinde çalıştıkları büyük davayı bitirdikleri gece olduğunu tahmin etti. Yorumlara göz attı ve bir sonraki gönderiye geçmek üzereydi ki bir yorum dikkatini çekti. Çok güzel genç bir kadın olan Brittany'den gelmişti. Riley kıskanç bir tip değildi ama çapkın bir ton sezmişti. *Seninle takılmak çok güzeldi. Bunu daha sık yapmalıyız!*

Ama sonra kendine aptallık ettiğini ve muhtemelen önemli bir şey olmadığını, sadece normal bir iş arkadaşı şakalaşması olduğunu söyledi. Aşağı kaydıldı ve diğer arkadaşlarının fotoğraflarına, gece gezmelerine, restoranlardaki yemek fotoğraflarına, yeni kıyafetlere, Facebook'ta paylaşılan her şeye baktı. Komşusu Phoebe'nin yeni kedisinin fotoğrafını beğendi. Phoebe ile yaklaşık aynı yaşıydılar ve çamaşır yıkamak için bodruma inmenin acısını paylaşıyorlardı. İkisi de içinde çamaşır makinesi ve kurutma makinesi olan bir daireye sahip olmayı hayal ediyordu. Ama bu çok ender rastlanan bir şeydi ve Manhattan'daki daireler başlangıçta gülünç derecede pahalıydı. Riley'nin şehirde yaşamakla ilgili sevmediği tek şey buydu.

Yine de dairesini seviyordu. Küçüktü ama sevimliydi ve yüksek tavanlı olduğu için daha fazla alan varmış izlenimi veriyordu. Eğer Jack'le evlenirlerse, kaynaklarını birleştirip daha büyük ve daha iyi bir daire alabilirlerdi. Ama bu çok uzakmış gibi geliyordu. İkisi de evlilikten söz etmemişti. Riley, evlenene kadar bunun Jack'in radarında olmadığını biliyordu.

ortak olmaya daha yakındı. Gerçekçi olmak gerekirse, bu tartışmayı yapmaları için en az bir ya da iki yıl daha geçmesi gerektiğini düşünüyordu. Bu da onun için sorun değildi. Hiçbir zaman evlenmeyi takıntı haline getiren kızlardan biri olmamıştı. Ve doğrusu, bazen Jack'in doğru kişi olup olmadığını merak ediyordu. Onunla vakit geçirmeyi seviyordu. İyi vakit geçiriyorlardı, aynı değerleri paylaşıyorlardı ve Jack yakışıklıydı.

Ama Chatham'a geldiğinden beri onu o kadar da özlememişti ve bir yanı bunun normal olup olmadığını merak ediyordu. Belki de onu daha fazla özlemeliydi? Ya da belki de sadece pratik davranıyordu. Bunun geçici bir ziyaret olduğunu biliyordu ve Jack bugünlerde o kadar meşguldü ki onu zaten pek görmüyordu. Ve onu bu hafta sonu görecekti. Ona Chatham'ı gezdirmek ve büyülü Noel şenliklerini onunla birlikte yaşamak için sabırsızlanıyordu. Ayrıca onu ailesiyle tanıştırmak ve onların kendisi hakkındaki izlenimlerini öğrenmek için de sabırsızlanıyordu. Onun ziyareti için gerçekten de ideal bir zamandı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

"Bu yeni bir kazak mı?" Beth kızının sesini duyunca döndü. Riley az önce mutfağa girmişti ve üzerinde hâlâ pijamaları vardı. Saat erkendi. Beth çoğu gün erken uyanırdı ve bugün canı bir şeyler denemek istemişti ve yeni bir kahvaltılık güveç tarifi deniyordu. Artık koltuk değnekleriyle mutfakta manevra yapabilecek ve ihtiyacı olan her şeyi tezgâha koyabilecek kadar rahattı. Karışımı tereyağlanmış cam bir güveç kabına dökmüş ve fırına sürmek üzereydi.

"Sayılır. Bir yıl önce almıştım ve etiketleri hâlâ takılıyken dolabımda asılı buldum. Bu sabah tesadüfen karşıma çıktı ve giymeye karar verdim." Muhteşem bir kaşmir kazaktı, Beth'in genellikle giydiğinden biraz daha şıktı, bu yüzden hâlâ dolabında asılıydı. Ama parlak, neşeli bir kırmızıydı ve onun şenlikli ruh haline uyuyordu. Kazağı denediğinde ona neden aşık olduğunu hatırladı; rengi ve kesimi çok güzeldi.

"Harika. Çok güzel bir renk. Ne yapıyorsun?"

"Sosisli ve peynirli strata. İçinde yumurta ve tereyağlı börek ekmeği var. Dün dondurucuda bir somun buldum ve çözdürdüm. Ekmek çok güzel donuyor ve bu tarifi denemenin eğlenceli olabileceğini düşündüm."

"Kulağa lezzetli geliyor. Tam olarak düşük kalorili değil," dedi Riley.

Beth güldü. "Hiç de değil. Ama tatile gitmenin ve bir pansiyonda kalmanın eğlenceli yanlarından biri de bu, biraz şımarmak."

"Doğru. Ayrıca, insanlar daha sağlıklı seçenekler istiyorsa her zaman meyve ve mısır gevreği var."

Riley duş alıp üstünü değiştirmek için dışarı çıktı ve mutfağa döndüğünde Beth fırından tabakayı çıkarıyordu. Kızarmıştı ve biraz fokurduyordu. Soğuması için tezgâhın üzerine koydu ve on beş

Birkaç dakika sonra Riley ile birlikte kapıdan çıkıyorlardı. Beth güveci sıcak tutmak için folyoyla kaplamıştı ve Riley arabaya doğru yürürken güveci dikkatle taşıdı.

Riley mutfağa gidip kahvaltıyı hazırlamaya başlarken Beth de Sean'ın üzerinde çalıştığı iki odanın durumunu kontrol etmeye gitti. Marangozluk işlerinin çoğunun tamamlanmış gibi göründüğünü ve şimdi sadece bitirmesi ve sonra boyaması gerektiğini görünce çok şaşırdı. Rahat bir nefes aldı. Kesinlikle zamanında bitecekti. Bu iyi bir şeydi, çünkü tabakalar pişerken Beth e-postasını kontrol etmiş ve bir gecede her iki odanın da rezerve edildiğini görmüştü. Otel Noel Gezintisi hafta sonu için tamamen doluydu.

Saat sekizde yemek odasında her şey hazırды ve hem Beth hem de Riley sosisli börekten aldılar. Harika kokuyordu ve tadı daha da güzeldi. Ayak seslerini her duyduklarında Beth başını kaldırıp bakıyordu. Bunu konuşmamışlardı ama Sean'ın yine erkenden gelip en azından kahve içmek için birkaç dakikalığına onlara katılacağını umuyordu. Tabakayı onu düşünerek yapmıştı.

Franny ilk inen kişiydi. O da erkenciydi. Heyecanla kendisine tabakalardan, birkaç parça kavundan ve kahveden yardım etti.

"Bu harika görünüyor. Her zaman iyi bir strata sevmişimdir. Eskiden Noel günü yapardım." Bir küp kavunu mızraklarken sırttı. "Meyve kaloriyi dengeliyor, değil mi?"

Riley ve Beth kendi tabaklarına bakıp güldüler, çünkü onlar da aynı şeyi düşünmüşlerdi. "Fazladan tereyağlı patlamış mısır ve diyet kola almak gibi bir şey," diye onayladı Riley.

Birkaç dakika sonra Rita ve Tom Smith adında yaşlı bir çift daha onlara katıldı. New York yakınlarında bir banliyö olan Connecticut'tan geliyorlardı ve kızları ve ailesiyle birlikte erken bir Noel ziyareti için şehre gelmişlerdi. Tabaklarını tabakalarla doldurdular ve onlara katıldılar.

"Kızım bizi yanında kalmamız için davet etti ama gerçekten odaları yok. Ofislerini boşaltmayı teklif etti, böylece oradaki çekyatı kullanabiliriz, ama Abbie'yi tanıyorsam, o kanepenin üzerinde yığılı eşyaları var ve

temizlemek için bir proje. Bu şekilde, güzel ve sessiz bir odamız oluyor ve onlar da sadece birkaç mil uzakta oluyorlar. Herkes için daha iyi oluyor."

"Şimdi iki çocuğu var, birer yıl arayla," diye ekledi

Tom. "Kaç yaşındalar?" Beth sordu.

"Bir ve üç. Yani elleri gerçekten dolu. Buradan oraya gideceğiz. Abbie'ye biraz rahatlasın diye bütün gün çocuklara bakacağımızı söyledim. Hyannis'te bir saç ve pedikür randevusu aldı."

"Eminim bunu takdir ediyordur," dedi Beth.

"Hak ediyor. Bunu hak ediyor," diye ekledi Rita, tabakasını kesip bir ısırık alırken. "Aman Tanrım, bu çok güzel. Tarifine ihtiyacım olacak, eğer paylaşmanızın bir sakıncası yoksa?"

Beth gülümsedi. "Tabii ki. Sana e-posta ile gönderirim."

O anda Sean'ın içeri girmesiyle daha ağır ayak sesleri duydu. El sallayarak selam verdi ve kendine bir kahve doldurmaya gitti.

"Lütfen strata için kendinize yardım edin. Bu yeni bir tarif ve fikrinizi almak isterim," dedi Beth.

Sean sırtıttı. "Yardım etmekten mutluluk duyarım." Tabasını büyük bir tabakla doldurdu, meyveyi atladı ve masada Franny'nin yanına oturarak onlara katıldı.

Beth onu herkesle tanıştırdı. "Sean bazı onarım işlerinde bize yardım ediyor." Ona doğru baktı. "Görünüşe göre dün boya dışında çoğu işi halletmişsiniz?"

Başını salladı. "Birkaç rötuşum daha var ama ondan sonra sadece duvarı boyayacağım, böylece her şey birbirine karışacak. Öğlene kadar bitirmiş olurum."

"Gerçekten mi? Bu harika bir haber!" dedi Riley.

Sean hızlıca yemeğini yedi, kahvesini bitirdi ve ayağa kalktı. "Kahvaltı için teşekkürler. O her neyse çok lezzetliydi. Ben işe koyulacağım. İşim bitince seni ararım."

"Teşekkür ederim." Beth onun gidişini izlerken kırmızı ekoseli iş gömleğinin siyah saçlarıyla nasıl tezat oluşturduğunu ve yıpranmış kot pantolonunun zayıf fiziğini nasıl vurguladığını fark etti. Dikkatini tekrar kahvaltısına verdi ve Riley'nin onu eğlenen bir gülümsemeyle izlediğini gördü. Beth bunu görmezden geldi ve Franny'ye gün için ne planladığını sordu.

"Sabah yürüyüşümü yapacağım ve saat on bir civarında kütüphaneye gidip yerel bir yazarın tarihle ilgili kurgusal olmayan bir kitabı hakkında bir

etkinlik düzenleyeceğim.

ıstakozun. Bir ya da iki tarif de olabilir." Beth gülümsedi. "Kulağa eğlenceli geliyor."

Herkes kahvaltısını bitirip yoluna koyulduktan sonra Beth, Riley'nin ortalığı toplamasına yardım etti. Bulaşıkları taşımak ve koltuk değnekleriyle manevra yapmak konusunda kendine güvenmiyordu ama lavabonun yanında durup Riley getirdikçe her şeyi durulayabiliyor ve hepsini bulaşık makinesine yerleştirebiliyordu.

"Gitmeye hazır mısınız?" Riley her şey bittiğinde sordu.

Beth başını salladı. "Sanırım ben burada kalacağım. Sean'ın işi muhtemelen öğle yemeği vaktinde bitecek ve eve gidip bu kadar erken dönmek aptalca görünüyor. Dizüstü bilgisayarım var ve o zamana kadar kendimi meşgul edebilirim."

Riley gülümsedi ve Beth kızının Sean'a olan ilgisinin farkında olduğunu biliyordu. Yeni kazağı bunu açıkça gösteriyordu. Ayrıca üst üste ikinci gün saçlarını kurutmak için zaman ayırmıştı, böylece daha pürüzsüz ve daha stil sahibi görünüyordu. Normalde saçlarını kurumaya bırakır, sonra da dağınık bir düğüm atardı.

"Tamam. Amy'ye bu sabah kahve içmek için uğrayacağımı söyledim, o yüzden şimdi oraya gidiyorum."

"Ona selam söyle, tatlım. Her şey bittiğinde seni arayacağım."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Riley'nin Amy'nin evine adım attığında fark ettiği ilk şey sessizlik oldu. Kız kardeşi, gri yıpranmış kiremitleri, beyaz panjurları ve pencerelerin yanındaki çiçek kutularıyla klasik Cape Cod tarzı bir evde yaşıyordu. Üç yatak odası ve iki buçuk banyosu olan mütevazı büyüklükte bir evdi. Kızlar şimdi bir yatak odasını paylaşıyorlardı ama Amy bir ya da iki yıl içinde biraz daha büyük bir eve taşınmayı düşünebileceklerini, böylece her kızın kendi yatak odası ve kendilerinin de bir misafir odası olacağını söylemişti.

Riley Amy'yi takip ederek tertemiz olan mutfığa girdi. Amy'nin evi her zaman tertemizdi ve Riley iki küçük çocukla bunu nasıl başardığını bilmiyordu. Hiç yardım da almıyordu. Dağınıklığa meyilli olan ve temizlik yapmayı olabildiğince erteleyen Riley'nin aksine Amy bunu rahatlatıcı buluyor ve aslında bundan zevk aldığını iddia ediyordu.

"Ev işlerinin çoğunu kızlar anaokulundayken mi yapıyorsun?" Riley mutfığın ortasındaki adayı çevreleyen sandalyelerden birine yerleşirken sordu. Adaya her zaman hayranlık duymuştu; üzeri tıpkı mermer gibi görünen ama mermer gibi leke tutmayan şık bir kuvarsla kaplanmıştı. Amy, Keurig makinesinden yeni çıkmış bir fincan sıcak kahveyi ona doğru uzattı. Riley ilk yudumunu alırken o da kendine bir tane yaptı, sonra ona katıldı.

"Artık her şeyi sabahları kızları bıraktıktan sonra hallediyorum. Alışveriş yapmam gerekiyorsa yapıyorum. Bu her zaman zor olmuştur. Market alışverişi dışında çoğunu internetten yapıyorum. İki küçük çocuğu bir araya getirmek ve onlarla birlikte mağazada gezinmek kolay değil." Amy güldü. "Bunu hiç özlemiyorum."

"Kızlar tam zamanlı okula başladığında işe geri dönmeyi düşünüyor musun?" Riley sordu. Çocukların ablasını meşgul ettiğini biliyordu ama Riley hiç çalışmamayı hayal bile edemiyordu.

"Olabilir. Emin değilim. Eğer yaparsam, okul sonrası için hala kreş ihtiyaım olacak. En azından burada kendi başlarına kalabilecek yaşı gelene kadar ve bu konuda nasıl hissedeyeğimden emin değilim. Gitmeleri gereken okul sonrası aktiviteleri olacak ve eve döndüklerinde yanlarında olmayı seviyorum."

Riley başını salladı. "Yine de zlemiyor musun? Bir ofiste olmayı ve bir kariyer sahibi olmayı?"

"Düşündüğüm kadar değil. Beni evde tutabilecek bir konumda olduğumuz için şanslıyım. İki ocuk için kreş masraflarını hesapladığımızda, geriye pek bir şey kalmıyordu. Benim burada olmam bizim için daha mantıklıydı."

"Sen de bundan zevk alıyorsun," dedi Riley. Kız kardeşı mutlu ve memnun görünüyordu.

"Gerçekten istiyorum. Ama herkes için olmadığını biliyorum. Arkadaşıım Jamie bunu hiç anlamıyor. Ofisine geri dönebilmek için doğum izninin bitmesini bekleyemedi. İşini ve yetişkinlerle birlikte olmayı seviyor. Ama harika bir düzenlemesi var, yaşıadığı yerin hemen ilerisinde bir ev içi kreş."

Riley, "Ve muhtemelen çocukları için evde kalıp mutsuz olmasından daha iyidir," dedi.

"Aynen yle. Belki bir noktada yarı zamanlı bir iş bulabilirim diye düşündüm, anne saatleri ya da belki evden yapabileceğim bir iş." Gülümsedi. "Bunun ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok, ama bir şeyler çıkabilir."

"İşlerden bahsetmişken. Tonlarca zgemiş gönderdim ve Cuma günü için bir telefon görüşmesi ayarladım. Eğer iyi giderse, bir sonraki adımın video mülakatı ve ardından yüz yüze fnal mülakatı olduğunu söylediler," diyor Riley.

"Oh, bu harika bir haber! Yılın bu zamanında hiç mülakat alabileceğinden bile emin değildim."

"Ben de değildim. Gerçi son işimi Aralık ayında bulmuştum, yani bunun mümkün olduğunu biliyordum."

"Belki de bakmak için iyi bir zamandır. Eminim çoğu insan hiçbir şey olmayacağını düşünüp aramalarını askıya alıyordur. Bu ne tür bir şirket için?"

"Bir teknoloji şirketi - bir Nesnelerin İnterneti yazılım şirketi. Ne yaptıklarını daha iyi anlamak için bu gece daha fazla araştırma yapmam

gerekıyor.

Ancak bunun yapay zeka ve cihazların birbirleriyle konuşmasıyla ilgisi var."

"Yani telefonumuzdaki bir uygulamadan değiştirebildiğimiz termostatımız gibi mi?" Amy sordu.

Riley başını salladı. "Evet, onun gibi bir şey."

"Bu biraz ironik-yapay zeka yüzünden işinizi kaybettiniz ve şimdi yapay zeka ürünü olan bir şirketle görüşüyorsunuz."

Riley güldü. "Biliyorum. Yine de bu sadece bir ilk görüşme, bu yüzden bir yere varmasa bile benim için iyi bir pratik olacak."

"İyi şanslar. Yeni yıldan önce yeni bir iş bulursanız bu güzel bir Noel hediyesi olur."

"Olabilir. Gerekirse beni kışı geçirecek kadar birikimim var ama işe dönmeyi ve bir an önce bir yere yerleşmeyi tercih ederim."

Konuşma Jack'in o hafta sonu yapacağı ziyarete kaydı.

"Sonunda onunla tanışabileceğimiz için çok mutluyum. Aranızdaki ilişkinin o kadar da ciddi olmadığını düşünmeye başlamıştım. Döndüğünüzden beri ondan pek bahsetmediniz," dedi Amy.

"Sadece anneme yardım etmekle meşguldüm." Riley bunun doğru olduğunu biliyordu. Sonunda ziyaret etmeyi kabul ettiğini bildirmek dışında Jack hakkında pek konuşmamıştı. "Jack'le aramız gayet iyi. Onu istediğim kadar çok göremiyorum. Yoğun bir programı var. Gece geç saatlere kadar ve bazen hafta sonları da."

Amy yüzünü buruşturdu. "Kulağa korkunç geliyor. İkiniz için de. Bundan hoşlanacağımı sanmıyorum - bu kadar ulaşılmaz biriyle çıkmak."

"O kadar da kötü değil, gerçekten." Riley buna o kadar alışmıştı ki üzerinde fazla düşünmemişti. "Günün sonunda genellikle yorgun oluyorum ve Lily de bana eşlik ediyor," dedi.

Amy ona baktı ve bir kaşını kaldırdı. "Sen otuz yaşındasın, elli değil."

Riley güldü. "Bu hafta sonu onu burada görmek güzel olacak. Ona Chatham'ı göstermek ve herkesle tanışmasını sağlamak için harika bir zaman."

Amy, "Ona Main Street'i gösterdiğinde senin bir Hallmark Noel filminde büyüdüğünü düşünecek," dedi.

"Yılın bu zamanı burası çok güzel oluyor," diye onayladı Riley. "Ağaç ışıklandırması için zamanında burada olacağına sevindim. Saat beşte yeni şarap ve peynir saatimiz için otele gelmelisiniz. Cuma günü bunun için ilk gün. Sonrasında ağaç ışıklandırmasına gidebiliriz. Şarabımızı içerken kızlar için sıcak çikolata hazırlayacağım. Orada bir çocuğumuz daha var. Aidan'ın oğlu, Luke."

Amy, Aidan'dan söz edilince ilgiyle baktı. "Tatil boyunca handa kaldığını neredeyse unutuyordum. O nasıl? Onunla hiç sohbet etme fırsatınız oldu mu?"

"Birazcık. İkisi için de yılın zor bir zamanı. Karısı gideli sadece birkaç yıl oldu. Sanırım üç yıl. Dürüst olmak gerekirse biraz üzgün görünüyor ama Luke'un hatırı için bunu saklamaya çalışıyor. Sanırım Noel'den birkaç hafta önce öldü."

"Oh, bunu fark etmemiştim. Noel'den hemen önce boşanması kesinleştiğinde annem için ne kadar zor olduğunu hatırlıyorum. Bunu atlatması uzun zaman almıştı. Sanırım tatiller onu hâlâ biraz üzüyor ama belli etmemeye çalışıyor."

Riley başını salladı. "Biliyorum. Telefonda sohbet ettiğimizde sesinde bunu duyardım. Gerçi bu yıl daha mutlu görünüyor. Özellikle de o iki oda onarıldığı ve hafta sonu için kiralandığı için."

"Oh, bu harika bir haber! Sanırım o da senin yanında olmandan hoşlanıyor. Onun için iyi bir arkadaşsınız, özellikle de yılın bu zamanında," diye ekledi Amy.

"Bu benim için de iyi. Aksi takdirde bütün gün evimde yalnız ve depresif olurum. Meşgul olmak, annem ve oteldaki herkesle birlikte olmak çok eğlenceli. Seni ve çocukları görmek de tabii ki." Riley kız kardeşine çok yakındı ve sık sık telefonda konuşuyorlardı ama yüz yüze görüşmek çok daha güzeldi.

"Bugün başka ne planladın?" Riley sordu.

Amy saate baktı. "Kızları almadan önce postaneye gidip market alışverişi yapacak kadar vaktim var. Peki ya senin?"

"Otele dönmeden önce kafeye gidip bir süre internete girebileceğimi düşündüm. Annem orada, Sean'ın işini bitirmesini bekliyor. Ondan sonra muhtemelen evde öğle yemeği yeriz."

Birkaç dakika daha sohbet ettikten sonra Riley gitmek için ayağa kalktı ve Amy ona kapıya kadar eşlik etti. "Seninle handa buluşmayı planlıyoruz. Şarap ve peynir bana harika geliyor," dedi Amy.

★ ★ ★

Beth yemek odasında oturmuş, bir fincan tarçınlı çayını yudumluyor ve Lisa Jewell'ın son romanına dalmışken, artık tanıdık gelen ayak seslerini duydu. Sean odaya girip projenin bittiğini duyurduğunda saat öğleni birkaç dakika geçmişti.

"Her şey hazır, gelip bir göz atmak ister misin?"

Beth koltuk değneklerini kaptı ve kendini yukarı çekti. Sean'ın yaptığı onarımları gösterdiği iki odaya kadar onu takip etti. Ona dışarıdaki parıltıyı gösterdi ve odalarda her şey sanki hiçbir şeye dokunulmamış gibi yepyeni görünüyordu. Duvarlar iki kat beyaza boyanmıştı.

"Bunlar bugün kuruyacak ve yarın gitmeye hazır olacaksın," diye ona güvence verdi.

"Çok teşekkür ederim. Her iki oda da Cuma günü itibariyle kiralandı, yani bu mükemmel." Beth etkilendi ve işi bu kadar çabuk bitirdiği için minnettar oldu.

Yemek odasına geri dönerlerken, "Size bir çek yazacağım," dedi. Çantasından otelin çek defterini çıkardı ve Sean'a bir çek yazarak daha önce söylediği miktarın doğru olduğunu teyit etti. Bu ona yeterli gelmemiştir.

"Bu kadar. Bu öğleden sonra başka bir işe gideceğim. Yani bu benim için de harika oldu."

Beth hesabı ona uzattı. Bir süre onun bakışlarını üzerinde tuttu ve onu Cuma günü şarap ve peynir için kendilerine katılmaya davet etmek istedi ama vazgeçti. Ayrıca kızların onun neden orada olduğuna dair soracakları soruları da istemiyordu. Ama kendini ona karşı çok çekici hissediyordu. Hâlâ onun müsait olup olmadığını ya da kendisiyle uzaktan yakından ilgilenip ilgilenmediğini bile bilmiyordu.

"Cuma günkü ağaç ışıklandırmasına gidecek misin?" diye sordu rahatça.

Başını salladı. "Kontrol edebilirim. Bu işin Cuma günü ne zaman biteceğine bağlı. Gerçi o zamana kadar bitirmiş olurum diye düşünüyorum."

Beth gergin bir şekilde gülümsedi, kendini birdenbire telaşlanmış ve kendinde değilmiş gibi hissetti. "Harika. Belki orada görüşürüz o zaman."

Sırıttı ve yüzündeki gülme çizgileri dans etti. Bakmamaya çalıştı ama gözlerini kaçırmak zordu. Yine de gitmesi gerektiğini biliyordu. Onunla birlikte çıkmak için ayağa kalktı. "Bizi bu kadar çabuk kabul ettiğiniz için tekrar teşekkürler."

"İyi zamanlamaydı," dedi. "Sonra görüşürüz."

Beth, Sean'ın kapıdan çıkışını izledi ve Riley'ye eve bırakılmaya hazır olduğunu bildiren bir mesaj atarken kendi kendine gülümsedi. Uzun zamandır bir erkek tarafından bu kadar telaşlandırılmamıştı. Aslında bir daha böyle hissedip hissedemeyeceğini bile merak ediyordu. Öyle olduğunu bilmek güzeldi. Sean'la hiçbir yere varamasalar bile, bu onun için yeniden biriyle çıkmayı düşünmeye hazır olduğuna dair iyi bir işaretti.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Riley, Jack'in ona daha erken bir uçağa bineceğini mesajla bildirmesine çok sevinmişti. Saat üç buçukta Hyannis'e varacaktı, bu da Chatham'daki eve varmak, yerleşmek ve sonra Riley'nin ilk çikolata servisini ve ardından saat beşte şarap ve peynirli happy hour'u yapacağı otele gitmek için mükemmel bir zamanlamaydı.

Cuma günü olmasına rağmen Hyannis yolunda hiç trafiğe takılmadı. Yılın bu zamanı Cape çok daha sakindi. Nüfusun iki katına çıktığı ve trafiğin zaman zaman can sıkıcı olabildiği yaz ayları gibi değildi. Yine de hiçbir zaman Manhattan'daki kadar kötü olmamıştı. Ama Riley bu yüzden şehirde araba sahibi olmakla uğraşmıyordu. Çok pahalıydı ve yürümek çoğu zaman daha hızlıydı.

Park etti ve küçük havaalanına doğru ilerledi. Havanın güzel olmasından memnundu. Açık bir gündü, soğuk ama güneşliydi ve daha sonra şehir merkezindeki şenliklere katkıda bulunacak bir sağanak ihtimali vardı. Jack'in Chicago'da büyüdüğünü biliyordu, bu yüzden şehir hayatına alışkındı. Cape Cod'a hiç gitmemişti. Ona çok küçük bir kasaba gibi geleceğini tahmin ediyordu. Ama Jack'in burayı ve ailesini seveceğini umuyordu. Annesini ve kız kardeşini sevmeyen birini hayal bile edemiyordu. Jack hakkında ne düşüneceklerini çok merak ediyordu. Geçmişte sahip olduğu diğer erkek arkadaşlarından kesinlikle farklıydı. Daha çok kariyer odaklı ve azimliydi, tam bir işkolikti.

Riley onun iş ahlakına hayrandı ama zaman zaman biraz gevşemesini ve hayatında biraz daha denge olmasını diliyordu. Jack tam bir alışkanlık yaratıyordu. Genellikle hafta içinde bir kez, hafta sonları da bir ya da iki kez dışarı çıkarlardı. Genellikle cumartesi gecesi olurdu, çünkü cuma günü geldiğinde Jack çok yorulmuş olurdu ve paket servisle kanepeye uzanıp erkenden yatmaktan başka bir şey yapamazdı. Arada bir, onu akşam yemeğine davet ederdi.

Sessiz bir Cuma gecesi ona katılırdı ama genellikle yalnız başına rahatlamayı tercih ederdi ve hafta sonu çalışmak zorunda kalmamak için sık sık eve iş getirdiğini ve çalışmaya devam ettiğini biliyordu.

Küçük uçaktan inerken onu fark etti ve ona doğru yürürken el arabasından gece çantasını aldı. İyi görünüyordu. Her zaman öyleydi. Jack'in temiz kesimli, tiki bir görünümü vardı ve ten rengi bir pantolon, pembe düğmeli bir gömlek ve üzerine lacivert kaşmir bir kazak giymişti. Saçları jöleden dolayı parlıyordu ve bu hafta kestirmiş gibi görünüyordu. Normalden biraz daha kısaydı. Onu gördüğünde gülümsedi ve yanına vardığında sarılmak ve öpmek için onu kendine çekti.

"Uçuşun nasıldı?" diye sordu ona.

"İyi, hızlı. Hiç fena değil, gerçekten." Etrafına, 28. karayolunda akıp giden trafiğe ve uzaktaki tanıdık fast-food restoranlarına baktı. "Demek Cape Cod burası? Biraz farklı görüneceğini düşünmüştüm."

Riley sırtıttı. "Chatham'a varana kadar bekle. Bu bölge Cape'in şehri gibidir. Hepsi böyle değil. Göreceksin." Arabasına doğru yürüdüler ve Jack çantasını arka koltuğa atıp yolcu tarafına tırmandı. Riley havaalanından çıkıp 28 numaralı yola girdi ve Chatham'a doğru yola koyuldu. Jack arabayı sürerken ona haftası hakkında her şeyi anlattı. Yeni bir davaya başlamıştı ve ilginçti. Odaklandığı konu kurumsal davalardı ve müvekkilleriyle ilgili ayrıntıları paylaşamıyordu ama ne üzerinde çalıştığını anlamasına yetecek kadarını anlatmıştı.

Onu arka yollardan Chatham'a götürdü, böylece sahil boyunca, Chatham Bars Inn ve deniz fenerinin yanından geçtiler ve her ikisinden de etkilendi. Ve su boyunca uzanan devasa malikanelerden.

"Annenin evi suyun üzerinde mi?" diye sordu.

Riley gülümsedi. "Hayır. Bu evler milyonlar değerinde. Bizimki çok daha küçük ama sahilden uzak değil. Ana Cadde'nin hemen üzerinde, yani şehir merkezine yürümek çok kolay."

Birkaç dakika sonra Ana Cadde'ye döndü, köşeyi döndü ve annesinin araba yoluna girdi. Jack çantasını aldı ve annesiyle buluşmak üzere içeri girdiler.

Oturma odasında onları bekliyordu ve onlar odaya girdiğinde ayağa kalktı. Riley Jack'i tanıştırdı ve o da elini uzatıp en çekici gülümsemesini takındı. "Sizinle tanışmak bir zevk Bayan Sanders. Riley sizden sık sık bahseder."

"Seninle tanışmak da çok güzel Jack. Bizi görmeye geldiğiniz için teşekkür ederiz. Kahve ya da çay ister misiniz?"

Riley, "Anlayabilirim anne, otur ve rahatla," dedi.

Annesi güldü. "Pekâlâ. Ben biraz ballı yeşil çay alacağım."

"Bir kahve fena olmazdı," dedi Jack.

"Oturun. Ben hemen döneceğim." Jack annesinin yanındaki kanepeye yerleşirken Riley mutfağa yöneldi. Önce annesinin çayını yaptı, kendisi ve Jack için kahve yaparken demlenmesini bekledi. Birkaç dakika sonra çay ve kahvelerle döndü ve Jack'in yanındaki kanepeye oturdu.

"Annen de tam bana handaki tamirattan bahsediyordu. Ve odaların çabucak kiralanması için ona yardım etmişsin," dedi Jack.

Riley başını salladı. "İşe yaradı. İnternette Chatham Noel Gezintisi'ni arayan çok sayıda insan vardı ve benim yazdığım blog yazılarını buldular."

"Yeni bir iş bulman uzun sürmeyecek." Jack'in sesi bundan emin gibiydi.

"Umarım öyledir. Bu öğleden sonra, seni havaalanına götürmek için yola çıkmadan hemen önce bir telefon görüşmesi yaptım," dedi Riley.

"Nasıl geçti?" Jack sordu.

"Sanırım iyi geçti. Bazen bunu söylemek zor. Sonraki adımlar hakkında beni bilgilendireceklerini söylediler."

"Şirketimin sitesindeki iş ilanlarını kontrol etmek isteyebilirsiniz. Senin geçmişine sahip birine ihtiyaçları olabileceğini duydum. Bundan daha fazlasını bilmiyorum ama ayrıntılar sitede olmalı. Aynı şirkette çalışmak eğlenceli olabilir" dedi.

"Teşekkürler, sonra bakarım." Aklına bir fikir geldi. "Şirketinizin, çalışanların birbirleriyle çıkması konusunda kuralları olmadığına emin misiniz?"

"Hmm. Bildiğim kadarıyla hayır. Görünüşe göre şirketimdeki pek çok kişi ortaklarıyla bu şekilde tanışıyor. Orada çok fazla zaman geçiriyoruz."

Riley güldü. "Bu yetersiz bir ifade."

Jack de güldü. "Zaten çıktığımız için, bu konuda açık olacağımızdan bir sorun olacağını sanmıyorum," diye ekledi.

"Yaptığın işi seviyor musun Jack? Riley sık sık uzun saatler çalıştığını söylüyor," diye sordu annesi.

Başını salladı. "Neyse ki biliyorum. Ve saatlerin ortak olmak için çalıştığını biliyorum. Umarım buna değecektir."

Kahvelerini bitirdiklerinde Riley Jack'e üst katta uyuyacakları yeri gösterdi ve o da çantasını odaya getirdi.

Aşağı indiklerinde artık hana gitme vakti gelmişti. Riley onları oraya götürdü ve Jack'e etrafı gezdirdi, ona alt katı gezdirdi, onarılan iki oda da buna dahildi, çünkü konuklar her ikisi için de henüz giriş yapmamıştı. Annesine saat beşten kısa bir süre önce orada olacaklarını bildirmişlerdi. Odalar çok güzeldi. Hanın tüm odaları çok rahattı ve deniz manzaralı suluboya tablolar, kalın beyaz yorganlar ve mavi ve yeşil tonlarında güzel vurgu yastıklarıyla zarif bir şekilde dekore edilmişti. Pencerenin yanında cilalı koyu çam ağacından yapılmış küçük bir masa ve iki yanında deniz köpüğü yeşili minderlerle uyumlu sandalyeler duruyordu.

"Her iki odada da çalışma yapılmış gibi görünmüyor," dedi Jack.

"Biliyorum. Annemin bulduğu marangoz Sean harika bir iş çıkardı," diye onayladı Riley. Mutfağa geri döndüler ve Riley çikolataları sakladığı çekmeceyi açtı. On dokuz kutu saydı. Şekerci dükkânına her kutuya iki çikolata koydurmuştu ve Franny'ninki hariç her odada iki kişi kalıyordu.

Riley beşe çeyrek kala, boş oldukları için onarılmış olan iki odayla yatak açma servisine başlamayı planlıyordu. O diğer odalara çıkana kadar konuklar muhtemelen şarap ve peynir için oturma odasına gitmiş olacaktı.

Riley, "İstersen oturma odasında anneme katılabilirsin, ben hemen gidip yatak açma servisini yapacağım ve sonra sana katılacağım," dedi.

Jack kaşlarını kaldırdı. "Bunu sen mi yapacaksın? Annenin bu iş için adamları yok mu?" Ses tonu sanki bu iş onun altından kalkamayacağı bir işmiş gibi küçümseyiciydi.

"Yardım alıyor ama Ethel saatler önce işini bitirdi. Bu uzun sürmez. Ben sadece yastıkları kabartıyor ve şekerleri bırakıyorum." Riley gülümsedi.

"Ben de

Birazdan gelirim. İstersen bana bir kadeh kırmızı şarap doldurabilirsin."

"Pekâlâ. Birazdan görüşürüz o zaman." Jack annesinin şarap ve peynir servisi için hazırlandığı oturma odasına doğru ilerledi. Riley küçük çikolata kutularını bir çantaya koydu ve akşam yemeği servisini başlatmak için yola koyuldu. Çok uzun sürmedi. Her odaya girip yorganı arkaya katladı, yastıkları kabarttı ve ana yastıkların ortasına bir kutu çikolata yerleştirdi.

Boş olan iki odayı bitirdikten sonra, alt kattaki diğer iki odaya gitti, önce bir şeyi bölmediğinden emin olmak için kapıyı çaldı, sonra da ana anahtarı kullanarak içeri girdi. Hızlıca çalıştı ve birkaç dakika sonra üst kata çıktı. Odaların yarısı boştu ama birkaçı doluydu. Franny mutlulukla onu içeri aldı ve yatak örtüsünü indirip çikolata kutusunu yastığının üzerine koymasını izledi. Franny'nin gözleri parladı. "İçinde ne olduğunu görmek için o kutuyu şimdi açmam gerekebilir."

Riley güldü. "Çikolata. Bugün trüf mantarı var."

Franny kutusunu açtı ve içinden çıkan bir sütlü çikolatalı ve bir ahududulu bitter çikolatalı trüfü başıyla onayladı. "Bu çok hoş bir ikram. Teşekkür ederim canım."

"Rica ederim. Birkaç dakika sonra şarap ve peynir için görüşecek miyiz?"

"Orada olacağım. Dört gözle bekliyorum."

Sırada Aidan ve Luke'un odası vardı ve ikisi de oradaydı. Aidan eğlenmiş görünerek onu içeri davet etti. "Bahsettiğin çikolata servisi bu mu?"

Başını salladı. "İstemiyorsanız başka tabii?" diye alay etti. "Biz istiyoruz! Değil mi baba?" dedi Luke.

Aidan güldü. "Sanırım öyle."

Riley'nin yorganı indirmesi, yastıkları kabartması ve iki kutu çikolatayı yere koyması sadece birkaç dakika sürdü. Luke hemen kutulardan birine koştu ve onu kaptı. "Şimdi açabilir miyim?" diye sordu.

Aidan, "Açabilirsin ama yemek için daha sonrasını bekle," dedi.

Luke kutuyu hevesle açtı ve sonra başını kaldırıp baktı. "Birini şimdi alsam, diğerini sonraya saklasam nasıl olur?" Pazarlık yapmaya çalıştı.

Aidan başını salladı. "Elbette, sorun değil. Belki ben de aynısını yaparım." Kendi kutusunu aldı ve açtı. Riley şu ana kadar çikolata servisinin tutmuş görüldüğünü görmekten mutluydu.

"İkinizle de birkaç dakika sonra aşağıda görüşebilir miyiz? Luke, sıcak çikolata, peynir ve kraker olacak."

"Sıcak çikolata alabilir miyim?" Luke sordu.

Aidan gülümsedi. "Kesinlikle. Şarap içmeye de hazırım."

Riley duvardaki saate baktı ve beşi birkaç dakika geçtiğini gördü. "Siz aşağı inmелиsiniz. Yapmam gereken birkaç oda daha var, hemen arkanızda olacağım."

Riley yan odaya geçerken onlar da aşağıya indiler. Beş dakika sonra işi bitmişti ve oturma odasına doğru ilerledi. Annesi resepsiyonda, yeni gelen iki kişiyi karşılıyor ve onlara odalarının anahtarlarını veriyordu.

"Yerleştikten sonra lütfen oturma odasında şarap ve peynir saati için bize katılın," dedi onlara.

Riley Jack'e ulaştığında Franny ile sohbet ediyordu. Daha önce istediği şarabı ona uzattı. Riley'nin havaalanına giderken Hyannis'teki Trader Joe'dan aldığı kırmızı bir karışımdı. Ucuzdu ama aynı zamanda yumuşak ve lezzetliydi. Küçük bir yudum aldı ve odaya göz gezdirdi. Herkesin elinde bir kadeh şarap ya da Luke'un durumunda bir fincan sıcak çikolata vardı. Onlara doğru baktığında Aidan'la göz göze geldi ve ona el sallayarak onu ve Luke'u Jack'le tanıştırdı. Aidan'la yıllar önce çıktıklarından bahsetmedi, sadece liseye birlikte gittiklerini söyledi.

"Siz ikiniz uzun zamandır mı çıkıyorsunuz?" Aidan, Jack biraz daha peynir almak için uzaklaştıktan sonra sordu.

"Neredeyse iki yıl." Riley bunun kulağa uzun bir süre gibi geldiğini biliyordu. "Yani siz ikiniz oldukça ciddisiniz, öyle mi?" Aidan sordu.

Riley başıyla onayladı. Aralarında özel bir ilişki vardı ama bu çok ciddi bir ilişki gibi gelmiyordu çünkü Jack'i genellikle haftada bir ya da iki kereden fazla görmüyordu. Ve ikisi de bundan memnundu. Ama Riley daha fazlasını isteyip istemediğini merak etmeye başlamıştı. Özellikle de artık çalışmadığı ve ilişkilerinin ne durumda olduğunu düşünmek için daha fazla zamanı olduğu için.

Jack elinde bir tabak peynir ve krakerle döndü ve Riley kraker üzerine bir dilim kaşar yedi. Bir süre sonra kız kardeşi, Rob ve kızlar içeri girdi. Riley merhaba demeye gitti ve onları Jack ile tanıştırdı. Riley ve Amy onu Rob ile sohbet ederken bırakıp kızlarla birlikte mini şekerlemeli sıcak çikolatalarını yapmak için mutfığa gittiler.

"Çok tatlı," dedi Amy. "Peynir ve krakerlerin yanındaki uzun adam Aidan mıydı? Yanında duran genç bir çocuk fark ettim."

"Evet. Eminim sizi hatırlayacaktır. Yıllar boyunca onunla karşılaşmamış olmanıza şaşırdım. Chatham küçük bir kasaba."

Amy güldü. "Bir gün çocukların olana kadar bekle. Ben hiçbir yere gitmiyorum. O zamandan kısa bir süre öncesine kadar da buraya taşınmamıştık."

"Tamam, haklısın. Luke da yanında, yani muhtemelen o da dışarıda değildir."

"Çocuklarınız olduğunda her şey değişiyor. Kırk yılda bir Rob ve ben bir bakıcı bulup dışarı çıkıyoruz ama bu sadece son bir yıl içinde oldu. Ondan önce bunu başarmak çok zordu. İkimiz de o kadar meşgul ve yorgunduk ki en son yapmak istediğimiz şey giyinip kuşanıp yemeğe çıkmaktı."

"Önümüzdeki birkaç hafta boyunca burada olmamın avantajını kullanmalısınız. İstedığınız zaman kızlara bakmaktan mutluluk duyarım, böylece ikiniz bir randevu gecesi geçirebilirsiniz."

Amy bu teklifi ilgiyle karşılamış görünüyordu. "Bunu kabul edebilirim. Kızlar buna bayılacak ve bizim için de eğlenceli olacak."

"Bana haber ver yeter. Bu hafta sonundan sonra boşum."

Aidan yanına gitti ve Amy'ye kendini tanıttı. "Uzun zaman oldu ama seni tanıdığımı sandım. Riley bana senin de Chatham'a döndüğünü ve ikizlerin olduğunu söyledi."

"Seni görmek harika Aidan. Riley burada olduğunuzu söyledi ve sizin de bir çocuğunuz varmış, dokuz yaşında bir oğlan?"

"Evet, Luke."

Riley ikisini sohbet etmeleri için yalnız bıraktı ve odanın içinde dolaşarak insanların kadehlerini doldurdu ve onları daha fazla peynir ve kraker almaları için cesaretlendirdi.

Franny'ye ulaştığında bardağını uzattı ve teşekkürlerini sundu. "Bu çok güzel Riley. Annene de söyledim. Herkesi bu şekilde görmek çok güzel ve oda çok şenlikli görünüyor."

Riley de aynı fikirdeydi. Tüm pencerelere elektrikli mum ışıkları eklemişlerdi ve şömine şöminesinin üzerine bir dizi mini ışık yerleştirmişti. Ağaç köşede neşeyle parlıyor ve arka planda yumuşak Noel şarkıları çalıyordu.

"Çok güzel. Hoşunuza gitmesine sevindim. Bizimle ağaç ışıklandırmasına geliyor musun?"

Franny başıyla onayladı. "Ben olsam kaçırmazdım."

"Güzel. Birazdan çıkıyoruz." Riley odanın etrafındaki yürüyüşünü bitirdi. Artık boş olan şişeyi mutfığa götürdü. Şarap ve peynir çok beğenilmişti. Altıdan birkaç dakika önce Riley peynir tepsisini mutfığa getirdi. Bu noktada çoğunlukla boştu. Kalan birkaç krakeri ve peynir parçasını çöpe attı ve tabağı sabun ve sıcak suyla yıkadı.

Oturma odasına geri döndü ve gruba hitap etti. "İlk şarap ve peynir saatimize geldiğiniz için çok teşekkürler. Saat altı oldu, bazılarımız ağaç ışıklandırması için şehir merkezine yürüyecek. Herkes bize katılabilir."

İnsanlar çıkmaya başladı ve ya odalarına ya da kapıya yöneldiler. Riley boş bardakları çabucak temizledi ve mutfığa götürüp hızlıca duruladı.

Oturma odasına döndüğünde herkes gitmeye hazır görünüyordu. Paltolarını, şapkalarını ve eldivenlerini giyip kapıya yöneldiler. Riley koltuk değneklerine yerleşmekte olan annesine baktı.

"Anne, idare edebileceğinden emin misin? Muhtemelen seni daha yakına götürebilirim."

Ama annesi başını salladı. "Ben iyiyim. Çok uzak değil ve yavaş gideceğim."

Herkes dışarı çıktı ve yavaşça Ana Cadde'ye doğru ilerledi. Aynı yönde yürüyen o kadar çok insan vardı ki yavaş gitmek zorunda kaldılar. Annesi de onlara ayak uydurmayı başardı.

Riley dükkânların çoğunun artık Noel için süslendiğini, vitrinlerin ışıklandırıldığını fark etti ve onlar yürürken çok güzel görünüyordu. Ağaca ulaştıklarında büyük bir kalabalık toplanmıştı. İlahiciler "Jingle Bells" şarkısını söyledi ve sonra sıra ışıkları açmaya geldi. Ağacın ışıkları takıldığında ve devasa ağaç aydınlandığında kalabalık alkışladı. Bu büyülü bir manzaraydı ve Riley kızların ve Luke'un ağaca bakarken yüzlerindeki şaşkın ifadeyi görünce sevinçten havalara uçtu.

Daha sonra biraz dolaştılar. Tüm dükkânlar açıktı ve bazıları sıcak elma şarabı dağıtıyordu. Her zamankinden daha geç saatlere kadar açık kalan bir kafede durdular. Caitlin dışarıdaydı ve kırmızılar içinde bir elf gibi giyinmişti ve elinde Noel çorabı şeklinde buzlu zencefilli kurabiyelerden oluşan gümüş bir tepsi tutuyordu. Gelen herkese bedava kurabiye ikram ediyordu. Kızlar ve Luke bir tane almak için ilk sıraya girdiler.

"Riley, ne düşünüyorsun? Seni zencefilli çörekle baştan çıkarabilir miyim?" Caitlin sırtarak sordu.

"Elbette. Teşekkür ederim." Bir kurabiyeye uzandı ve Jack için de bir tane alıp ona uzattı.

"Peki, şu ana kadar Chatham ve ailem hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Çok güzel, hepsi. Annen çok tatlı biri." Kalabalık ana caddeye ve her yerde parıldayan ışıklara bakarken sırttı. "Burası bir Hallmark Noel filmi gibi."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Beth şu ana kadar harika bir akşam geçiriyordu. şarap ve peynir saati başarılı olmuştu ve kızları ve torunlarıyla vakit geçirmeyi her zaman sevmişti. İkizler eğlenceli bir yaştaydı ve kırmızı kadife elbiseleri, siyah taytları ve botlarıyla çok sevimli görünüyorlardı. Siyah yün paltolar giymişlerdi ve kırmızı şapkaları ve eldivenleri vardı.

Beth etrafına bakındı ama Sean'ı henüz hiçbir yerde göremedi. Gerçi kalabalıktı ve buluşmak için kesin bir planları da yoktu. Yine de onunla karşılaşmayı umuyordu. Ama ağaç yakıldıktan ve kalabalıklar gezinmek ve dükkânları ziyaret etmek için dağıldıktan sonra, Sean'dan hâlâ bir iz yoktu. Hayal kırıklığına uğramıştı ama bunu aklından çıkarmış ve ailesiyle eğlenmeye odaklanmıştı. Koltuk değnekleriyle artık daha rahat hareket edebildiği için de memnundu.

şekerleme numuneleri dağıtan bir şekerci dükkânına uğradılar. Gerçekten çok güzeldi ve Beth daha sonra atıştırmak için biraz aldı. Kızlara da biraz almayı teklif etti ama Amy başını salladı. "Bence sıcak çikolatayla yeterince şeker aldılar. Eve döndüğümüzde yemek yemelerini istiyorum."

"Bizimle yemeğe gelmek istemediğine emin misin?" Riley Amy'ye sordu.

"Hayır, bence kızları eve götürsek daha iyi olur. Bu gece çok kalabalık, hepimiz gidersek asla oturamayız."

Beth onun haklı olduğunu biliyordu. Ağaç ışıklandırması için onlara katılabildikleri için mutluydu.

Amy ona, "Unutma, bu hafta Pazar akşam yemeği için bizim eve geliyorsun," diye hatırlattı.

Beth gülümsedi. "Dört gözle bekliyorum. Ne getirebileceğimi söyle."

"Belki tatlı olarak bir şeyler?" Amy önerdi.

"Çikolata parçacıklı kurabiye ya da browni yapabiliriz," dedi Riley. "Bana ikisi de uyar," diye cevap verdi Amy.

Şekerci dükkânından çıktıklarında Beth, yaşlı bir kadınla yürüyen Sean'ı gördüğünde midesinin bulandığını hissetti. Ona doğru geliyorlardı ve adam onu görünce gülümsedi.

Ona ulaştıklarında, "Seni özlediğimi sanmıştım," dedi. "Beth, bu benim annem, Angela."

"Sizinle tanıştığma çok memnun oldum," dedi Angela. Yumuşak konuşuyordu ve keskin gözleri grubun üzerinde gezinip her şeyi içine alıyordu. Beth onu herkesle tanıştırdı. Angela'nın Franny ile aynı yaşta olduğunu ve Angela'nın Franny'nin kız kardeşini tanıdığını fark etti. İkisi sanki birbirlerini uzun zamandır tanıyorlarmış gibi sohbet ediyorlardı. Birkaç dakika sonra Amy, Rob'la birlikte yola çıkacaklarını söyledi.

"Sanırım Luke ve ben de eve döneceğiz. Hepinizle tanışmak harikaydı," dedi Aidan.

Geriye Riley, Jack, Franny, Sean ve Angela kalmıştı. "Bir şeyler atıştırmayı düşünüyorduk. Bize katılmak ister misiniz?" Beth sordu.

Sean tereddüt etti ve emin değilmiş gibi göründü ama Angela tereddüt etmeden cevap verdi. "Çok isteriz. Aslında açlıktan ölüyorum. Nereye gidiyoruz?"

Chatham Squire caddenin karşısındaydı, bu yüzden önce orayı denemeye karar verdiler. Altı kişi oldukları için isimlerini yazdırmak zorunda kaldılar. "Çok uzun süreceğini sanmıyorum," dedi ev sahibesi. "Şu anda tatlı yemekte olan daha büyük bir partimiz var."

Yoldan çekilmek için barın arka tarafına doğru ilerlediler.

"Herkes ne ister? Bu tur benden," dedi Sean. "Oh, bunu yapmak zorunda değilsin," diye itiraz etti Beth.

Ama Angela güldü. "Evet, aslında öyle. Ben bir Chardonnay alayım."

Hepsi Sean'a ne istediklerini söyledi ve o da bara gidip siparişlerini verdi. Jack içkileri getirmesine yardım etti ve sadece birkaç dakika içmişlerdi ki garson gelip masalarının hazır olduğunu bildirmek için onları buldu.

Onları bir köşedeki büyük yuvarlak masaya götürdü. Franny ve Angela yan yana oturdular. Sean annesinin yanına, Beth'in sağına oturdu, Riley de

Solunda. Franny ve Angela'nın derin bir sohbe dalmış olduklarını e lenerek fark etti.

"Anladığım kadarıyla aynı insanları tanıyorlar ya da eskiden tanıyorlardı. Sanırım annem Franny'nin yaşılarında ve liseye birlikte gitmişler," dedi Sean.

Beth, "Dünya gerçekten de küçük," diye cevap verdi.

Sunucu onlara ızgara kılıç balığı veya iki sote karidesli New York şerit bifteği olan spesiyallerden bahsetti. Beth ve Riley ıstakoz rulolarını tercih etti. Franny balık ve patates kızartması, Angela deniz tarağı, Sean burger ve Jack de kızarmış balıkçı tabağı sipariş etti.

"Riley, Chatham'daki deniz ürünlerinin harika olduğunu söylüyor, ben de bu şekilde hepsini deneyebileceğimi düşündüm" dedi.

"Deniz ürünlerini sever misin?" Beth Sean'a sordu.

Güldü. "Burada büyüdüğüm için öyle olduğumu düşünebilirsin ama hiçbirine katlanamıyorum. Ben et ve patates seven bir adamım. Biftek kulağa hoş geliyordu ama ben hamburger yemek istiyordum."

"Diğer projen nasıl gitti?" Beth ona sordu.

"Güzeldi. Hızlı ve kolay bir işti. Sadece birkaç odaya ta  pervaz takmam gerekiyordu. Bir arkadaşım yakın zamanda bir ev satın aldı ve birkaç güncelleme yapmak istedi."

"Ta  pervazlara bayılırım."

"Evet, çok güzel oldu. Bir odayı gerçekten güzelleştiriyor," diye onayladı Sean. "Normalde yılın bu zamanı sizin için durgun mu geçer?" Beth merak etti.

Başını salladı. "Öyle. İlkbahar, yaz, hatta sonbahar çok yoğun geçiyor ve işlerimin çoğu dışarıda. Kış aylarında ise işler çok yavaşlıyor. Bu da benim için sorun değil. Genelde sessizliğin tadını çıkarırım ve biraz izin yaparım. Bazen birkaç haftalığına güneye gidiyorum."

"Beni ziyaret ediyor," dedi Angela. "Florida, Napoli'de bir dairem var ve genellikle tatilden sonra Ocak ayında oraya gidip Nisan ayına kadar kalıyorum. O zamana kadar Cape'e dönmeye hazır oluyorum."

Annesinin konuşma tarzına bakılırsa, Sean'ın bir kız arkadaşı yokmuş gibi görünüyordu, çünkü annesi Sean'ı yalnız ziyaret ediyormuş gibi anlatıyordu. Ne kadar süredir boşanmış olduğunu merak ediyordu. Ama herkesin önünde sormak istemedi. Bu çok fazla

meraklı ve çok kişisel. Onun yerine Jess'in erkek arkadaşı Ryan'ı nereden tanıdığını sordu.

"Ryan ve benim geçmişimiz çok eskiye dayanıyor. Aynı sokakta büyüdük. Jess'le birkaç kez karşılaştım. İkinizin iyi arkadaş olduğunuzu mu söyledi?"

Beth başını salladı. "Öyleyiz. Üniversiteden mezun olup evlendikten sonra Charleston'a taşındığında yıllarca görüşemedik. Ama boşanıp eve taşındığında yeniden bağlantı kurduk."

Sohbet etmeye devam ettiler ve onun okulda kendisinden birkaç yıl ileride olduğunu öğrendi, bu yüzden onu büyürken tanımamıştı. Yemekleri kısa süre sonra geldi ve hep birlikte yemeğe daldılar. Beth, balıkçı tabağını önüne koyduklarında Jack'in yüzündeki ifadeye güldü. Kızarmış deniz ürünleri, istiridye, karides, deniz tarağı ve balıktan oluşan dev bir kuleydi, yanında kızarmış soğan halkaları ve patates kızartması vardı.

Jack bayıldı. Hepsi sevmişti. Beth Jack hakkında ne düşündüğünden henüz emin değildi. Yeterince iyi birine benziyordu ama içinde anlam veremediği bir şeyler vardı. Onun Riley için doğru kişi olduğundan emin değildi. Yine de neden olmadığını söyleyemiyordu. Belki de onu henüz yargılayacak kadar iyi tanımıyordu. Geldiğinden beri pek konuşma fırsatı bulamamışlardı. Umarım hafta sonu biraz daha derine inme şansı bulurdu. Riley'yi mutlu ettiği sürece önemli olan buydu.

"Gelecek hafta yoğun bir haftan var mı?" Beth Sean'a sordu.

"Evet. Normalde oldukça doluyum, geçtiğimiz hafta iptaller nedeniyle alışılmadık bir durumdu. Bu pek sık olmaz."

Gülümsedi. "Benim için çok iyi oldu. Bizi kabul ettiğiniz için çok minnettarım."

"O iki odayı kiralayabildiğinize sevindim. Kışın böyle hafta sonları pek sık gelmez," dedi Sean.

"Bu konuda çok haklısınız. Yavaş ilerliyor. Riley bir nimet oldu. Online pazarlamayla ilgili bir şeyler yaptı ve bu da haberin yayılmasına gerçekten yardımcı oldu. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca yanımda olacağı için şanslıyım."

Riley kulak misafiri oldu ve ona doğru gülümsedi. "Benim için de eğlenceli. Pazarlamanın küçük bir işletmeyi nasıl doğrudan etkileyebileceğini görmek güzel. Genelde bu kısmı göremiyorum."

"Ne tür bir şirket için çalışıyorsun?" Sean sordu.

"Bir pazarlama ajansında çalışıyordum, dolayısıyla çok sayıda müşterimiz vardı. Pazarlamayı biz yapıyorduk ama sonuçları asla doğrudan göremiyorduk. Tüm ekibimi işten çıkardılar, bu yüzden şu anda iş arıyorum."

Sean sempatik görünüyordu. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Umarım yakında iyi bir şey bulursun."

"Teşekkürler. Daha önce bir telefon görüşmesi yaptım ve ayrılmadan önce önümüzdeki hafta bir video görüşmesi yapmak istediklerine dair bir e-posta aldım. En azından bu bir başlangıç."

"Oh, bu harika bir haber, tatlım." Beth onun adına mutluydu. İşsiz kalmanın ve yeni bir iş aramanın ne kadar stresli olduğunu biliyordu. Riley henüz bu konuda çok endişeli görünmüyordu, bu da iyi bir şeydi. Beth onun kısa sürede bir iş bulacağından emindi.

"Riley'nin yeni bir şey bulmakta zorlanacağını sanmıyorum." Jack onun düşüncelerini yineledi ve Beth onun kendinden bu kadar emin konuşmasından hoşlandı. "Ona benim şirketimde de başvurması gereken bir açık pozisyon olduğunu söyledim. Daha yeni açıldı."

Riley, "Bunu kesinlikle kontrol edeceğim," dedi.

Beth bunun iyi bir fikir olup olmadığını düşünmeden edemiyordu. Riley'nin çıktığı biriyle aynı şirkette çalışmanın fazla yakın olabileceğini düşündü. Ama belki de sorun olmazdı. Jack'in çok başarılı bir hukuk firmasında çalıştığını biliyordu. Oradaki sosyal hakların iyi olduğuna şüphe yoktu. Beth ayrıca Riley'nin kariyer gelişiminin bir hukuk firmasında sınırlı olup olmayacağını da merak ediyordu. Ama Riley bunu araştırmak ve mümkün olduğunca çok seçeneği değerlendirmekle akıllılık etmişti.

İşlerini bitirdiklerinde Jack kalan yemeklerini topladı. Çok büyük olan yemeğinin ancak yarısını yiyebilmişti.

"Çok iyiydi. Riley buradaki deniz ürünleri konusunda haklıydı" dedi.

Servis görevlisi hesabı getirdiğinde Jack hesabı aldı ve hiçbir cüzdanına uzanmaya fırsat bulamadan kredi kartını ona uzattı. Sean kaşlarını çattı ve Beth onun bu durumdan rahatsız olduğunu anlayabiliyordu.

"En azından bölüşebilir miyiz?" Jack'e kredi kartını uzattı ama Jack elinin tersiyle itti.

"Ben hallederim. En azından Beth beni hafta sonu için evine kabul ettiğine göre bunu yapabilirim," dedi.

"Pekâlâ. Teşekkürler o zaman," dedi Sean.

Hepsi bir ağızdan ona teşekkür etti ve Jack gülümseyerek memnun görünüyordu. Sunucu ona kredi kartını geri verdiğiğinde, Beth bunun Black Mastercard olduğunu fark etti, sadece davetlilere özel kartlardan biriydi. Beth bu jesti takdir etti, çok nazik bir davranıştı. Ve bunu kolayca karşılayabileceğini biliyordu. Riley ona bir keresinde Jack'in maaşının ne kadar olduğunu söylemişti ve her şeyin çok pahalı olduğu New York için bile çok büyük bir miktardı. Şehirdeki en iyi hukuk bürolarından birinde kurumsal dava avukatı olmak gerçekten de çok iyi kazandırıyordu. Ve Riley, Jack ortak olduğunda maaşının çok artacağını ve her yıl şirketin kârından pay alacağını söylemişti ki bu önemli bir miktar olacaktı. Riley'yle işler yolunda giderse, maddi açıdan iyi durumda olacaklardı. Yine de Beth ondan hâlâ emin değildi.

Dışarı çıktıklarında, onlar yemek yerken kar yağmaya başlamıştı ve yer ince bir kar tozuyla kaplıydı. Sean bunu gördüğünde endişeli görünüyordu.

"Koltuk değneklerinle idare edebilecek misin?"

Beth zemini test etti ve henüz kaygan görünmüyordu. "Yavaş gittiğim sürece sorun olmaz. Hana park ettik, yani sadece kısa bir yürüyüş mesafesinde."

"Biz de o tarafa park ettik, hanın biraz ötesine."

Kaldırım boyunca ikili gruplar halinde yürümeye başladılar. Riley ve Jack önden gidiyor, onları kahkahalar atarak sohbet eden Angela ve Franny takip ediyordu. Beth yavaş ilerliyordu ve gerçekten de çok kötü değildi. Yine de kayganlaşması çok uzun sürmeyecekti. Kar şimdi daha yoğun bir şekilde, iri, kalın taneler halinde yağıyordu. Bunu görmeyi seviyordu ve gecenin büyüüne ve şenliğine katkıda bulunuyordu. Sean'la sohbet etme fırsatı bulduğu için ondan daha da hoşlanmıştı ve emin değildi ama ondan da bir ilgi kıvılcımı hissetmiş olabileceğini düşünüyordu.

Yürürken rahatça sohbet ettiler ve zaman Beth için neredeyse çok hızlı geçti. On dakikadan kısa bir süre içinde hana varmışlardı. Angela ve Franny hâlâ sohbet ediyorlardı ve Riley ile Jack çoktan Riley'nin arabasına binmişlerdi. Sean iyi geceler dilemek için bir an durdu.

"Bizi size katılmaya davet ettiğiniz için teşekkürler. Eğlenceli zaman geçirdik. Annemin de hoşuna gitti." Sırıttı. "Görünüşe göre o ve Franny en iyi arkadaşlar."

"Bunu gördüğüme sevindim," dedi Beth. "Franny'nin burada bir arkadaşına ihtiyacı olabilir. Tatil boyunca Chatham'da kalacak."

"Yakında tekrar yemeğe çıkmaya ne dersin, ama sadece ikimiz?" Sean sordu.

Beth gülümsedi ve mutluluktan uçtuğunu hissetti. "Bunu gerçekten çok isterim." "Harika, birkaç gün içinde seni ararım ve bir plan yaparız."

Beth Angela'ya veda etti ve dikkatlice Riley'nin arabasına doğru ilerleyip koltuk değnekleriyle arka koltuğa tırmandı. Kendini çok tok ve mutlu hissediyordu ve bundan sonra olacaklar için de heyecanlıydı. Beklediğinden çok daha büyüğü bir akşam olmuştu.

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM

Riley Noel ruhuyla dolu mutlu bir bulutun üzerinde süzülüyordu. Akşam çok eğlenceli geçmişti ve Jack'in ailesiyle tanışmasına ve Chatham Noel Gezintisi'ni deneyimlemesine çok sevinmişti. Çok eğlenmiş görünüyordu, özellikle de balıkçı tabağı. Eve döndüklerinde tabağı buzdolabına koydular ve Jack ertesi gün öğle yemeği için fırında kolayca ısınacağını söyledi.

Oturma odasındaki kanepeye çöktüler ve Riley annesinin onlara katılmasını beklerken televizyonu açtı. Riley, Sean'ın da annesi kadar ilgili görüldüğünü görünce mutlu olmuştu. Yıllardır ilk kez annesinin biriyle çıkma konusunda heyecanlandığını görmüştü. Riley'ye göre bunun zamanı gelmişti. Sean da iyi bir adama benziyordu, ayakları yere basıyordu. Ne de olsa annesini Noel Gezintisi'ne getirmişti. Bu onun iyi bir adam olduğunun işaretiydi.

İkisinin de hoşuna gidecek bir şeyler bulmak için kanallar arasında gezindi. Jack dikkatini vermiş gibi görünmüyordu. Telefonunda öfkeyle biriyle mesajlaşıyordu. Bu kadar önemli olan şeyin ne olduğunu merak ederek ona bir bakış attı. Açıklamak için mesajlaşmaya bir an ara verdi.

"Ben Brittany, işten. Her şeyin yolunda olduğunu düşündüğümüz büyük davamızla ilgili bir sorunumuz olduğu konusunda beni uyardı. Ele alınması gereken yeni bir sorun ortaya çıktı. Hâlâ ofiste, üzerinde çalışıyor."

Riley saate baktı. Saat neredeyse ondu. "Cuma gecesi saat onda cidden ofiste mi?"

Jack sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti. "Saat beşten hemen önce aradılar ve ikisi geç saatlere kadar sorunu çözmeye çalıştı. Ama durum tahmin ettiklerinden daha büyükmüş. Birazdan eve dönecekmiş ve bana sadece detayları vermek istemiş."

"Bu konuda buradan yapabileceğin bir şey var mı?" Riley merak etti.

"Deneyebilirim. Dizüstü bilgisayarım yanımda."

Elbette biliyordu. Riley onun bu işe dalmak ve işi bitirip bitiremeyeceğini görmek için sabırsızlandığını görebiliyordu.

"Bunu sabah yapabilirsin. Hiçbir yerde olmak zorunda değiliz" dedi.

Jack yeni bir mesajla tekrar çalan telefonuna baktı. "Yapabilirim. Ama onlar da yarın sabah ofise geri dönüyorlar ve ondan önce yardım edip edemeyeceğimi görmek istiyorum."

"Üzerinde şimdi mi çalışmak istiyorsun?" Riley şaşırمامıştı. Jack böyle biriydi. İş her zaman en önemli önceliğiydi.

"Evet. Sakıncası yok, değil mi? Seni ya da anneni rahatsız etmemek için mutfağa gidebilirim."

"Elbette, ne yapman gerekiyorsa yap." Riley'nin sesi düzdü. Kızgın değildi ama hayal kırıklığına uğramıştı.

Jack üst kata koştu, dizüstü bilgisayarını aldı ve mutfakta kayboldu. Riley dikkatini televizyona verdi ve yeni bir Noel filminin başlamak üzere olduğu Hallmark Kanalı'nı açtı. Annesi eşofmanlarını giymeye gitmişti ve odaya girdiğinde etrafına bakındı.

"Jack nerede?" diye sordu.

Riley mutfağa doğru baktı. "İşle ilgili acil bir durum. Neyse ki dizüstü bilgisayarını yanında getirmiş."

Annesi saate baktı ve hiçbir şey söylemedi.

Riley iç çekti. "Biliyorum. İş yerinden iki kişi hâlâ ofiste, o yüzden kendini kötü hissetti ve elinden geldiğince yardım etmek istedi."

"Kendini kesinlikle işine adanmış," dedi annesi. Koltuk değneklerini sandalyesine yasladı ve en sevdiği polarını kucağına çekerek sandalyesine yerleşti. Lily bunu bir davet olarak algıladı ve içine atladı. Annesi gülerek onu okşarken Lily de yüksek sesle mırıldandı ve sonra yorgana sarılıp yattı.

"Eğlenceli bir geceydi," dedi Riley. "Sean'ı tekrar göreceğini düşünüyor musun?"

Annesi gülümsedi. "Gelecek hafta bir akşam yemeği önerdi. Sadece ikimiz."

"Oh, bu harika! Gerçekten iyi birine benziyor."

"Sanırım öyle. Nasıl gideceğini göreceğiz." Annesi heyecanlı ama aynı zamanda temkinli bir iyimserlik içinde görünüyordu, Riley bunun muhtemelen iyi bir şey olduğunu düşündü. Annesinin hâlâ Sean hakkında daha fazla şey öğrenmeye ihtiyacı vardı ve onu yavaş yavaş tanımak akıllıca görünüyordu. Biriyle ilk tanıştığında onun gerçekte nasıl biri olduğunu anlamak zordu. Riley ilk başta Jack'e bayılmıştı çünkü Jack çok çekici biriydi ve şehirdeki etkileyici restoranlarda romantik akşam yemekleri yemişlerdi. Çok eğlenceliydi ve başarılı bir avukat olduğunu bilmesine rağmen, o zamanlar ne kadar işkolik olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ya da ne kadar azimli olduğunu. Bu onda hayranlık duyduğu bir şeydi ama son zamanlarda aynı zamanda bir endişe kaynağı olmaya başlamıştı.

Riley bir saat sonra yatağına gitti ve Jack hâlâ mutfakta çalışıyordu. Bir süre dönüp durdu ve sonunda uykuya daldı. Onun yatağına geldiğini hiç duymamıştı. Kahvaltı hazırlamak için saat yedi civarında uyandığında Jack derin bir uykudaydı. Kadın odada dolaşırken hiç kıpırdamadı. Kadın duş alıp üstünü değiştirdikten sonra, Jack hâlâ ölü gibiydi. Ona kahve ve mutfakta ne isterse yemesi için bir not bıraktı ve on buçuk gibi döneceklerini söyledi.

Handa kahvaltı yoğundu ama herkes uyuyor gibi görüldüğü için ilk bir saat sessizdi. Franny hariç. Sekizden biraz sonra onlara katıldı ve kahvesiyle birlikte bir kâse yulaf ezmesi ve yaban mersini yedi. Riley enginarlı ve ıspanaklı kiş yapmıştı ama hem o hem de annesi çok az yemiş, sadece meyve ve kızarmış ekmek yemişlerdi. Franny yeni arkadaşı için heyecanlıydı ve Angela ile yakında buluşma planları yaptıklarını onlara bildirdi.

"Beni önümüzdeki Çarşamba akşamı kitap kulübüne davet etti. Ne kadar hoş, değil mi? İkimiz de kitapları seviyoruz ve ben evdeki kulübümü özlediğimi söylemişim. Onun kinde birkaç kişı azalmış, o yüzden beni ağırlamaktan mutlu olacaklarını söyledi. Geçici bir şey olsa bile. Ve tartıştıkları kitabın benim yakın zamanda okuduğum bir kitap olduğu ortaya çıktı."

"Kulağı eğlenceli geliyor," dedi Riley. "Akşam yemeğiniz var mı yoksa sadece bir tartışma mı?"

"İçki ve akşam yemeğı. Bir çeşit potluck. Ev sahibi ana yemeğı yapar ve

herkes bir meze, salata ya da tatlı getirir. Ona ben getireceğim dedim.

bir peynir ve kraker seçkisi. Main Street'teki şarap ve peynir dükkanına bayılıyorum. Sıra dışı peynirleri var."

"O dükkânı ben de çok severim," diye onayladı Beth. "Orada çalışan genç kadın oldukça beğendiğim bazı şaraplar tavsiye etti. Fiyatları da makul. Sahibi de çok iyi biri. Bu onun tutkusu. Emekli olduktan kısa bir süre sonra dükkânı açtı."

"Böyle bir şey yapmak ne kadar eğlenceli. Tekrar uğrayıp dükkanını ne kadar çok sevdiğimi söylemeyi ihmal etmeyeceğim," dedi Franny.

Riley'nin annesi ve Franny en sevdikleri şaraplar ve peynirler hakkında sohbet ederken Riley kahvesini yudumluyor ve Jack ile geçireceği hafta sonunun geri kalanının nasıl geçeceğini merak ediyordu. Gece geç saatlere kadar çalıştıktan sonra bu konuda pek iyi şeyler hissetmiyordu. Hafta sonunun geri kalanında onunla birlikte dinlenmeyi dört gözle bekliyordu. Bu akşam romantik bir akşam yemeği için bir yere, belki de bölgenin en iyi restoranlarından biri olan Impudent Oyster'a gidebileceklerini düşünmüştü. Ve Pazar günü Amy'nin evinde akşam yemeğinde onlara katılmasını dört gözle bekliyordu. Bunun Amy ve Rob'un onu daha yakından tanımaları için iyi bir fırsat olacağını düşünüyordu. Dün gece onunla pek konuşma fırsatı bulamamışlardı.

"Hafta sonunun geri kalanında Jack için ne planlıyorsun?" Franny sordu. Riley gülümsedi. Sanki Franny onun aklını okumuş gibiydi.

"İçeri girebilirsek belki Küstah İstiridye'de akşam yemeği yeriz diye düşünüyordum. Olmazsa başka bir yer buluruz."

"Oh, bu çok hoş olacak." Franny kahvesinden bir yudum aldıktan sonra konuyu değiştirdi. "Bu gece geç saatlerde ya da yarın erken saatlerde büyük bir fırtınadan bahsedildiğini duydun mu? Elektrik kesilirse diye otelde jeneratör var mı acaba?"

Riley ve annesi birbirlerine baktılar. "Bunu duymamıştım," dedi Riley.

Annesi kaşlarını çattı. "Bugün haberleri kontrol etmedim. Hafta başında olası bir fırtınayla ilgili bir şeyler görmüştüm ama o zaman çok önemli bir şey gibi görünmemişti. Neyse ki bir jeneratörümüz var. Benim evimde de bir tane var. Fırtınalardaki rüzgarlar yüzünden birkaç kez elektriksiz kaldık ve bundan nefret ediyorum. Otel söz konusu olunca misafirlerin de elektriksiz kalmasını istemedim. Tatilin keyfini kaçırıyor."

"Ev için jeneratörü ilk aldığı zamanı hatırlıyorum. Büyük bir masraf gibi görünmüştü ama gerçekten değdi," diye onayladı Riley.

Franny, "En erken bu gece geç saatlere kadar başlaması beklenmiyor, yani romantik randevu gecenizi hâlâ yaşayabilirsiniz," dedi.

Riley güldü. "Umarım öyledir."

OceanofPDF.com

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Ama kahvaltı bitip eve döndüklerinde Riley, Jack'i mutfakta dizüstü bilgisayarıyla uğraşırken buldu. Elini dağınık ve farklı yönlerde giden saçlarında gezdirirken bitkin görünüyordu. Henüz duş almamış ya da bir şey yememişti ama yanında yarısı boş bir kahve fincanı vardı. İçeri girdiklerini duyunca başını kaldırdı.

"İyi uyudun mu?" Riley'nin annesi sordu. "Simit var ya da acıktıysan sana yumurta yapabilirim," diye teklif etti.

"Ben de tam simit kızartmayı düşünüyordum aslında."

"Senin için yaparım." Riley bir simit dilimledi ve tost makinesine koydu. Bittiğinde bir tabağa koydu ve bir küvet krem peynirle birlikte ona uzattı.

"Teşekkürler." Riley kendisi için bir fincan kahve daha hazırlarken o da simidin üzerine kalın bir peynir tabakası yaydı. Annesi üst kata çıkıp çamaşır yıkamak için izin istedi. Riley elindeki kahveyle mutfak masasına oturdu ve bir süre Jack'in dalgın dalgın simidini yiyip dizüstü bilgisayarının ekranına bakmasını izledi.

"Herhangi bir ilerleme kaydediyor musun?" diye sordu.

Başını salladı. "Evet. Oraya varıyoruz. Yine de yapacak daha çok şey var."

"Bütün gün çalışmak zorunda değilsin, değil mi? Sana Chatham'ı gezdirebilirim ve belki bu akşam en sevdiğim restoranlardan birinde güzel bir akşam yemeği yeriz diye düşündüm."

Jack dönüp ona baktı; yüzünde hayal kırıklığı ve yorgunluk açıkça okunuyordu. "Riley, hava durumu raporlarını gördün mü? Bu gece geç saatlerde ya da yarın sabah büyük bir fırtına çıkacak. Eğer gerçekten kötü olursa buradan zamanında çıkamayabilirim. Bunu kısa kesmekten nefret ediyorum ama fırtına ve işle ilgili olanları göz önüne alırsak, belki de bu öğleden sonra geri dönmeliyim. Burada mahsur kalma riskini göze alamam.

Pazartesi gününe yetişmesi için yarın bunun üzerinde çalışacağım. Anlıyorsun, değil mi?"

Riley iç çekti. Anlıyordu. Fırtına gerçekten kötüyse uçuşlar ertelenebilir, hatta tamamen iptal edilebilirdi. Jack'in dikkatinin başka yerde olduğunu anlayabiliyordu. Her zamanki gibi.

"Öğle yemeğinden sonra seni Hyannis'e götürebilirim. Gitmeden önce kalan yemeklerini de yiyebilirsin," dedi.

Jack sırtıttı. "Sen gerçekten de en iyisisin. Gitmekten nefret ediyorum ama bu konuda başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum."

Her zaman bir seçenek vardı ama Riley, Jack için en önemli şeyin ne olduğunu biliyordu ve bunun kendisi olmadığı giderek daha da netleşiyordu.

★ ★ ★

Riley öğle yemeğinden sonra Jack'i havaalanına götürdü ve Jack saat üçteki New York uçağına binebildi. Onun hayal kırıklığına uğradığını biliyordu ve arabadan indiğinde sarılmak için onu yanına çekti.

"Bunun için çok üzgünüm Riley. Gerçekten bütün hafta sonu burada kalmak istiyordum. Ama görünüşe göre Tabiat Ana'nın bu konuda farklı bir fikri varmış." Gözleri parladı ve karşılığında gülümsemesini umarak onun gözlerini aradı. Ama o bunu başaramadı. Bu durumun ona komik gelen hiçbir yanı yoktu. Jack'in şansını denemek ve kendisi ve ailesiyle vakit geçirmek istememesi onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Fırtına çıksa ve belki de bir gün işe gitmemesi gerekse ne olacaktı? Ama bunu düşünmesinin bile imkânsız olduğunu biliyordu. İş her zaman önce gelirdi. Her zaman.

"İyi uçuşlar Jack. Ve davanda iyi şanslar."

Ona veda öpücüğü verdi ve o da onu geri öptü. Ama bunda onun için hiç keyif yoktu. Adamın elindeki çantayla havaalanına girişini izledi ve sonra arabasına binip uzaklaştı. Kendini huzursuz ve sinirli hissediyordu ve havaalanına yakın olan Trader Joe's'ta durmaya karar verdi. Yaklaşan şarap ve peynir saatleri için daha fazla peynire ihtiyaçları olabilirdi ve Trader Joe'nun reyonlarında dolaşmak onu her zaman neşelendirirdi. Biraz da acıkmıştı, bu da bir markette her zaman tehlikeli bir şeydi. Parmesan tadı veren en sevdiği kaşar da dahil olmak üzere bir sürü farklı peynir stokladı. Ve yeni bir tane buldu, aynı peynirin kullanıldığı bir peynir ezmesi.

Herkesin çok sevdiği şaraptan daha fazla aldı ve denemek için birkaç yeni şarap da buldu. Biraz üzüm ve birkaç kutu kraker aldı ve sonra çıkış yaptı.

Chatham'a geri dönerken rüzgârın şiddetlendiğini ve gökyüzünün karardığını fark etti. Bir noktada kesinlikle bir fırtınaya yakalanacaklardı. Belki de Jack doğru kararı vermişti - eve erken dönmek gibi sorumlu bir karar. Her ne kadar bunu kabul etmekten nefret etse de. Yine de hiçbir şey olmayabilirdi. Kimse gerçekten bilemezdi.

Riley eve gitmeden önce her şeyi otele bıraktı. Kapıdan çıkarken oturma odasına doğru yürüdü ve ağacın altından çıkan koyu yeşil çoraplı iki küçük ayağı görünce durdu. Daha iyi görebilmek için yaklaştı ve sonra gülümsedi. Ağacın arkasındaki köşeye kıvrılmış olan Luke'tu. Sırt üstü uzanmış, kitap okuyordu.

"Hey Luke, orayı nasıl buldun?" diye sordu. "Riley mi o?"

"Evet, öyle. Sadece bir dakikalığına uğradım. Yine de yakında döneceğiz."

"Burası çok harika. Babam bir süre burada okumamın sorun olmayacağını söyledi."

"Hiç sorun değil. Eskiden orayı çok severdim." Riley yıllar boyunca Amy ile birlikte Noel ağacının arkasında geçirdikleri mutlu saatleri hatırlıyordu. Ve Luke'un şu anda yaptığı şeyi tek başına olduğu zamanlarda pek çok kez yapmıştı. İyi bir kitapla orada saatlerce kalabilirdi. "Ne okuyorsun? İyi bir şey var mı?"

"*Wimpy Kid'in Günlüğü*. Üçüncü kitaptayım."

Riley onun sesindeki heyecana gülümsedi. "Bunu duymuştum ve sen şimdiden üçüncü kitaba başlamışsın. Oldukça iyi olmalı."

"Bu harika!"

Riley güldü. "Pekâlâ, seni okumana geri dönmen için yalnız bırakayım. Bir saat kadar sonra sıcak çikolata için görüşürüz."

"Güzel. Sonra görüşürüz Riley."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Riley eve gitti ve annesini çamaşırları katlarken buldu. Rüzgâr uğuldarken ve camlar hafifçe sallanırken ikisi de pencereye doğru baktı.

"Jack iyi indi mi? Gecikme olmadı mı?" diye sordu annesi.

"İyi bir şekilde kurtuldu. Ancak böyle devam ederse, muhtemelen uçuşları iptal edeceklerini düşünüyorum" dedi.

"Eve erken gitmekle doğru olanı yapmış gibi görünüyor. Özür dilerim tatlım. Hayal kırıklığına uğradığını biliyorum. En azından onunla tanışabildik."

"Sen yaptın. Onun hakkında ne düşünüyorsun?" Riley sordu.

Annesi konuşmadan önce bir süre sessiz kaldı. "Belli ki çok azimli, başarılı ve zeki biri. Kız arkadaş konusunda da iyi bir zevki var." Gülümsedi. "Keşke onu daha yakından tanımak için daha fazla zamanımız olsaydı. Umarım bizi görmek için tekrar gelir."

"Umarım." Riley bunun yakın zamanda gerçekleşmesi için nefesini tutmayacaktı. Jack çok meşguldü ve kışa girerken hava durumu tahmin edilemez olmaya devam edecekti. "Başka bir not olarak, ben çıkarken Luke'u Noel ağacının arkasında kitap okurken gördüm. Çok şirindi. Bana Amy ve benim bunu yaptığımız zamanları hatırlattı."

Annesi de bu anıya gülümsedi. "Handa bunu yapabilecek kadar rahat hissetmesine sevindim. Bu yıl kendi ağacına sahip olmayı özlediğini biliyorum."

Kısa bir süre sonra otele geri döndüler. Riley peynirleri kesip üzüm, kraker ve kesilmiş peynirlerden birkaçının bulunduğu tabağı hazırlarken annesi de servis etmeyi planladıkları şarap şişelerini açtı. Riley her şeyi oturma odasına getirdi. Sonra Riley çikolataları bırakmak ve odalardaki yatak örtülerini indirmek için etrafı dolaşırken annesini her şeyi denetlemesi için bıraktı.

Aidan ve Luke'un odasına ulaştığında cevap yoktu, bu yüzden çoktan oturma odasına gittiklerini tahmin etti. Konuklardan birkaçı çikolataları kapının önüne bırakmasını istemişti, bu sayede işini daha da hızlı bitirebildi. Oturma odasına geri döndü ve Aidan ile Luke da dahil olmak üzere neredeyse herkesin çoktan orada olduğunu gördü.

Jack yanlarında olmadığı için bir üzüntü dalgası hissetti. şarap ve peynir saatinden sonra yemeğe ıkmayacakları için. Muhtemelen şimdiye kadar dairesine dönmüştür. Muhtemelen biraz çalışıyordur ya da evde dinleniyordur diye düşündü. Ya da belki arkadaşlarıyla dışarıdaydı. Bu noktada her iki durum da onun için çok önemli değildi. İini çekti ve annesinin ona uzattığı Cabernet'den bir yudum aldı.

"İyi misin tatlım? Bir milyon mil uzakta görünüyordun," dedi annesi usulca.

Riley gülümsedi. "Ben iyiyim, teşekkürler. Bu şarap gerçekten çok güzel. Hangisi Bu mu?"

"Bence bu Josh. Kolay içilen güzel bir Cab. Ve bu ucuz da."

"Bunu sevdim." Riley, Aidan'ın sesiyle döndü. Aidan onun yanına gelmişti. Luke da onun yanındaydı ve iki eliyle sıcak çikolata bardağını tutuyordu.

İşıklar bir an için yanıp sönerken Riley onu, "Selam Aidan," diye selamladı.

Dışarıda rüzgârın daha da yüksek sesle uğuldadığını duyabiliyordu.

"Sanırım iyi bir fırtınanın içindeyiz." Bir dilim kaşar ve krakere uzandı ve ağzına attı. "Jack nerede?"

"Fırtınayı atlatmak için yarın yerine bu öğleden sonra eve gitti. Büyük bir fırtınaya dönüşme ihtimaline karşı." İşıklar tekrar titreşti ve Luke heyecanlı görünüyordu.

"Sence işıklar tamamen sönecek mi?" Luke sordu.

"Olabilir," dedi Riley. "Ama bir jeneratrmz var, yani eğer yaparlarsa, elektriğimiz hemen geri gelecektir."

Luke hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama Aidan uğramamıştı. "Bunu fark etmemiştim. Bildiğim iyi oldu."

Riley odaya göz gezdirdi. Neredeyse tüm konuklar oturma odasındaydı ve hepsi şarap ve peynir saatinin tadını çıkarıyor gibiydi.

Annesi etrafı dolaşıp herkesle konuşuyordu ve koltuk değnekleriyle gayet iyi idare ediyordu. Riley onun herkesle sohbet etmekten hoşlandığını ve hanı açtığından beri çok daha mutlu olduğunu biliyordu. Bu onun için mükemmel bir kariyerdi.

Riley nereye gideceğini merak ediyor ve bir sonraki şirketinin daha uzun süre kalabileceği ve şirketle birlikte büyüyebileceği bir yer olmasını umuyordu. Salı günü video mülakatı olacaktı ama şu ana kadar özgeçmişiyile ilgili başka bir şey çıkmamıştı. Jack ona kendi şirketindeki açık pozisyonun linkini göndermişti ve o da başvurma konusunda kararsızdı ama bir iş bulana kadar açık fikirli olması ve hemen her şeye başvurması gerektiğini fark etti.

"Babam yeterince kar yağarsa yarın kardan adam yapabileceğimizi söyledi. Ama önce senden izin almam gerek. Yapabilir miyiz?" Luke sordu.

Riley güldü. "Bizim için bir kardan adam yapsaydın eminim annem çok heyecanlanırdı."

"Belki sen yardım edebilirsin!" Luke önerdi.

"Olabilir. Ne zaman olacağına bağlı. Yarın öğle yemeği için kız kardeşime gidebiliriz. Ama kahvaltı servisi bittiğinde, saat ondan sonra biraz boş olacağım," dedi.

Aidan, "Bekleyelim ve yarın nasıl görüneceğini görelim, dostum," dedi.

Luke biraz daha peynir ve kraker almak için uzaklaşınca Aidan hemen özür diledi. "Çok özür dilerim. Bunu bizimle yapmak zorundaymışsın gibi hissetmeni istemiyorum."

Ama Riley aldırmadı. İstendiğini hissetmek güzeldi. "Benim için sorun değil. Kardan adam yapmayı hep sevmişimdir. Bunu yapmayalı uzun zaman olmuştu."

Güldü. "Şehirde çok fazla fırsat yoktur herhalde."

"Hayır. Benim sokağımda değil," diye kabul etti.

"Bu akşamki yemek planınız iptal olduğu için üzgünüm. Luke ve ben birkaç pizza almayı düşünüyorduk. Eğer paylaşmak isterseniz, bol miktarda olacak. Annen de gelebilir tabii ki." Çok nazik ve arkadaş canlısı görünüyordu ve onları davet etmesinin çok hoş olduğunu düşündü.

"Aslında kulağa oldukça hoş geliyor. Annemin evine gidebiliriz, orada gelip giden insanlar tarafından rahatsız edilmeyiz."

"Eğer sakıncası yoksa, kulağa harika geliyor. Biz de arabayla gideriz. Normalde yarım milin kolay bir yürüyüş olduğunu söyledim ama orası biraz karışık olabilir."

"Hiç sorun edeceğini sanmıyorum ama emin olmak için gidip kontrol edeceğim." Riley annesini bulmaya gitti ve pizza fikrini ona açtı.

"Benim için kesinlikle sorun değil. Akşam yemeğini pek düşünmemiştim ve canım yemek yapmak istemiyor."

"Ben de bilmiyorum," diye kabul etti Riley. "O zaman ona gidebileceğimizi söyleyeceğim."

Riley, Aidan'ı bulmak için geri dönerken daha fazla peynir ve kraker arayan Franny ile karşılaştı.

"Bütün peynirleriniz güzel ama Parmesan ve kaşarın birlikte tadına benzeyen bu peynir benim favorim. Akşam yemeğine ihtiyacım olacağını sanmıyorum," dedi.

Riley, "Bu benim de favorim," dedi.

"Birkaç tane daha okuduktan sonra üst kata çıkıp akşamı geçirmeye hazır olacağım. Bu sabah yeni bir kitaba başladım, bir gerilim romanı ve ona geri dönmek için sabırsızlanıyorum."

"Evde kalmak için kesinlikle iyi bir gece," diye onayladı Riley. "Yarın kahvaltıda görüşürüz Franny."

* * *

Saat altıda Riley peynir, kraker ve şarabı kaldırdı ve herkese iyi geceler diledi. Aidan ona ve annesine ne tür pizza sevdiklerini sordu ve sonra siparişi verdi. "Buraya getiriyorum, sonra da hemen buraya getiririz," dedi. "Sanırım yarım saatten biraz fazla bir süre içinde orada oluruz."

Çok yaklaşmıştı. Yaklaşık kırk beş dakika sonra Aidan elinde üç büyük pizzayla kapıyı çaldı. Luke hemen arkasındaydı. Ve kar başlamıştı. Hafif hafif yağıyordu ama rüzgâr şiddetliydi ve gece ilerledikçe daha da şiddetleneceğine şüphe yoktu. İçeri girdiler ve pizzaları mutfak masasına koyup kâğıt tabak ve peçete aramaya başlayan Riley'ye uzattılar.

Bir tane sade peynirli, bir tane sucuklu, bir tane de sosisli, mantarlı, biberli ve soğanlı pizza vardı. Hepsi çok lezzetli görünüyor ve kokuyordu. Aidan ve Luke paltolarını ve ayakkabılarını çıkardıktan sonra Riley ve

Annesi mutfaktaydı ve herkes kendine yardım etti. Aidan ve Luke kola, Riley ve annesi de su içti. Her şeyi oturma odasına götürdüler. Aidan ve Luke büyük rahat kanepeye otururken, Riley aşk koltuğuna, annesi de her zamanki sandalyesine oturdu.

"Bir Noel filmi izleyebiliriz," diye önerdi annesi. "*Kranklarla Noel'i* izledin mi? En sevdiklerimden biridir. Çok komiktir."

"Luke bunu görmedi. Katılıyorum, çok komik. İzlemeyi çok isterim," dedi Aidan.

Annesi filmi açtı ve yemeklerini yerken izlemeye başladılar. Riley, Aidan'ın Luke'a karşı ne kadar iyi olduğunu fark etti ve onu ikinci bir dilim yemesi için cesaretlendirdi. Ayrıca onlar için daha fazlasını getirmeyi teklif etti. Annesi kabul etmedi. Aldığı iki dilimle yetinmişti. Ancak Riley üçüncüyü tercih etti ve sosis dilimlerinden birini denemeye karar verdi.

Filmi sadece bir kez izlemişti ve o da yıllar önceydi. Ne kadar komik olduğunu unutmuştu. Bütün film boyunca güldüler. Film bittiğinde Luke neredeyse uyuyordu.

"Bu adamı eve götürüp yatırsam iyi olacak," dedi Aidan. Sesi sanki daha uzun süre kalmak istiyormuş gibi geliyordu. Riley'nin de hoşuna giderdi. Aidan kolay bir arkadaştı ve onunla ve oğluyla pizza paylaşmak ve Noel filmi izlemek eğlenceliydi. Bir gün aynı şeyi Jack'le yapmayı hayal etmeye çalıştı ama aklına gelen görüntü, Jack diğer odada bilgisayarıyla uğraşırken Riley ve çocuklarının koltukta birlikte film izledikleri oldu. Kendi kendine Jack eve erken gittiği için üzgün olduğunu söyledi. Ama dışarısı o kadar da kötü görünmüyordu. Belki de sadece biraz kar ve çok rüzgâr vardı.

"İyi geceler Aidan ve Luke," dedi annesi. "Pizza için ikinize de teşekkür ederim. Lütfen artanları eve götürün. Riley ve benim bu kadar pizzaya ihtiyacımız yok."

"Emin misin?" Aidan söyledi.

Riley güldü. "Kesinlikle. Lütfen alın. Ve teşekkür ederim. Çok lezzetliydi." Artan pizzaları tek bir kutuda birleştirdi ve ona uzattı. "Belki yarın kahvaltıda görüşürüz."

Aidan gülümsedi. "O zaman kesinlikle görüşeceğiz."

Onların dışarı çıkışını izledi. Hava çok soğuktu ve kar artık durmadan yağıyordu. "Dikkatli sürün ve adımlarınıza dikkat edin. Kaygan olabilir."

"Olur. İyi geceler Riley."

Riley kapıyı kapatmadan önce arabalarına binip garaj yolundan geri geri çıkmalarını bekledi. Umduğu gibi bir gece olmamıştı ama yine de eğleneliydi ve arkadaşları iyiydi. Uykuya dalmadan önce düşünceleri Aidan ve Luke'la geçirdiği rahat geceye takıldı ve bir an Jack yerine Aidan'ı düşündüğü için kendini suçlu hissetti. Ama uykuya dalmadan önce sadece bir iki saniyeliğine.

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Riley açık bir gökyüzüne uyandı. Gece boyunca kar yağışı durmuştu ama yerde en az bir karış kar vardı. Kar küreme araçları gelmişti ama annesinin arabasının etrafı karla kaplıydı ve kürekle açılması gerekiyordu. Annesi hâlâ uyurken Riley en kalın ceketini, eldivenlerini ve şapkasını giydi ve bodrumdan bir kürek aldı.

Arabayı tamamen kazması ve arabanın camlarındaki tüm kar ve buzu temizlemesi neredeyse bir saatini aldı. İşini bitirdiğinde kahve içmeye ve sıcak bir duş almaya hazırdı. Riley giyinmiş ve saçlarını kurutmuş olarak aşağıya indiğinde annesi de mutfakta oturmuş, duşunu almış, üstünü değiştirmiş ve kahvesine şeker karıştırıyordu.

"Küreklediğin için teşekkürler tatlım. Dışarıda bir metreye yakın kürek olmalı," dedi annesi.

"Yer yer bundan daha fazla," diye onayladı Riley. Rüzgâr karın sürüklenmesine neden olmuştu ve bazı yerlerde neredeyse iki ayak yüksekliğinde, bazılarında ise sadece birkaç santim yüksekliğindeydi. Karı onun yaptığı gibi erkenden, sertleşip buzlu ve ağır bir hal almadan önce temizlemek iyi olmuştu. "Bu sabah evde kalmak isteyebilirsin anne. Dışarıısı oldukça buzlu. Kendi başıma idare edebilirim."

"Buna yardımcı olması için aşağıya biraz tuz atabiliriz. Ben de dikkatli olacağım. Hana gidip ne kadar kar altında olduklarını görmek istiyorum. Benim de lastik uçlarım var, o yüzden bana bir şey olmaz," diye ısrar etti annesi.

Riley bundan hoşlanmadı ama kabul etti. "Tamam, çok yavaş gideceğiz o zaman."

Oraya gitmek ve karda yol almak için fazladan zaman kazanmak amacıyla her zamankinden daha erken yola çıktılar. Riley duştayken annesinin yaptığı çırpılmış yumurta yemeğini aldı. Hızlı bir sebze, peynir ve yumurta karışımıydı ve hatta içine biraz patates de konmuştu. Bu yemek

Riley'nin annesinin yaptığı ve arabaya taşırken kokusuyla midesinin guruldadığı en sevdiği kahvaltı yemekleri.

Yolun sadece yarım mil aşağısında olduğu ve dışarıda araba kullanan çok az insan olduğu için hana varmak uzun sürmedi. Riley hanın araba yolunun sürülmüş olduğunu ve annesinin tuttuğu şirketin ön kapıya giden yolu da küremiş olduğunu görünce rahatladi. Riley arabasını geçide olabildiğince yaklaştırdı.

"Önce ben çıkayım," dedi Riley. "Kayma ihtimaline karşı hemen arkada olacağım."

Yumurta kabını arabada bıraktı, böylece gerekirse annesine yardım etmek için iki kolu da boşta kalacaktı. Annesi güvenli bir şekilde içeri girdiğinde yumurtaları almak için geri koşacaktı.

Saat daha erkendi, yedi buçuktu, bu yüzden içeri girip kahvaltı servisine hazırlanmak için bolca zamanları vardı. Annesi yavaşça içeri girdi ve Riley'nin içini rahatlatacak şekilde hiçbir sorun yaşamadan içeri girdi. Riley koşarak yumurtaları aldı ve hemen yemek odasına getirip ısıtıcıyı açtı.

Diğer her şeyi hazırlayıp yemek odasına getirdikten sonra kendilerine yumurta tabakları hazırladılar. Annesi çok miktarda yapmıştı ve misafirlerin yarısından azının sıcak yemek isteyeceğini biliyorlardı. Pek çok kişi kahvaltıda sadece kahve ya da hafif bir şeyler içiyordu. Riley her zaman aç uyanırdı. Ayrıca o kadar kürek çektiği için iştahı da açılmıştı. Yumurtayla birlikte kızarmış ekmek yaptı ve yanına biraz da kavun aldı. Ve biraz daha kahve.

Franny aşağı indiğinde yemek odası sekizden itibaren doluydu. Franny'nin hemen ardından, özellikle de çoğu o gün evlerine dönecekleri için fırtınadan endişe duyan misafirler akın etti. Riley'nin annesi böyle zamanlarda misafirlerin arabalarını biraz kazmaları gerektiğinde kullanmak üzere handa birkaç kürek bulunduruyordu. Küreme ekibi araba yolunu ve hanın arkasındaki küçük park alanını temizlemişti ama her arabada hâlâ kürekle kazılması gereken epeyce kar vardı.

Saat dokuz buçuk civarında Aidan ve Luke aşağı indiler. Aidan çabucak yemeğini yedi ve ertesi gün işe rahatça gidebilmek için arabasını küremeye gitti. Luke kaldı ve ikinci bir yaban mersinli kek yiyip

Franny, Riley ve annesi. Franny erken gelmişti ama o gün için bir planı yoktu ve o da herkesle sohbet etmekten keyif alıyordu.

"Yakın zamanda bir yere gitme konusunda endişelenmeme gerek kalmamasına sevindim," dedi. Aidan hangi arabanın ona ait olduğunu sormuş, o da açık mavi bir Camry olduğunu söyleyince, arabasının etrafını da temizleyeceğini söylemişti.

"Oh, bunu yapmak zorunda değilsin," diye itiraz etti.

Aidan yine de gülümsedi. "Ben zaten dışarıda olacağım. Sorun değil." Luke ve Riley'ye baktı. "Sanırım ikiniz dün gece kardan adam yapmak istediğinize dair bir şeyler söylemişsiniz? İsterseniz bunu ben döndüğümde yapabiliriz?"

"Harika! Riley, hala bize yardım edeceksin, değil mi?"

Riley gülümsedi. "Tabii ki. Özel kar pantolonumu bile giydim." Onları dolabında bulmuştu. Çok eskiydiler ama eskisi kadar bol olmasalar da hâlâ üzerlerine oturuyorlardı.

"Kulağa eğlenceli geliyor," dedi Franny. "Seni pencereden izleyeceğim ve sessizce tezahürat yapacağım."

Riley'nin annesi güldü. "Ben de sana katılacağım."

Aidan yarım saat sonra döndü ve Luke dışarı çıkmak için kapıya doğru koştu ama Aidan onu durdurdu. "O kadar hızlı değil dostum. Babanın ısınmak için önce bir fincan kahveye ihtiyacı var."

Riley ayağa fırladı ve onun için doldurdu. Onun da kendisi gibi sade içtiğini biliyordu. Ona uzattı ve o da minnetle gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Kaşlarının üzerinde kar taneleri vardı. Hava biraz lapa lapa yağıyordu ve burnu soğuktan kızarmıştı. Buzları çözülüp tekrar dışarı çıkmaya hazır hissedene kadar yaklaşık on dakika onlarla oturdu. Riley şapkasını, eldivenlerini ve paltosunu giydi ve ön bahçeye doğru ilerlediler. Orada bol miktarda kar vardı ve yüksekçe bir yer bulup kardan adamın alt yarısına şekil verdiler. Orta kısım için iyi büyüklükte bir top elde edene kadar sırayla kar toplayıp eklediler. Son adım kafaydı ve Luke büyük bir kar tepciği topladı, Riley de top haline getirmesine yardım etti ve sonra Aidan onu dikkatlice üstüne yerleştirdi.

Luke, "Gözlerini, burnunu ve ağzını yapmamız gerekiyor," dedi.

Riley bir dakika düşündü. Gömülü oldukları için küçük taşları kullanmak için yerde çok fazla kar vardı. "Hemen döneceğim." "Hemen dönerim."

Annesinden kendisi için birkaç şey almasını istedi ve bir süre sonra elinde bir güneş gözlüğü, bir havuç ve birinin handa bıraktığı eski bir pipo ile geri döndü.

Aidan güldü. "Havalı bir sigara içicisine gidiyoruz dostum. Bunun ne tür bir mesaj verdiğinden emin değilim."

Riley de güldü. "Elimizdekilerle çalışmak zorundaydık." Güneş gözlüklerini kardan adama taktı ve Luke buna bayıldı.

"O kara gözlüklerle çok havalı görünüyor."

Aidan havucu yerine koydu ve boruyu Luke'a uzattı. "Senin sıran."

Luke boruyu dikkatlice kardan adamın içine, havucun hemen altına kaydırды ve hepsi de arkalarına yaslanıp yaptıkları işi hayranlıkla izlediler.

Riley, "Bence bu oldukça iyi görünüyor," diye söze başladı ama kolunun üst kısmına çarpan bir kartopuyla sözleri kesildi. Kimin attığını görmemişti ama Aidan kaşlarını çatmış, Luke da kıkırdamaya başlamıştı.

"Luke, bunu yapmamalıydın," dedi Aidan. Sert görünmeye çalışıyordu ama Riley ağzının kenarlarında bir gülümsemenin oynadığını görebiliyordu.

Ama Riley çoktan bir top kar toplamıştı ve Luke babasına bakarken Riley bir kartopu fırlatarak Luke'u gafil avladı ve onu yan tarafından vurdu. Luke kocaman bir sırtışıla döndü. "Gördün mü baba, aldırıyor. Riley çok havalı!"

Riley güldü. "İyi bir kartopu savaşını her zaman sevmişimdir." Bir avuç daha kar topladı, top haline getirdi ve Aidan'a doğru fırlattı. Aidan eğildi ama zamanında değil. Kartopu dirseğine çarptı. Birkaç dakika daha birbirlerine kartopu fırlattılar, ta ki Luke sırt üstü düşüp artık yettiğini gösterene kadar.

"Kar meleği mi yapıyorsun?" Riley ona sordu.

Kafası karışmış görünüyordu. "O da ne?"

"Sana göstereceğim." Karın üzerine oturdu ve bacakları düz olacak şekilde arkasına yaslandı. Kollarını yanlarına koydu, sonra başının tepesinde birleşene kadar yukarı kaldırdı. Kollarını birkaç kez ileri geri hareket ettirdikten sonra, yaptığı işi görmek için ayağa fırladı. "Gördün mü, tıpkı kanatlarını açmış bir meleğe benziyor."

Aidan, Luke'un Riley'nin izinden gitmesini ve kar meleğini görmek için heyecanla zıplamasını eğlenerek izledi.

"Baba, sen de yap," diye talep etti.

"Bunu nasıl yapacağımı hâlâ hatırlıyor muyum bilmiyorum. Uzun zaman oldu," diye şaka yaptı Aidan. Ama o da karın üzerine indi ve bir kar meleği yaptı. Onlar içeri dönerken kar yağışı durdu.

"Günün geri kalanında ne yapacaksınız?" Riley, hepsi ıslak paltolarını ve ayakkabılarını çıkardıktan sonra sordu.

"Bugün ağırdan alıyoruz. Luke'un üzerinde çalışması gereken bir kitap raporu var ve benim de dün gece başladığım oldukça iyi bir kitap var. Sanırım saat birde de muhtemelen izleyeceğimiz bir futbol maçı var. Sen ne dersin?"

"Pazar akşam yemeği için kız kardeşimin evine gideceğiz, sanırım ondan sonra da eve yerleşeceğiz."

"Kim sıcak çikolata ister?" Riley'nin annesi mutfaktan seslendi.

"Ben istiyorum!" Luke söyledi.

"Sanırım bende de bir tane olabilir," dedi Riley.

"Neden olmasın? Üç olsun." Aidan da bu fikirden heyecan duymuş görünüyordu. Mutfğa gittiler ve sonra sıcak çikolata kupalarını oturma odasına getirip Noel ağacının yanına oturdular. Eğlenceli bir sabah olmuştu ve sıcak çikolatayı yudumlayıp pencereden dışarı bakarken Riley'nin içi çabucak ısınmıştı. Her şey beyaza bürünmüştü ve çok güzel görünüyordu. Ayrıca yeniden kar yağmaya başladığını da fark etti.

"Bir an önce eve dönsek iyi olacak," dedi annesi. "Bu karın ne yapacağından emin değilim. Böyle devam ederse Amy ile akşam yemeğini ertelemek isteyebiliriz."

Riley de aynı fikirdeydi. Hâlâ annesinin koltuk değnekleriyle kaymasından endişe ediyordu. Vedalaştılar ve eve dönerken Amy aradı, o da gelecek Pazar gününe kadar beklemenin iyi olabileceğini düşünüyordu.

Eve yerleştiklerinde Riley hava durumu kanalını açtı ve annesiyle birlikte oturma odasında oturup haberleri izlemeye başladılar. Fırtına şiddetlenmişti ve şimdi günün geri kalanında da devam etmesi ve beş ya da altı inç daha getirmesi bekleniyordu. Bu da daha fazla kürek çekmek demektir. Ama o zamana kadar, umarım, çoktan erimeye başlamış olurdu. Eğer

Öğleden sonra yavaş yavaş oraya geri dönecek ve küreme işinin çoğunu halletmeye çalışacaktı. Kız kardeşinin evine gitmemeye karar verdikleri için çok memnundu. Çömelmek, tarçınlı çay içmek, film izlemek ya da kitap okumak için mükemmel bir havaydı. Ya da her ikisi de.

OceanofPDF.com

YİRMİNCİ BÖLÜM

Riley'nin video mülakatı Salı günü öğleden sonra iyi geçti. İlk başta biraz gergindi çünkü görüşmede bir kişi yerine üç kişi vardı. Ancak hepsi de nazikti ve görüşmeyi yapan kişi görüşmeye katılan diğer iki kişinin pazarlama ekibindeki iş arkadaşları olacağını açıkladı. Şirket, ilkokul ve ortaokul çocuklarının okuma becerilerini geliştirmelerine yardımcı olan bir eğitim yazılımı ürünü üretiyordu. Riley'nin işi ebeveynlere ulaşmak için içerik pazarlamasına odaklanmak olacaktı - yani bloglar ve web sitesi için yazacaktı ve bazı reklam metni görevlerini de içerecekti.

Ayrıca kulağa iyi bir büyüme olacağı ve bu iki iş arkadaşının aslında Riley'ye rapor vereceği de geliyordu. Bu yüzden neden görüşmede olduklarını anlamış ve şirketin onları da dahil etmeyi düşünmesini takdir etmişti. Çoğu zaman durum böyle olmazdı ve yeni bir yönetici, yöneteceği kişilerden herhangi bir girdi alınmaksızın ilan edilir ve işe alınır.

Mülakat yaklaşık bir saat sürdü ve bittiğinde Riley'e İK'dan birinin son bir tur planlamak için iletişime geçeceği söylendi.

"Görüştüğümüz birkaç kişi daha var, o yüzden hemen haber alamazsanız endişelenmeyin. Muhtemelen önümüzdeki hafta yüz yüze görüşmeler planlayacağız."

Bu Noel'den önceki hafta olacaktı. Riley ona bunun sorun olmayacağını söyledi. Yılın bu zamanlarında işlerin nadiren hızlı ilerlediğini biliyordu. Son bir görüşme için geri döneceğini söyledikleri için cesaretlenmişti. Hâlâ başka bir iş teklifi almamıştı ve ilginç görünen her pozisyon için özgeçmişini göndermeye devam ediyordu.

Jack o gece merhaba demek için aradı ve keyfi yerindeydi. Saat altıyı biraz geçiyordu, eve gelmesi için erken bir saatti.

"Büyük davanız için her şeyi yoluna koydunuz mu?" diye sordu.

"Hallettik ve davamızı daha da önemli hale getirecek birkaç şey bulduk. daha güçlü, yani bizim için şimdi daha da iyi görünüyor. Perşembe günü karşı tarafla bir toplantımız var ve umarım bu iş mahkemeye taşınmaz. Davamızın ne kadar güçlü olduğunu göz önünde bulundurarak anlaşılmak isteyeceklerdir."

"Bu harika Jack." Riley onun adına mutluydu.

"Senin için başka iyi haberlerim de var. İK'dan Sharon'la konuştum ve ona pazarlama işine başvurduğunu söyledim ve o da özgeçmişini en üst sıraya taşıdı. İçeriden biri onları yönlendirdiğinde hep böyle yaparlar. Önümüzdeki bir ya da iki gün içinde bir telefon görüşmesi için ondan haber alırsın."

"Teşekkür ederim." Riley hâlâ bir hukuk firmasında, özellikle de Jack'in çalıştığı hukuk firmasında çalışmak istediğinden emin değildi ama mülakat mülakattı ve onun yardımı için minnettardı.

"Nasıl gittiğini bana haber ver. Eminim çok başarılı olacaksın. Sharon bunu doldurmak için sabırsızlandıklarını söylüyor."

"Harika, yapacağım. Tekrar teşekkürler, Jack." Biraz daha sohbet ettiler ve sonra bir telefon daha geldi, tabii ki iş yerinden biri. Riley aramayı sonlandırdı ve bir kez daha bakmak için iş ilanını tekrar açtı. İşin kendisi kulağa hoş geliyordu ve az önce ayrıldığı işe çok benziyordu. Bu bir içerik pazarlama göreviydi ve vaka çalışmaları, bloglar, haber bültenleri, web sitesi metinleri ve yıllık raporlar yazmaya odaklanacaktı.

Neden açık olduğunu merak etti. Jack'e sormayı unutmuştu. Bilmek her zaman iyidir. Diğer şirketteki mülakatı yapan kişi pozisyonun şirket içi bir terfi nedeniyle açık olduğunu ve o pozisyondaki kişinin ürün pazarlamasına geçtiğini söylemişti. Bu Riley'ye cazip gelmişti çünkü yatay büyüme ve başka alanlara geçme şansı olduğunu gösteriyordu.

Görüşme için şehre dönmek eğlenceli olacaktı. Dairesini kontrol edebilir ve Jack'i görebilirdi. Belki ertesi gün Chatham'a dönmeden önce güzel bir akşam yemeği yiyip hasret giderirlerdi. Lily'yi geceyi geçirmesi için annesine bırakabilirdi. Bu ikisinin de hoşuna gidecekti. Annesi Lily'yi çok severdi ve Riley, New York'a kalıcı olarak döndüklerinde bir kedi alabileceğini hissediyordu. Annesinin her zaman bir kedisi olmuştu ama sonuncusu,

Whiskers, birkaç ay önce vefat etmişti. Ona yirmi bir yıldır sahipti ve öldüğünde yıkılmıştı. Henüz yeni bir hayvana hazır değildi ama Riley yakında hazır olabileceğini düşünüyordu.

Lily sanki çağırılmış gibi Riley'nin yanında belirdi ve yüksek sesle miyavladı. Bu onun *atıştırılmalık istiyorum miyavlamasıydı* ve Riley bunu hemen yerine getirmek için ayağa kalktı. Riley'nin Lily'nin atıştırılmalık çantasını sakladığı alt kata indiler. Ona birkaç tane verdi ve annesinin mutfak masasında oturmuş, elinde telefonuyla gülümsediğini fark etti.

"Görüşmen nasıl geçti tatlım?" diye sordu.

"Oldukça iyi, sanırım. Bir sonraki adımdan bahsettiler, bu da önümüzdeki hafta son bir yüz yüze mülakat olacak."

"Oh, bu harika bir haber. Belki yıl sonundan önce bir şeyler ayarlarsınız. Bu güzel olmaz mıydı?"

Riley gülümsedi. "Olabilir. Peki, neden bu kadar mutlu görünüyorsun?"

"Sean'la konuştuktan sonra telefonu kapattım. Sean'a gitme planları yapmak için aradı.

Cuma akşamı yemek." Heyecanlı ama biraz da gergin görünüyordu. "Nereye gideceğini biliyor musun?" Riley sordu.

"Sanırım Orleans'ta Mahoney's var." Mahoney's ilk buluşma için harika bir seçimdi. Orleans bir sonraki kasabaydı ve Mahoney's rahat, pub benzeri bir ortamda çok iyi yemekler sunuyordu. Riley annesinin daha resmi bir yer yerine orada daha rahat edeceğini düşündü.

"Burası mükemmel bir yer. Ne giyeceksin?" Riley sordu.

Annesi biraz paniklemiş görünüyordu. "Hiçbir fikrim yok. Çok uzun zaman oldu, dolabımda bir şey bulmak için biraz yardıma ihtiyacım olabilir."

"Pek çok seçeneğiniz var. Bir şeyler bulmana yardım edeceğim. Gidip bir göz atalım."

Yukarı çıkıp annesinin odasına girdiler. Riley dolabından birkaç bluz ve çekmecelerinden birkaç kazak çıkardı. Annesi birkaç kıyafet denedi ve sonunda koyu mavi kaşmir kazak ile yeni bir kot pantolonun mükemmel olacağı konusunda hemfikir oldular. Rahat ama aynı zamanda şıktı. Riley randevunun iyi geçeceğini umuyordu. Annesi çok uzun zamandır yalnızdı, artık hoş biriyle tanışmasının zamanı gelmişti.

OceanofPDF.com

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Franny sıcak su bardağına bir poşet tarçınlı çay ekledi. Bir dakika içinde mis gibi kokusu burnunu gıdıkladı. Birkaç dakika demlenmesine izin verdi, sonra çay poşetini attı ve küçük bir yudum aldı. Çoğu öğleden sonra, ikinci kattaki penceresinin önündeki rahat koltuğunda oturup aşağıda, Ana Cadde'de yürüyen ve araba kullanan insanları izlerken bir fincanın tadını çıkardı.

Bu aslında günün ikinci fincanıydı çünkü Angela'nın evine gitmek üzere yola çıkmadan önce zaman öldürüyordu. Sean'ın annesiyle ağaçların ışıklandırıldığı gece tanışmışlar ve o zamandan beri Facebook'ta mesajlaşıyorlardı. Angela, Franny'yi o gece toplanacak olan aylık kitap kulübüne davet etmişti. Ev sahipliği sırasının kimde olduğuna bağlı olarak evleri değiştirdiklerini söylemişti.

Franny, Angela dışındaki kadınlardan hiçbirini tanımadığı için biraz gergindi ama özellikle de kitabı okumuş olduğu için sabırsızlıkla bekliyordu. Çarpıcı bir psikolojik gerilim kitabıydı ve sonu Franny'yi tamamen şaşırtmıştı. Bunu tartışmak için sabırsızlanıyordu. Angela tavuk yemeği yapacağını söylemişti, diğer birkaç kişi de garnitür ya da salata getirecekti, Franny de meze getireceğini söyledi. Günün erken saatlerinde şarap ve peynir dükkanına uğramış ve ilginç bir çeşitlilik almıştı. Birkaçını daha önce denemiş ve beğenmişti, ayrıca birkaç kutu kraker ve bir kavanoz incir reçeli de almıştı.

Peynir ve reçeli düşünürken midesi biraz guruldadı. O gün öğle yemeğinde çok az yemişti, sadece kafeden aldığı bir fincan çorba içmişti. Ayrıca Caitlin'in önerdiği balkabağı baharatlı latteyi de içmişti. Ev yapımı bir şurupla yapılmıştı ve köpüğün üzerinde kalın bir topak krem şanti vardı. Cennet gibiydi. Orada biraz oyalandı ve yandaki dükkânda keşfettiği yeni kitabı okudu. Franny için o kitapçıya girip de eli boş çıkmak imkânsızdı.

İki yeni kitap seçti ve öğleden sonrasının çoğunu bunlardan birini okuyarak geçirdi.

Saat altıda buluşacaklardı ve beş buçukta hava kararmıştı ve gitme vakti gelmişti. Franny, Angela'nın evine varmanın çok uzun süreceğini düşünmüyordu ama kaybolma ihtimaline karşı acele etmek istemedi. Aşağı indi ve kız kardeşinin eski arabasına bindi. Küçüktü ama çok güçlü ve sürmesi eğlenceliydi. Arabaya adımını attığı anda kız kardeşini düşündüğü için şimdi arabayı sürmek buruktu. Franny yine de gülümsedi, çünkü kız kardeşinin kitap kulübüne gitmek için konfor alanından biraz çıkmasını onaylayacağını biliyordu.

Adresi arabanın GPS'ine yazdı ve arabayı Ana Cadde'ye çekti. Angela, Chatham Bars Inn'in yakınında, Shore Drive'ın hemen dışındaki bir ara sokakta oturuyordu. Franny garaj yoluna girdiğinde evin bir tepenin üzerinde olduğunu gördü ve Angela'nın gün boyunca okyanusun hoş ve uzak bir manzarasına sahip olduğunu hayal etti. Orada zaten birkaç araba vardı. Franny onlardan birinin arkasına park etti ve peynir, kraker ve reçel dolu çantasını topladı.

Angela, Franny kapıyı çaldıktan bir saniye sonra kapıyı açtı ve onu gördüğüne çok sevinmiş görünüyordu. Onu kucaklamak için içeri çekti.

"Bize katılabildiğinize çok sevindim."

Franny yiyecek torbasını ona uzattı. "Peynirleri koymak için kullanabileceğim bir tabağınız var mı?"

"Tabii, bu taraftan." Franny, Angela'yı takip ederek mutfığa girdi; bir adada karides kokteyli tabağı, diğerinde de cips, salsa ve guacamole bulunan bir tabağın etrafında üç kadın duruyordu. Angela Franny'ye büyük bir tahta peynir tepsisi uzattı ve onu herkesle tanıştırdı. Franny başıyla onayladı ve isimlerini hatırlayacağını umdu. Lynn, Barbie ve Jackie Franny'nin yaşlarında görünüyorlardı. Arkadaş canlısıydılar ve Franny peynirlerini düzenlerken onların sohbetlerini dinledi.

Lynn'in yeni dul kaldığını, Barbie'nin mutlu bir evliliği olduğunu ve Jackie'nin de Franny ile aynı zamanlarda kocasını kaybettiğini ve mutlu bir şekilde bekâr olduğunu öğrendi.

Jackie, "Belki bir gün biriyle çıkmak isterim, ama dürüst olmak gerekirse, gözlerimi dört açıyorum ve buralarda çok az kişi var," dedi.

Angela güldü. "Bayanlar golf ligimize katılmalısın. Kulüpte her zaman ilginç erkekler olur. Genellikle oynadıktan sonra bir şeyler yiyip içmek için kalırız. Eğlenceli vakit geçiriyoruz."

"Bunu düşüneceğim," dedi Jackie.

"İyi olmanıza gerek yok," diye ekledi Angela. "İlk oynayışında sana bir handikap verecekler." Franny'ye baktı. "Golf oynar mısın?"

"Ben oynuyorum. Kocam çok severdi, bu yüzden sık sık oynardık ve birkaç yıl boyunca bir ligdeydim. Yine de birkaç yıldır oynamıyorum. Tekrar denemek isteyebileceğimi düşünüyordum."

"Oh, oynamalısınız! Eğer yazın buraya gelersen, mutlaka oynamalıyız," dedi Angela coşkuyla.

Franny peynir ve krakerleri istediği gibi dizmeyi bitirdi ve incir reçeli kavanozunu açtı.

"Bunlar ne tür peynirler?" Barbie sordu.

"Bu komik görünümlü, kömür şeritli olan Humboldt Fog, yıllanmış bir keçi peyniri. Geçen hafta ilk kez denedim ve gerçekten çok beğendim. Manchego favorim, İspanyol ve bana daha yumuşak bir Parmesan'ı hatırlatıyor ve bu da Saint-André, tereyağlı bir üçlü krema. Biraz reçelle iyi gidebileceğini düşündüm." Franny kendine kremalı peynir ve bir parça reçel ile bir kraker yaptı. Bir ısırık aldı ve içini çekti. "Bunlar birlikte iyi gider."

"Franny, ne tür bir şarap istersin?" Angela sordu. "Açık Cabernet veya Chardonnay şarabımız var."

"Cabernet, sanırım." Franny kışın kırmızı şarabı severdi ve zengin peynirlerle iyi giderdi.

Angela ona bir kadeh şarap uzattı ve gelen iki kadını daha karşılamaya gitti, Sheila ve Erin. Sheila diğerlerinden biraz daha büyüktü ve Franny'nin kız kardeşini tanıyordu.

"Kaybınız için çok üzgünüm. Ella'yı bahçe kulübünden tanıyordum."

Franny, Ella'nın her zaman gurur duyduğu çiçek bahçesini düşünerek gülümsedi.

"Her zaman yeşil bir parmağı vardı. Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim." Franny, Ella'nın bir keresinde öldürülemez olduğunu bildiği için ona verdiği kaktüs dışında hiçbir şeyi canlı tutamıyor gibiydi.

Angela tabakları hazırlama ve yemeğe oturma zamanının geldiğini söyleyene kadar herkes sohbet etti ve mezelerden atıştırdı. Herkes limonlu tavuk piccata, kavrulmuş patates ve pastırmalı Brüksel lahanası ile karnını doyurdu. Sheila, Cape'teki ve Cape dışındaki pek çok restorana tedarik sağlayan yerel bir fırın olan Pain D'Avignon'dan bir somun ekşi mayalı ekmek getirmişti.

Her şey çok lezzetliydi ve yemek yerken kitap hakkında konuştular. Herkes çok keyif almıştı.

Barbie, "Hızlı okunan, elden bırakılması zor bir kitap olduğunu düşündüm," dedi.

Erin, "Ters köşeleri sevdim ve sondaki beni tamamen şok etti," dedi.

"Hoşuma gitti ama son twist'in biraz zorlama olduğunu düşündüm. Bana öyle geldi

"Jackie bir anda ortaya çıktığını söyledi.

"Biliyor musun, ilk başta ben de öyle düşünmüştüm," dedi Lynn. "Ama sonra geri dönüp baştan okudum ve her şey ayarlanmıştı, kız kardeşiyle olan bağlantıdan daha önce bahsetmişti ve ben bunu kaçırmıştım."

Jackie kaşlarını çatı. "Gerçekten mi? Geri dönüp bakmam gerekecek. Eğer durum buysa boş ver ve etkilendiğimi söyle. Beni iyi yakaladı."

"Gerçekten keyif aldım," dedi Franny. "Onun sinsi mizah anlayışına bayıldım."

"Ben de sesine bayıldım," diye onayladı Angela. "Şimdiden başka bir kitabına tek tıkladım."

Franny güldü. "Ben de güldüm. Bitirir bitirmez daha fazlasını aramaya başladım."

Diğerlerinden birkaçı da aynı şeyi yaptıklarını söyledi. Kitabı tartışmayı bitirdikten sonra Angela gelecek ay için önerilerini sordu ve Isabella Stewart Gardner'ın hayatını konu alan *Boston'un Dişi Aslanı* adlı tarihi bir destanda karar kıldılar.

Angela, "Eğer hâlâ buradaysanız, bize tekrar katılmanızı çok isteriz," dedi. "Teşekkür ederim. Hâlâ burada olacağımdan emin değilim ama o kitap kulağa hoş geliyor.

Harika." Franny, Ana Cadde'deki kitapçada bu kitabın olup olmadığını görmek için aklına bir not aldı.

Yemeklerini bitirdikten sonra herkes masayı toplamaya yardım etti ve Angela bir tepsi dolusu kek hazırladı. Franny çok tok olduğunu düşündü ama o kadar güzel görünüyorlardı ki Angela bir tanesini onunla paylaşıp

paylaşamayacağını sorduğunda başıyla onayladı.

"Sean hâlâ Marcy ile çıkıyor mu?" Sheila sordu.

Angela yüzünü buruşturdu. "Hayır, neyse ki değil. Biri aksini mi söyledi?"

"Öyle olduğunu düşünmemiştim. Ama birkaç gün önce kafede sıradayken arkasıdaydım ve yanındaki kadınla sohbetine kulak misafiri oldum. Sean'la aralarının nasıl olduğunu sordu, sanki hala birlikte olduklarını düşünüyor gibiydi."

"Gerçekten mi? Bu çok garip. Marcy ne dedi?"

"Sadece gülümsedi ve Sean'ın harika biri olduğunu ve yakında onu göreceğini söyledi."

"Hmm. Bu benim için yeni bir haber." Angela bunu duyduğuna sevinmiş görünmüyordu. "Marcy kim?" Franny sordu.

"Sean'ın neredeyse bir yıldır çıktığı bir kadın. Onun için hiç deli olmamıştım. Sean'a onu kilitlemek istediğini söyledim. Ona karşı açık olduğunu ve kimseyle ciddi bir ilişki istemediğini söyledi. Ama onun fikrini değiştirebileceğini düşünmüş. Bildiğim kadarıyla birkaç aydır ayrıydılar."

"Belki de tekrar bir araya gelecekleri konusunda umutludur?" Franny öyle dedi. "Muhtemelen. Sean'la birkaç gündür konuşmadım. Oldukça üzgün görünüyordu."

Beth'le ilgileniyordum. Orada bazı kıvılcımlar sezdiğimi düşünmüştüm." "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Franny.

"Eminim endişelenecek bir şey yoktur," dedi Sheila. "Yanlış duymuş olabilirim."

"Muhtemelen doğru duymuşsundur," dedi Angela. "Neredeyse tatile giriyoruz; tekrar bir araya gelmek için bana ulaşırsa hiç şaşımam."

"Sence Sean ona bir şans daha verir mi?" Franny sordu. Beth'in iyiliği için öyle olmamasını umuyordu.

"Ben öyle düşünmezdim. Ama insanların ne yapacağını asla bilemezsiniz," dedi Angela.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Beth Cuma günü bütün gün zar zor yemek yiyebildi, Sean'la randevusu için çok gergindi. Elbette bunu dört gözle bekliyordu ama o kadar deneyimsizdi ki her şeyi berbat edebileceğinden endişeleniyordu.

Kendisine şans dilemek için arayan Jess'e telefonda bunu itiraf etti.

"Saçmalama," diye güvence verdi Jess ona. "Sadece gerginsin ve bu normal. Sean harika bir adam. Ryan'ın en iyi arkadaşlarından biri ve onunla birkaç kez tanıştım. İtiraf etmeliyim ki, tamir işi için onu önerdiğimde içten içe ikinizin iyi anlaşacağınızı ummuş olabilirim."

Beth gülümsedi. Bu itiraf onu şaşırtmamıştı. Jess, Beth'e onarım işi için onu aramasını önerdiğinde aşırı hevesli davranmıştı. Yine de o sırada bunu hiç düşünmemişti.

"Eminim her şey yoluna girecek," dedi.

Jess güldü. "Sadece rahatla ve eğlen. Bunu yeni bir arkadaşla yemeğe çıkmak gibi düşün. Kendine çok fazla baskı yapma. İşe yararsa, harika. Olmazsa da sorun değil."

"Haklısın." Jess'in tavsiyesi onu biraz sakinleştirdi.

Jess, "Yarın beni arayıp nasıl geçtiğini haber ver," dedi.

"Yapacağım." Beth aramayı sonlandırdı ve yatak odasındaki aynada görünüşünü kontrol etti. Birkaç farklı seçenek daha denemişti ama yine Riley ile birlikte seçtiği mavi kazak ve kot pantolona geri dönmüştü. Makyajını kontrol etti, pembe bir ruj sürdü ve saçlarını son bir kez taradı.

Sean onu almak için tam zamanında, altı buçukta geldi. Riley handa şarap ve peynir saatini idare ediyordu. Beth her zamanki gibi yardım etmeyi teklif etmişti ama Riley onun kendini aceleye getirilmiş hissetmesini istemiyordu ve gezinti bittiği için bu hafta sonu sadece yarısı doluydu.

Sean ön kapıyı çaldı ve kadın kapıyı açtığında sırtıttı. Kadın onun gözlerindeki sıcaklığı gördü ve biraz rahatladı.

"Güzel görünüyorsun," dedi ve kadının içinde bir şeyler değişti. Söylemesi basit bir şeydi ama üzerinde güçlü bir etkisi oldu. Çok uzun zamandır böyle takdir edildiğini hissetmemişti.

"Teşekkür ederim. Sen de çok şık görünüyorsun." Sean'ın üzerinde de kot pantolon ve ona çok yakışan lacivert düğmeli pamuklu bir gömlek vardı.

"Ceketimi alayım." Beth etrafına bakındı ve mutfakta bir sandalyenin üzerinde asılı olduğunu gördü. Şapkası ve eldivenleriyle birlikte onu da giydi ve dışarı çıktılar. Sean'ın arabasına bindiler, onun da iş için kullandığı büyük mavi bir kamyonet. Oturdıkları ön kısım temizdi, rahat deri koltukları vardı. Aralık ayında Cape'te trafik olmadığı için restorana varmaları uzun sürmedi. Araba sürerken kolayca sohbet ettiler. Sean ona iş haftasından ve son projesinden bahsetti.

"Eğlenceli bir ev ofisi için özel gömme kitaplıklar ve bir çalışma masası."

"Bu tür ahşap işleri yaptığını fark etmemiştim." Beth etkilenmişti.

"Bu tür bir proje için yılın harika bir zamanı çünkü o kadar meşgul değilim. Koyu renkli bir ahşap kullandım ve bugün cilalamayı bitirdim. Bana kalırsa oldukça güzel oldu." Onun coşkusunu ve yaptığı işe duyduğu sevgiyi duyabiliyordu.

"Hiç fotoğraf çektiniz mi? Görmeyi çok isterim."

Güldü. "Sorduğuna pişman olabilirsiniz. Bir sürü fotoğraf çektim. Akşam yemeğinde gösteririm."

Birkaç dakika sonra restorana vardılar. Restoran yoğun olduğu için bir masa için beklemek gerekti ama barda iki boş yer vardı.

"Önce bir şeyler içmek ister misin? Orada da yiyebiliriz, tabii masa beklemeyi tercih etmezsen?" Sean sordu.

"Bar gayet iyi." Restorana bağlı olarak, Beth genellikle barda yemek yemekten mutlu olurdu ve Mahoney's'in muhteşem bir barı vardı. Uzun ve cilalı sert ahşaptan yapılmıştı. Barmen kendini bildi bileli oradaydı. Mahoney's'e pek sık gitmezdi ama ne zaman gitse

neredeyse her zaman aynı barmen. Oturur oturmaz yanlarına gelir, menülerini verir ve içki siparişlerini alırdı.

"Ben bir kadeh Cabernet alayım," dedi Beth.

"Belki de bir şişe almalıyız. Ben de kırmızı şarap içmeyi düşünüyordum." Washington Eyaleti'nden bir Cabernet olan Readers'ı denemeye karar verdiler. Barmen şaraplarını açarken onlara spesiyaillerden bahsetti.

"Newburg soslu mezzit balığı dolmamız ve dana pırzolanız var." Sean'ın bardağına tatması için küçük bir miktar koydu.

Sean bir yudum aldı ve başını salladı. "Bu iyi. Teşekkür ederim."

Barmen önce Beth'in bardağını, sonra da Sean'inkini doldurdu. "Menüye bakmanız için size biraz zaman vereceğim."

Beth şarabından bir yudum aldı. Yumuşak ve lezzetliydi. Odanın etrafına göz gezdirdi. Restoran çok kalabalıktı ama mekânın genel havası hoşuna gitmişti. Yumuşak aydınlatması, koyu renkli ahşabı ve deri koltuklarıyla sıcak ve davetkârdı. Dikkatini tekrar menüye çevirdi. Tavuk ve bifteğin yanı sıra çok sayıda deniz ürünü yemeği de vardı. Yine de spesiyaillerden biri onu cezbetti.

"Sen ne düşünüyorsun?" Sean ona sordu.

"Her şey güzel görünüyor ama ben mezzit dolmasını tercih edebilirim. Peki ya siz?"

"Dana pırzolası kulağa hoş geliyor ama sanırım ben New York bifteği alacağım. Meze paylaşmak ister misiniz? Ton balıklı nachos her zaman iyidir ve kalamar da mükemmeldir."

"Kızarmış kalamara bayılırım."

Siparişlerini verdiler ve yemeklerini beklerken Sean telefonunu çıkarıp yeni inşa ettiği ofisin resimlerini gösterdi. Beth etkilenmişti. Yaptığı iş çok güzeldi. "Böyle bir ofisim olsaydı hep evden çalışmak isterdim," dedi.

Sean güldü. "Teşekkürler. Ben oldukça memnunum ve neyse ki müşterim de memnun."

Barmen birkaç dakika sonra geri döndü ve aralarına bir tabak hafifçe kızartılmış kalamar koydu. Daldırmak için kavrulmuş sarımsaklı aioli vardı. Beth halkalardan birini sosa batırdı ve bir ısırık aldı. Kalamar mükemmel pişmişti, güzel ve yumuşaktı.

Yemeklerini yerken her türlü konu hakkında rahatça sohbet ettiler. Beth garip sessizlikler olabileceğinden endişelenmişti ama tam tersi olduğunu görünce çok heyecanlandı; ikisi de konuşmak için acele ediyorlardı ve neredeyse iki kez birbirlerinin cümlelerini tamamlıyorlardı. Sean'la konuşmak eğlenceliydi ve özellikle annesinden bahsederken onu güldürüyordu.

"Onu çok seviyorum ama benim flört hayatıma kafayı takmış durumda ve sürekli bana ayar vermeye çalışıyor."

"Ona hiç bu tekliflerden birini götürdün mü?" Beth sordu.

Yüzünü buruşturdu. "İki kez. Diyelim ki çöpçatanlıktan asla bir kariyer yapamayacak."

"Eminim üçüncü seferin uğurlu geleceğini söylüyordur?" Beth alay etti. O da güldü. "Aslında öyle diyor."

"Bu gece beni dışarı çıkaracağını ona söyledin mi?"

"Hayır. Ne kadar az bilirse o kadar iyi. Bilseydi, güncellemeler için beni sorguya çekerti. İyi niyetli ama ben bunun için çok yaşıyım."

Çocukları hakkında konuşurlardı. Onları istediği kadar sık göremese de kızlarına yakındı.

"Meşguller. Onların yaşındayken eve pek gelemediğimi biliyorum. Yine de yakında onları göreğim."

"Chatham'a gelecekler mi yoksa Cape dışına mı gideceksiniz?" Beth sordu. "Annem ve ben büyük kızım Becky'nin evine gidiyoruz.

Noel arifesi. O gece güzel bir akşam yemeği yiyecek ve ertesi gün de Noel kahvaltısı yapacak. Noel gecesi Chatham'a dönmüş olacağım. Peki ya sen?"

"Benzer ama uzağa gitmeme gerek yok. Herkes Noel arifesinde bana gelir ve Noel günü de kızım Amy'nin evine gideriz. Öğlen orada akşam yemeği yeriz ve daha sonra handa hafif bir akşam yemeği yeriz. Genelde rahatlatıcı bir gün olur. İşlerimin çoğunu bir gece önce yaparım."

"Fırtına gibi yemek yapar mısın?" Sean sordu.

Beth gülümsedi. "Çok sayıda meze yapıyoruz, karides kokteyli, peynir ve kraker, mantar dolması ve sonra genellikle sörf ve çim yapıyoruz, fileto ve tereyağlı ıstakoz eti."

"Kulağa harika geliyor. Bizimki daha sıradan. Kızlardan hiçbiri yemek pişirmeyi pek sevmez ama paket servis konusunda harika iş çıkarırlar. Yakınlarda bir İtalyan restoranı var.

makarna ve meze tepsileri hazırlıyorlar."

"Bu da kulağa çok hoş geliyor. Yemek yapmamak stresin büyük bir kısmını alıyor."

Başını salladı. "Söyledikleri buydu. Benim için her şey yolunda. Sadece geliyorum ve bana ne verirlerse onu yiyorum."

Yemekleri geldiğinde, ilk lokmalarını aldıklarında bir dakika boyunca sessiz kaldılar. Her şey çok lezzetliydi ve yemeğin geri kalanında ve bir crème brûlée'yi paylaştıkları tatlıda rahat bir sohbete daldılar.

Zaman su gibi akıp geçmişti ve Beth beklediğinden çok daha iyi vakit geçiriyordu. İlişki hikâyelerini de paylaşmışlardı. Beth Sean'a yıllar önce biten evliliğinden bahsetti.

"İşler yolunda gitmedi. Genç yaşta evlendik ve bu bir sonraki adımdı. İlk başta birbirimize aşıktık ama yıllar geçtikçe birbirimizden uzaklaştık. O zamandan beri çoğunlukla kızlara odaklandım. Orada burada biraz çıktım ama ciddi bir şey olmadı."

"Benim için de benzer bir durum oldu. Genç yaşta, yirmili yaşlarımın başında evlendim. Sadece dokuz aydır çıkıyorduk. Başlarda eğleneliydi. Hemen çocuklarımız da oldu ve onları seviyorum ama bu her şeyi değiştirdi. Kızlar büyüdükçe yeterince ortak noktamız olmadığını fark ettik."

Sean krem brülesinden bir ısırık aldı ve sonra devam etti. "Kısa bir süre önce ciddi olmaya doğru giden bir ilişkim vardı. Marcy ile neredeyse bir yıl çıktık ve o nişanlanmaya hazırdı. Daha önce hiç evlenmemişti. Ben henüz o noktada değildim ve çıkmaya başladığımızda ona bir daha evlenmek isteyip istemediğimi bilmediğimi söylemişim. Bunu önemsemediğini söylemişti ama onun için önemli olduğu ortaya çıktı. Bana bir ultimatoma verdi ve ben de bir şeye zorlanmak istemedim." Durakladı ve bir yudum su aldı. "Yanında olmazsam ve olup olamayacağımı bilmezsem bunun onun için adil olmayacağını anladım. Bu yüzden ilişkimizi bitirdik. Dostça olduğunu düşündüm ama kabul eder miydi emin değilim."

"Bu çok kötü." Beth gülümsedi. "Açıkçası bir daha evlenmek istediğimden emin değilim. Bir kez yaptım ve tek başıma gayet iyiyim." Evlilik aklındaki son şeydi. Tekrar kötü bir evliliğin içinde sıkışıp kalmak istemiyordu. En iyisi bundan tamamen kaçınmaktı.

Sean sırtıttı. "Aynı fikirde olduğumuza sevindim o zaman. Sanırım daha önce evlendiğinizde ve ne istemediğinizi bildiğinizde durum farklı oluyor."

Beth kremalı tatlıdan bir ısırık daha alırken, "Kesinlikle," diye onayladı. Kaşığını içine daldırdığında sertleşmiş şeker tabakasının çıkardığı çıtırtıya bayıldı.

Sean hesap geldiğinde hesabı aldı ve Beth'in para verme teklifini elinin tersiyle itti.

içi

nd "Bu benden. Benim için bir zevk."

e. "Teşekkür ederim."

Beth'in evine vardıklarında saat neredeyse on olmuştu. Kadın Onu içeri davet etmeyi düşündü, sonra ilk randevuları olduğu için bundan vazgeçti. Yine de onu kapısına kadar götürdü ve kadın ona tekrar teşekkür etti.

"Çok eğlenceli bir geceydi. Gerçekten çok keyif aldım," dedi.

Sean bunu duyduğuna memnun olmuş görünüyordu. "Güzel. Belki bu bir ara tekrar yapmak isteyeceğin anlamına geliyor?"

Beth güldü. "Çok isterim."

Adam eğildi ve Beth bir an için nefesini tuttu. Onu yanağından tatlı tatlı öptü. "Seni birkaç gün içinde ararım ve bir plan yaparız. İyi geceler."

"İyi geceler." Sean onun içeri girmesini bekledi ve kamyonetine doğru yürüyüp uzaklaşmasını pencereden izledi. Arkasını döndüğünde Riley'nin oturma odasındaki kanepede, kucığında Lily ile televizyon izlediğini gördü.

"Anladığım kadarıyla iyi vakit geçirmişsiniz? Çok etkilenmiş görünüyorsun," dedi Riley.

Beth en sevdiği sandalyesine doğru ilerledi, koltuk değneklerini bıraktı ve paltosunu silkti. Sandalyesine çöktü ve gülümsedi. "Harika bir geceydi." Riley'ye her şeyi anlattı ve gecenin ilerleyen saatlerinde uykuya dalarken gördüğü son şey Sean'ın gülümseyen yüzüydü. Onu tekrar görmek için sabırsızlanıyordu.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Ertesi sabah kahvaltı ederken Riley bir gece önce annesine söylemeyi unuttuğu bir şeyi hatırladı. İkisi de annesinin Sean'la randevusu için daha heyecanlıydı.

"Şarap ve peynir saatinde Aidan ve Luke ile sohbet ederken Luke oturma odasındaki büyük ekran televizyonun çalışıp çalışmadığını sordu. Bu gece orada Noel filmleri izlemenin eğlenceli olacağına karar verdik." Onlara yeni katılmış olan Franny'ye baktı. "Ve tabii ki otelde kalan herkes bize katılabilir. Büyük bir parti sıcak tereyağlı patlamış mısır yapabileceğimi düşündüm."

Annesi gülümsedi. "Bu harika bir fikir tatlım. Yapacak eğlenceli bir şey."

"Kitap kulübün nasıl geçti Franny?" Riley daha önce sormak istemişti ama aklından kaçmıştı.

"Gerçekten güzel bir zamandı. Angela'nın arkadaşları çok sevimliler. Onları tanımadığım için ilk başta biraz gergindim ama hepsi çok misafirperverdi." Gülümsedi. "Hâlâ burada olacaksam beni tekrar davet ettiler. Ama tabii ki o zamana kadar evde olacağım."

"Geri dönmek için acele etmeniz mi gerekiyor? Belki biraz daha kalmak hoşuna gider?" Riley'nin annesi sordu.

Ama Franny başını salladı. "Daha fazla kalırsam asla ayrılamayabilirim. Geri dönmeliyim. Albany'de bir işim ve bir evim var."

"Sen buradayken işlerin yolunda gidiyor mu?" Riley'nin annesi sordu.

Franny başını salladı. "Evet, öyle. Aslında çok iyi. Benim için çalışan iyi insanlar olduğu için şanslıyım."

"Çok rahatladım. En azından bu konuda endişelenmene gerek yok." "Doğru," diye onayladı Franny.

"Albany'de yaşadığın yer nasıl bir yer?" Riley sordu. "Orayı seviyor musun?"

Franny düşünceli görünüyordu. "Uzun bir süre öyle yaptım. Çok güzel bir bölge. Ama kocam gittikten sonra eskisi gibi değil. Yakın arkadaşlarımdan bazıları güneye taşındı. Hâlâ birkaç tane kaldı ama onları eskisi kadar sık göremiyorum." Gülümsedi. "Florida'ya taşınmam için beni ikna etmeye çalışıyorlar. Bunun olacağını hiç sanmıyorum ama belki bir tatil eğlenceli olabilir."

"Bu harika bir fikir," diye onayladı Riley. Pencereden dışarı baktı ve birkaç tanenin süzüldüğünü gördü. Hava tahminlerine göre yine kar yağacaktı ama birkaç santimden fazla yağması beklenmiyordu. Yine de hava soğuktu ve onu görünce ürperdi.

Annesi güldü. "Florida şu anda bana oldukça iyi geliyor. Bu gece havanın onlu derecelere düşeceğini söylüyorlar."

"Burası güzel ve rahat. Eski şöminenin içine koyduğunuz elektrikli sobaya bayıldım. Çok gerçekçi görünüyor ve çok fazla ısı yayıyor," diyor Riley.

"Teşekkürler tatlım. Lobinin sıcak kalmasını sağlamak için termostatu biraz yükseltebilirim. Özellikle de daha sonra burada televizyon izleyeceksek." Annesi zıplayıp koltuk değneklerini aldı ve termostata doğru ilerledi.

Birkaç dakika sonra Aidan ve Luke yemek odasına gelip tabaklarını doldurdular. Onlarla birlikte masaya oturduklarında Franny, "Siz ikiniz bugün için ne planladınız?" diye sordu.

"Edaville Demiryolu'na gidiyoruz!" Luke heyecanla söyledi.

Aidan güldü. "O gün bugün değil dostum. Yarın gidiyoruz. Bugün biraz çalışmam gerekiyor."

Luke hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Doğru ya. Sadece heyecanlandım." Masadakilere baktı. "Aranızda Edaville'e giden var mı?"

Hepsi başını salladı. "Büyülü bir yer," dedi Riley. "Birkaç kez gitmiştim. Eskiden gitmeyi çok severdik." Carver'da, Cape'in hemen dışında, Noel temalı bir eğlence parkıydı; demiryolu, bir sürü şenlikli ışık, çocuklar için oyuncaklar ve tabii ki Noel Baba da oradaydı.

"Cumartesi günleri sık sık çalışmak zorunda kalıyor musun?" Riley, Aidan'ın biraz stresli görüldüğünü fark etti.

Başını iki yana salladı. "Genelde olmaz. Müşterimin işiyle ilgili bir banka kredisi için son teslim tarihi var ve Pazartesi günkü toplantıdan önce her şeyi gözden geçirmek için bugün onunla buluşacağımı söyledim." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Luke'a bakması için bazen çağırdığım kız bu öğleden sonra gelecekti ama az önce grip olduğuna dair bir mesaj attı."

"Onu bize bırakabilirsin," dedi Riley. "Zaten yarın için kiş yapmak ve çikolataları teslim etmek üzere bu öğleden sonra burada olmayı planlıyordum. Belki Luke bana yardım edebilir?"

"Çikolata dağıtabilirim!" Luke bu fikirle heyecanlanmış görünüyordu. Aidan yine de emin görünmüyordu. "Emin misin? Seni hiç dışarıda bırakmak istemiyorum."

"Önemli değil, gerçekten. Gitmek istediğinizden on dakika önce bana mesaj atın, ben de o zaman geleyim."

"Eğer gerçekten sakıncası yoksa, bu harika olur. Bir saatten fazla sürmez," dedi Aidan.

"Her şey hazır o zaman," dedi Riley.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Aidan saat üçü çeyrek geçe ona mesaj attı ve Riley annesiyle birlikte hana doğru yola koyuldu. Luke onları lobide bekliyordu ve içeri girer girmez yanlarına koştu.

"Çikolataları şimdi mi yapıyoruz?" diye sordu.

Riley güldü. "Henüz değil. Onu birazdan yaparız. Şu anda kiş yapmamız gerekiyor. Bu da turta hamuru yapmamız gerektiği anlamına geliyor. Ben de kalan hamurla tatlı bir şeyler yapmanın eğlenceli olabileceğini düşündüm. Ahududulu kareleri sever misin?"

Luke'un kafası karışmış görünüyordu. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum." Riley'nin annesi gülümsedi. "Seni bir ziyafet bekliyor."

Aidan bir süre sonra elinde evrak çantasıyla aşağı indi. Onlara doğru yürüdü. "Tamam, ben gidiyorum. Bir saat sonra görüşürüz."

"Acele etme," dedi Riley.

"Teşekkür ederim. Luke, Riley ve annesi sana ne derse onu yap." Aidan şakacı bir şekilde Luke'un saçını karıştırdı.

Luke güldü ve saçlarını düzeltmek için elini saçlarının üzerinde gezdirdi. "Hoşça kal baba."

"Pekâlâ, kim kiş yapmayı öğrenmek ister?" Riley mutfığa doğru ilerledi ve Luke da onu takip etti. Beth çek defterini almak için alt kattaki küçük ofise gitti. Bir süre sonra geri döndü ve elinde postalanacak bir yığın faturayla mutfak masasına oturdu. Bu sırada Riley kiş için gerekli tüm malzemeleri aldı ve turta hamurunu hazırlamaya koyuldu. Luke'a ellerini nasıl iyice yıkaması gerektiğini gösterdi, böylece yemeğe dokunabilir ve yardım edebilirdi. Ona bir oklava verdi ve hamur topunu nasıl büyük bir turta hamuru çemberi haline getireceğini gösterdi. İşini bitirdikten sonra bir kiş tepsisine yerleştirdi, alüminyum folyo ile kapladı ve ardından Luke'a açık bir fasulye torbası uzattı.

"Bunları turta tepsisine dökmek ister misin?"

İstenileni yapmadan önce merakla ona baktı.

"Kör pişirme denen bir şey yapıyoruz. Kabuğu biraz pişiriyoruz, böylece dolguyu eklediğimizde ıslak kalmıyor. Fasulyelerin ağırlığı da kabuğun yerinde kalmasına yardımcı oluyor." Riley pişmesi için fırına attı.

Ardından dolguyu karıştırdı: kişin tabanını oluşturan yumurta, süt ve krema karışımı. Luke'a nasıl yapacağını gösterdikten sonra yumurtaları kırmasına izin verdi, böylece kaseye hiç kabuk girmeyecekti. Luke'un ne kadar dikkatli olduğunu ve dört yumurtayı kırmayı başardığını ve sadece küçük bir kabuk zerresinin ondan kaçtığını görünce çok etkilendi. Çocuk hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama kız ona harika bir iş çıkardığını söyledi.

"Neredeyse her zaman içinde küçük bir kabuk olur. Ama hemen çıkarmak yeterince kolay." Sinir bozucu kabuk parçasına bir fiske vurarak uzaklaştırdı ve ona büyük bir tahta kaşık verdi. "Tamam, şimdi ben diğer malzemeleri getirirken sen de bunu iyice karıştır."

Luke enerjik bir şekilde karıştırırken Riley kahvaltıdan kalan pişmiş pastırmayı, dilimlenmiş soğanı ve çözülmüş doğranmış ıspanağı buldu.

"Mükemmel görünüyor Luke. Şimdi diğer malzemelerimizi ekleyelim."

Pastırmayı küçük parçalar halinde doğradı ve ıspanağın kalan suyunu sıkarak soğan ve pastırmayla birlikte yumurta karışımına ekledi. Daha sonra yarım kütük keçi peynirini karıştırdı.

"Tamam, turta hamurunun pişmesini ve biraz soğumasını beklememiz gerekiyor. Ahududulu karelerimizi şimdi yapabiliriz diye düşündüm." Turta hamuru tarifinde iki hamur vardı ama kiş için sadece bir tanesine ihtiyaçları vardı. Diğer hamur topunu aldı ve bu kez kare şeklinde açtı. Sonra yağlanmış bir kurabiye tepsisine yerleştirdi, ikiye böldü ve buzdolabından bir kavanoz ahududu reçeli çıkardı.

"Reçeli yaymak için yardımına ihtiyacım var. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?" Riley sordu.

Luke başıyla onayladı ve kadın ona açık kavanozu uzattı ve çekmecede bir bıçak aradı.

"Tamam, bıçağını reçele batır ve sonra hamurun üzerine sür. İşte böyle." Riley bıçağa biraz reçel sürdükten sonra dikkatlice hamurun üzerine yaydı. Bıçağı ona uzattı ve o da reçel tabakasının geri kalanını bitirdi.

İş i bittiğinde, diğer hamur karesini reçelin üzerine koydu ve iki çatal çıkardı.

"Şimdi de hamurun her tarafına delikler açacağız ki mükemmel pişsin." Luke'a hamurun üstünde nasıl eşit delikler açılacağını gösterdi. İşini bitirdiğinde, turta hamurunu çıkarma ve ahududu karelerini fırına sürme zamanı gelmişti.

"Bu turta kabuğunun biraz soğumasına izin verirken, bence bir ara vermeliyiz.

Ben bir sıcak çikolata alabilirim, ya sen?" Luke başıyla onayladı. "Sıcak çikolataya bayılırım."

"Anne?" Riley sordu.

Annesi güldü. "Sanki sormana gerek varmış gibi. Evet, lütfen."

Riley hızlıca üç kupa sıcak çikolata yaptı ve içine mini şekerlemeler ekledi, sonra birini Luke'a diğerini de annesine verdi. Yaklaşık on dakika sonra Luke'a bir kase kiş karışımını turta hamurunun içine döktürdü. Riley turtayı fırına sürdü ve içkilerini bitirmek için masada annesine katıldılar.

Riley'nin annesi Luke'a okul hakkında sorular sordu ve o da onlara her şeyi anlattı - sevdiği ve sevmediği dersler ve öğretmenler - matematik ve Bayan Evans

-Çünkü ona her zaman konuşmayı kesmesini söylerdi.

"Bu asla benim hatam değil! İnsanlar benimle konuşursa ben de karşılık veririm," diye açıkladı.

Riley gülümsememeye çalıştı. Luke konuşkandı ve çok enerjikti; Bayan Evans'ın emeklilik yaşına yaklaştığını ve her zaman en katı öğretmenlerden biri olduğunu hatırlıyordu. Riley de ondan pek hoşlanmazdı. Ne zamanonlar

bitmiş onların sıcak Çikolata, Riley kontrol edildi üzerinde Ahududulu karelerin birkaç dakikaya daha ihtiyacı vardı. Saat neredeyse dört bu ç u k t u , o yüzden peynir ve krakerleri hazırlamaya karar verdi. Buzdolabından birkaç peynir çıkardı ve ahududulu kareleri çıkarıp soğumaları için tezgâha koyduktan sonra Luke ile birlikte peynirleri dilimledi ve krakerler ve küçük bir tabakla birlikte bir tabağa dizdi.

Hafifçe yağlanmış ve tuzlanmış Marcona bademleri.

Bunu bitirdiklerinde ön kapı açıldı ve Aidan içeri girdi. Luke ona doğru baktı ve el salladı. Aidan mutfağa girdi ve Riley ile annesine minnetle gülümsedi.

"Ona göz kulak olduğun için teşekkürler."

"Sorun değil. Onu meşgul ettik," dedi Riley.

"Öyle mi? Siz ne yaptınız?" Aidan sordu.

"Yumurtalı turta yapmayı öğrendim! Ve ahududulu kareler." Aidan hâlâ yenemeyecek kadar sıcak olan hamur işlerine baktı. "Henüz hazır değiller mi?"

"Henüz değil. Birkaç dakika daha."

"Muhtemelen senin saçından kurtulmalıyız. Yukarı çıkmak ister misin Luke?"

Luke ellerini kalçalarına koydu ve kararlı görünüyordu. "Henüz değil. Ahududulu bir kare istiyorum ve çikolataları dağıtmaya yardım edeceğim."

"Bunu yapacağımızı söylemiştim," diye kabul etti Riley. "İşimiz bittiğinde onu yukarı gönderebilirim... ya da annemle dinlenebilir ve geri döndüğümüzde ahududulu bir kare yiyebilirsin. On dakikadan fazla sürmez."

Aidan gülümsedi. "Ahududulu kare, ha? Sanırım buna hayır diyemem."

Riley bir çekmece açtı ve kutularındaki çikolata paketlerini çıkardı. "Hazır mısın Luke?"

Luke onu rezerve edilmiş odalara kadar takip etti ve içeri girip yastıkları kabartmadan, yorganı geri çekmeden ve her yastığın üzerine bir kutu çikolata koymadan önce kapıyı çaldılar. Luke kabartmaya ve çikolataları yerleştirmeye yardım etti.

"Bu çok eğlenceli!"

Yan odaya koşarlarken Riley gülümsedi ve tahmin ettiği gibi on dakika sonra işleri bitmiş ve mutfığa geri dönmüşlerdi. Riley kişileri kontrol etti, biraz daha zamana ihtiyacı vardı ama ahududulu kareler yenebilecek kadar soğumuştı. Her biri için birer tane kesip küçük kâğıt tabaklara koydu.

Annesi, "Kızlar küçükken onlar için bunları yapardım," dedi.

Riley, "Ne zaman turta yapsak, fazladan ne kadar hamurumuz olduğuna bağlı olarak ahududulu kareler ya da cips yapardık," dedi. "Her zaman güzel olmazlardı ama yine de tatları lezzetliydi."

"İyi bir ahududu karesini her zaman sevmişimdir," dedi Aidan.

Onlar bitirdikten sonra kiş de çıkmaya hazırdı ve Riley onu tezgâhın üzerine koydu.

"Yarın sabah menüde bu da var mı?" Aidan umutla sordu.

Riley sırttı. "Öyle. Yeni bir deney. Keçi peyniri, soğan, ıspanak ve domuz pastırması."

Aidan, "Eğer tadı da kokusu kadar güzelse, bu bir kazanandır," dedi.

"Sanırım yarın öğreneceğiz," diye cevap verdi Riley. Gerçekten de güzel görünüyor ve kokuyordu.

"Tamam, şimdi yolunuzdan çekileceğiz. En azından birkaç dakikalığına," dedi Aidan.

Saat beşe çeyrek vardı, neredeyse şarap ve peynir zamanı gelmişti.

"Hadi dostum, Riley ve annesine sana göz kulak oldukları için teşekkür et." "Teşekkür ederim! Çok eğlenceliydi."

"Eğlenceliydi," diye kabul etti Riley.

"Gerçekten minnettarım," dedi Aidan. "Eşyalarımı odaya bırakacağım ve saat beşi biraz geçe aşağı ineceğiz."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Riley bardakları durulayıp bulaşık makinesine yerleştirirken annesinin telefonu çaldı. Riley onun ses tonunun değiştiğini fark etti ve bir süre sonra odadan çıkıp fatura yığını ve çek defterini alarak ofisine gitti. Birkaç dakika sonra geri döndüğünde yüzünde Sean'la randevusundan eve döndüğü zamanki mutlu ifade vardı. Riley ona doğru baktı, fazla meraklı olmak ve kim olduğunu sormak istemiyordu -özellikle de Sean değilse.

Ama annesi sırttı ve "Sean'dı. Çarşamba günü yemeğe ve sinemaya gidiyoruz."

Riley bunu duyduğuna memnun olmuştu. Sean'ın aramak için fazla beklememiş olmasına da sevindi. Annesinin her çaldığında telefona bakıp endişeyle arayanın kimliğini kontrol ettiğini fark etmişti. "Bu harika, anne."

Saat beşe birkaç dakika kala peynir ve krakerleri büyük oturma odasına getirip sahte şöminenin yanındaki masaya koydular. Riley bir süre şöminenin yanında durup şöminenin yarattığı ısının kendisini ısıtmasına izin verdi.

"Üşüyor musun, tatlım? Isıtıcıyı biraz daha açayım mı?"

"Hayır, böyle iyi. Burası oldukça sıcak. Sıcaklığı hissetmeyi seviyorum." Hava sıcaklığı düşmüştü ve onlu yaşların ortasıydı. Riley ne zaman pencereden dışarıdaki lambanın ışığında dönüp duran birkaç taneye baksa soğukun iliklerine kadar işlediğini hissediyordu. Daha önce açtığı şarap şişelerini almak için mutfaka geri döndü. Bu onu da ısıtabilirdi.

Riley, şarap ve peynir dükkânından Hayley'nin tavsiye ettiği, Josh Phelps'in ucuz Cabernet şarabı Grounded'dan küçük bir kadeh doldurdu. Riley bunu dükkânda denemiş ve beğenmişti ama şimdi yaklaşık bir saattir açık olduğu için tadı daha da iyiydi, daha büyük ve daha zengindi. Etiketle vaat edilen kiraz, tarçın ve karanfilin ipuçlarını neredeyse algılayabiliyordu.

Annesi bir dilim peynire uzanırken, "Bu şarap gerçekten çok güzel," dedi.

Riley, "Tekrar satın alacaklar listesine eklememiz gerekecek," dedi.

Bir süre sonra Franny de onlara katıldı ve Riley ona da bir kadeh Cabernet doldurdu.

"Teşekkür ederim canım. Bu şarap ve peynir saatlerini çok sevdiğimi söylemeliyim. Bütün hafta onları dört gözle bekliyorum," dedi Franny.

Riley'nin annesi bunu duyduğuna memnun olmuş görünüyordu. "Teşekkür ederim. Sanırım tatilden sonra da devam etmemiz gerekebilir. Çok popüler oldu."

Franny, "Buradan geçebilecek yeni insanlarla tanışmak için güzel bir yol," dedi. "Herkesin ilginç hikayeleri var. Geçen hafta sonu buraya gelen genç çift gibi. Kadın Cape Cod'a hiç gelmemişti, kocası da yıllardır gelmemişti. Ailesini ziyaret etmek için buradaydılar."

"Onları yıllardır görmemişler miydi?" Riley sordu.

Franny başını salladı. "Nedenini söylemediler, sadece bekledikleri için aralarını düzeltmeye çalıştıklarını söylediler. Ve işe yaramış gibi görünüyor. Ailesi ilk torunlarının yolda olduğunu duyunca çok heyecanlanmış."

Riley'nin annesi, "Kulağa mutlu bir son gibi geliyor," dedi.

"Sanırım ikisi de gergin oldukları için bana söylediler. Şarap ve peynir saatinden sonra akşam yemeği için ailesiyle buluşacaklardı. Kadın içki içmiyordu elbette ama adam biraz sıvı cesareti hoş karşılamıştı. Bu konuda konuşmak onlara yardımcı olmuş gibi görünüyordu. Onlara yemeğin başarılı geçeceğinden emin olduğumu söyledim. Başarılı olmasa bile en azından yemekler harika olacaktı... Chatham Inn'deki Cuvée'ye gideceklerdi." Cuvée, Chatham'daki en iyi restoranlardan biriydi ve kesinlikle en pahalı ve üst düzey olanıydı.

"Oraya hiç gitmedim," dedi Riley.

"Ben de duymadım," diye itiraf etti annesi. "Ben de çok iyi olduğunu duymuştum. Şu süslü tadım menüleri yok mu?"

Franny başını salladı. "Yıllar boyunca birkaç kez gittim. Ella o rayı çok severdi ve vefatından birkaç yıl önce gitmiştik. Eşleşen şaraplarla birlikte yedi çeşit tadım menüsü var. Hepsi enfesti. Gerçekten özel günler için ideal bir yer."

"Kulağa harika geliyor," dedi Riley. "Belki yeni bir iş bulursam kutlamaya gideriz anne."

Annesi gülümsedi. "Yeni bir işe girdiğinde, *eğer* değil. Uzun sürmeyeceğine eminim."

Riley, Aidan ve Luke'un oturma odasına girdiklerini gördü. Luke koşarak geldi ve bir dilim çedar peyniri ile bir kraker aldı.

"Luke'a ne içirelim?" diye sordu annesi. "Köpüklü elma suyumuz var ya da yine sıcak çikolata yapabiliriz?"

"Köpüklü elma suyu kulağa hoş geliyor. Günde bir sıcak çikolata yeterli bence."

Riley, Luke'a içki getirmek için mutfağa gitti ve bir süre sonra geri döndü. Şampanya flütüne doldurmuştu ve Luke köpüklerden çok etkilenmişti.

"Bu oldukça havalı görünüyor." Belirsiz bir yudum aldı ve başıyla onayladı. "Elma suyunu severim."

Diğer konukları da gelmişti: Pattersonlar, Smithler ve Donovanlar. Riley hepsiyle konuşmaktan keyif almıştı. Franny'nin de söylediği gibi, insanların hikâyelerini ve onları Chatham Coastal Inn'e getiren şeyin ne olduğunu duymak ilginçti. Pattersonlar ve Smithler ailelerini ziyarete gelmişlerdi, Donovanlar ise Boston'un hemen dışında yaşıyorlardı ve evleneli henüz bir yıldan biraz fazla olmuştu.

"Aslında yıldönümümüzü kutluyoruz. Geçen Ağustos'ta Cape'te evlendik ve hafta sonu için uzaklaşmak istedik. Yılın bu zamanında buraya hiç gelmemiştik," diyor Bill Donovan.

"Çok sessiz ve ıssız olabilir mi diye merak ettik. Arkadaşlarımız yılın bu zamanında geldiğimiz için deli olduğumuzu söylediler. Ama aslında şu ana kadar çok sevdik. Çok huzurlu bir yer. Kimse bundan bahsetmiyor," diyor Adele Donovan.

Riley gülümsedi. "Biz de yılın bu zamanlarında burayı seviyoruz. Yazın kalabalığından güzel bir değişiklik oluyor." Ve şehrin telaşından da. Riley Manhattan'ın enerjisini seviyordu ama Chatham'ın daha sakin temposunun da tadını çıkarıyordu.

Saatler hızla geçti ve altıya doğru herkes akşam yemeğine gitmek üzere ayrıldı. Riley ve annesi eve gidip kalan makarnayı ısıttıktan sonra saat yedide sinemaya gitmeyi planlıyorlardı.

"İkinizin akşam yemeği planı var mı?" Aidan sordu.

Riley güldü. "Biz de tam evden bir şeyler almaya gidiyorduk."

"İkinize de akşam yemeği ısmarlamak isterim. Bugün beni kurtardınız ve en azından bunu yapabilirim. Burger yemek için Red Nun'a gitmeyi düşünüyorduk."

"Bizimle gel!" Luke ekledi.

Riley annesine baktı, o da gülümsedi. "Burgerlerine bayılıyorum," dedi. Ve böylece karar verildi.

Aidan arabayı sürdü ve annesinin buz gibi soğukta fazla yürümesine gerek kalmaması için arabayı kapıya kadar çekti. Riley annesinin koltuk değneklerini aldı ve ön koltuğa oturmasına yardım etti. Sonra arkaya tırmandı ve Aidan koltuk değneklerini cipinin arka tarafına koydu. Kızıl Rahibe çok uzakta değildi ve meşgul olmalarına rağmen hemen oturdular.

Hepsi burger sipariş etti. Aidan da beklerken paylaşımları için bir tabak nachos sipariş etti.

Her şey her zamanki gibi güzeldi. Yemeklerini yerlerken Aidan iş arayışını sordu.

"Bu Perşembe şehirde son bir görüşmem ve Jack'in şirketiyle de ilk görüşmem var."

Aidan bir kaşını kaldırdı. "Erkek arkadaşının hukuk bürosunda mı?"

Riley başını salladı. "Birkaç nedenden dolayı bu konuda ikna olmadım ama en azından onlarla konuşmam gerektiğini düşündüm. Çok seçici olacak bir konumda değilim. Şimdiye kadar ilgilendiğini ifade eden sadece ikinci şirket."

Aidan çizburgerini eline aldı ve bir ısırık aldı. Yutkunduktan sonra şöyle dedi: "Tatilden sonra daha da artacak. Erkek arkadaşının şirketinde çalışmak biraz fazla yakın olabilir. Ya oradan nefret edersen?"

Riley de aynı endişeleri taşıyordu. Başını salladı. "Bu benim de aklımdan geçti. Ama iş o raddeye gelirse bırakabilirim."

"Bu Jack için garip olabilir mi?"

"Olabilir," diye kabul etti. "Ama bunun için endişelenmek için çok erken. İlk görüşmeyi geçip geçemeyeceğimi bile bilmiyorum. Ve diğer iş kulağa gerçekten iyi geliyor. Onun için dua ediyorum."

Aidan gülümsedi. "Umarım senin için de işe yarar."

Yemekten sonra otele geri döndüler. Franny de onlara katıldı ve büyük ekran televizyonun etrafındaki rahat kanepeler ve sandalyelere yerleştiler. Klasik Will Ferrell filmi *Elf*'i izlemeye başladıklarında herkes patlamış mısır yiyemeyecek kadar toktu ama yarısında kısa bir ara verdiklerinde Riley mutfağa gitti ve birkaç dakika sonra ocakta zeytinyağında pişirdiği dev bir kâse eski usul patlamış mısırla döndü. Üzerine eritilmiş tereyağı gezdirmiş, tuz serpmiş ve yanında kâğıt tabaklar getirmişti. Yine de çok dolu olup olmadıklarından emin değildi ama kaseyi yere koyduğu anda herkes patlamış mısıra uzandı.

Film bittiğinde saat neredeyse dokuzdu. Luke esnemeye başlamıştı, Franny de öyle. Merdivenlere doğru yürürlerken Aidan onlara tekrar teşekkür etti. Riley Luke'a döndü ve gülümsedi. "Yarın Edaville Demiryolu'nda iyi eğlenceler."

Gözleri parladı. "Baba, onlar da bizimle gelebilir mi? Bu çok eğlenceli olur."

Riley'nin annesi koltuk değneklerine baktı. "Sanırım bu benim için biraz zorlayıcı olabilir."

"Ben de," diye onayladı Franny. "Oraya birçok kez gittim. Çok eğleneceksiniz."

Luke Riley'ye baktı, gözleri ona gitmesi için yalvarıyordu. Ona hayır demek imkânsızdı. Riley de onun yaşlarından beri Edaville'e gitmemişti. Ona eğlenceli ve Aralık ayının sakin bir Pazar gününde yapılabilecek bir şey gibi gelmişti.

"Elbette, sizinle gelmeyi çok isterim çocuklar."

Luke yumruğunu havaya kaldırırken Aidan şaşırılmış görünüyordu. "Müthiş."

Aidan gülümsedi. "Pekâlâ, bu eğlenceli olacak. Saat üç gibi ayrılmayı planlıyoruz, sizin için de uygunsa?"

"Bunu planlayacağım."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Sevgili Franny,

Üçüncü isteğim için, en sevdiğimiz restoranlardan birine geri dönmeni istiyorum. Eskiden paylaştığımız o kalın çikolatalı frappeleri, kızarmış deniz ürünleri ve soğan halkaları tabaklarını hatırlıyor musun? Yanlış hatırlamıyorsam Joe seni ilk yıldönümünüzde oraya götürmüştü. Benim de orada birçok randevum oldu. Ama en sevdiğim zamanlar seninle okuldan sonra ya da sıcak bir yaz gününde gittiğimiz zamanlardı. Albany'de Kream 'N Kone gibisi yok Franny. Eve gitmeden önce, lezzetli yemeklerin ve anıların tadını çıkardığından emin olmak istiyorum.

*Sevgilerimle,
Ella*

Kahvaltı sırasında Franny, Riley ve Beth'e üçüncü mektubunda ne olduğunu anlattı. "Daha bu sabah açtım." Gülümsedi. "Kız kardeşim gitmemi istiyor

West Dennis'teki orijinal Kream 'N Kone'a. Şimdi Chatham'da bir tane var ama biz lisedeyken açık değildi. Oraya gitmeyi ve sıcak havalarda Swan Nehri'ne bakan güvertede oturmayı çok severdik."

Riley, "Kream 'N Kone civardaki en iyi kızarmış deniz ürünlerine sahip," dedi. "Ve en iyi kahve frappeleri," diye ekledi Beth.

Franny başıyla onayladı. "Her zaman çikolatalı olanları tercih etmişimdir."

"Sence kız kardeşinin bu mektuplarla amacı ne?" Riley sordu.

Franny gülümsedi. "Tam olarak emin değilim. Belki de sadece Cape'i ve burada geçirdiğimiz güzel zamanları hatırlamak ve takdir etmek içindir."

Beth, "Bir Pazar öğleden sonrasını geçirmek için çok güzel bir yol gibi görünüyor," dedi.

Franny, "Belki Edaville Demiryolu kadar heyecan verici değil ama benim hızıma daha uygun," dedi.

Riley sırıttı. "Gerçekten gitmek için sabırsızlanıyorum. Çocukken oraya gittiğimde ne kadar büyüğü göründüğünü hatırlıyorum. Bunu Luke'un gözünden deneyimlemek eğlenceli olacak."

"Güzel ve sakın bir öğleden sonrayı dört gözle bekliyorum," dedi Beth. "Dün elime yeni bir kitap geçti. Eğlenceli bir romantik komediye benziyor ve Lily'niz yanımdayken kıvrılıp yatmayı planlıyorum."

Riley güldü. "Buna bayılacak. Ona ilgi gösteren sen olursan onu terk ettiğim için kendimi o kadar kötü hissetmeyeceğim."

Beth de güldü. "Kesinlikle ilgi eksikliği çekmiyor."

Kısa süre sonra Aidan ve Luke da onlara katıldı ve Aidan, Riley'nin Luke'la birlikte yaptığı kişten kendine büyük bir parça kesti. Luke bununla hiç ilgilenmedi ve her zamanki gibi yanında muz olan Cheerios kâsesini tercih etti. Luke yemek yerken alışılmadık derecede konuşkandı. Edaville'e yapacağı yolculuk için çok heyecanlıydı.

"Bu sabah haberlerde biraz kar yağabileceğini gördük. Karda trene binmek harika olacak. Noel Baba da karı sever."

"Öyle," diye kabul etti Riley.

"Hâlâ gelmek istediğinden emin misin?" Aidan göz kırparak sordu. "Vazgeçmek için çok geç değil. Seni suçlayamam."

Riley güldü. "Anneme ve Franny'ye bunu dört gözle beklediğimi söylüyordum."

Bunu duyduğuna sevinmiş görünüyordu. Yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Tamam o zaman. Saat üçte burada görüşürüz."

"İyi eğlenceler. Riley, birkaç fotoğraf çekmeyi unutma, böylece annen ve ben yıllar içinde nasıl değiştiğini görebiliriz. Belki de tamamen aynıdır," dedi Franny.

Riley ona, "Kesinlikle yapacağım," diye güvence verdi.

★ ★ ★

Öğleden sonra saat bir buçuk sularında Franny, Kream 'N Kone'da geç bir öğle yemeği yemek için yola çıktı. Yolun büyük bir kısmının geçtiği ana yol olan 28.

Cape'in uzunluğu. Araba sürerken otellerin, mağazaların ve restoranların önünden geçti. Hava tahmininde kar vardı ama daha sonra yağacaktı. Yine de soğuk havadaki nemi hissedebiliyordu ve gökyüzü koyu griydi. Kar kesinlikle yoldaydı.

Otuzlu yaşlarının başındayken açılmış olan Chatham'daki Kream 'N Kone'un önünden geçti. En az onun kadar iyiydi ama aynı hissi vermiyordu ve 2003 yılında büyük bir yangın geçirmiş ve yolun yukarısında yeniden inşa edilmek zorunda kalmış olsa da West Dennis'teki yerle aynı anıları uyandırmayacağını biliyordu. Yine de özel anıları canlandırıyordu ve bunun kız kardeşi için yemeklerden daha önemli olduğunu biliyordu. Gerçi yemekler de güzeldi.

Aralık ayı olmasına rağmen Franny içeri girdiğinde tezgâhta hâlâ küçük bir kuyruk vardı. Sırasını bekledi, ne alacağını düşündü ve sonra Kream 'N Kone'da her zaman verdiği siparişi verdi: deniz tarağı ve istiridye tabağı ve çikolatalı frappé. Çok fazla yemek vardı ve hepsini yiyemeyeceğini biliyordu ama yine de iyi bir deneme yapacaktı. Deniz tarağı ve istiridye arasında asla karar veremezdi ve Kream 'N Kone'da ikisini de yiyebilirdi. Adı okunduğunda siparişini almak için tezgâha geri döndü ve tepsisini Swan Nehri'ne bakan bir pencereye getirdi.

Tabakta soğan halkaları ve patates kızartması vardı. Franny çok nadiren kızarmış yemek yerdı, o yüzden yediğinde de her lokmanın tadını çıkarırdı. Kream 'N Kone onu diğer tüm kızarmış deniz ürünleri ve soğan halkaları konusunda şımartmıştı. Hamur çok hafif ve çıtır çıtırdı, soğan halkaları ise ince dilimlenmişti ve ağzında eriyordu. Frappe'sinden bir yudum aldı. Çikolatalı dondurma ile kalın ve zengindi ve anında liseye geri döndü.

O ve Ella buraya sık sık gelirlerdi. Kızarmış deniz ürünleri yemedikleri zaman hamburger yerlerdi ama her zaman çikolatalı frappe içerlerdi. Kız arkadaşlarıyla da gelirlerdi. Hafta sonu gecelerinin bir parçasıydı ve birçok başka öğrenci de orada olurdu. Joe'yla ilk kez orada, istiridye dürüm sipariş etmek için sırada beklerken tanıştı. Sıcak bir yaz gecesi idi ve sıra uzundu. Ona tanıdık gelmişti ve o da onu tanımıştı.

"Benim matematik sınıfımdasın. Bayan Hannigan."

Franny  ğretmenin adını duyunca anında yüzünü buruşturdu. Ve Joe güldü. "O benim de favorim değil."

Huysuz öğretmenden hoşlanmadıkları için hemen kaynaşmışlardı. Franny, Joe'nun g l msemesinden, sıcak kahverengi gözlerinden ve neredeyse siyaha çalan dalgalı koyu renk saçlarından anında etkilenmişti. Siparişleri aynı anda verildi ve yan yana masalarda oturduklarını fark ettiler. Herkes etraflarında konuşurken onlar yemek boyunca sohbeti sürdürmeyi başarmışlardı. Sanki orada sadece onlar varmış gibiydi. Ella'yla ayrılmadan önce Joe ona kendisiyle dansa gelmesini teklif etti.

Ve bu aşklarının başlangıcıydı. Franny onu d ş nd k  gözlerinin buğulandığını hissediyordu. Birinci yıl dönümlerinde onu akşam yemeği için oraya g t rm şti. Onun ilk gerçek aşkıydı ve kısa bir süre sonra ailesiyle birlikte taşındığında yıkılmıştı. İki de görüşmeye devam edeceklerine söz vermişlerdi ve bir süre görüştüler. Ama mezun olup ülkenin diğer ucundaki okulları seçtiklerinde bu çok fazla gelmişti. Franny o zamanlar cep telefonları ya da sosyal medya olsaydı her şeyin farklı olup olmayacağını merak ediyordu.

Bir soğan halkasını ket aba batırdı ve ağzına attı. Ve her şeyin gerçekten bir nedeni olduğunu fark etti. Joe'yla kalması gerekmiyordu çünkü  niversite birinci sınıfa başladıktan kısa bir süre sonra Tim'le tanışmıştı. Ve onunla evleneceğini hemen anlamıştı.    nc  randevularını hatırlayarak gülümsedi. Dondurma yemeye gitmişlerdi ve Tim ona bir itirafta bulunmuştu.

"İlk buluşmamızdan sonra eve döndüğümde anneme seninle evleneceğimi söyledim. Tabii ki bana bunun çok saçma olduğunu ve emin olmak için seni daha yakından tanımam gerektiğini söyledi." Cebinden bir şey çıkardı ve tek dizinin üzerine   k p elini açarak k  k gri kadife kutuyu gösterdi. Franny nefesini içine çekti.

Tim sırtıttı. "Bu yüzden üçüncü randevumuza kadar bekledim. Ve şimdi daha da eminim. Seni seviyorum Franny. Senin de beni sevme ihtimalin var mı? Benimle evlenir misin?"

Ve Franny tereddüt etmemişti. O da biliyordu. "Elbette evleneceğim. Seninle evlenmeyi çok isterim, Tim. Ben de seni seviyorum!"

Mezun olduktan hemen sonra nişanlanmışlar ve ertesi yıl evlenmişlerdi. Ve onunla uzun ve çok mutlu bir hayatı olmuştu. Aşkı iki kez bulduğu için gerçekten kutsanmıştı. Bu yüzden şu anda yalnız olmasına pek aldırımıyordu. Kitapları vardı ve meşguldü. Hayat oldukça güzeldi.

Kızarmış yemeğinin yaklaşık yarısını ve frappesinin tamamını bitirdi. Kendini tok, memnun ve nostaljik hissederek otele geri döndü. Ella'yı ve kız kardeşiyle geçirdiği tüm o güzel zamanları hatırlamak buruk bir duyguydu. Ella'yı özlemişti. Özellikle de canı ne zaman isterse telefonu açıp kız kardeşini arayabilmeyi özlüyordu ki bu haftada en az birkaç kez oluyordu. Sık sık konuşturlardı, birkaç dakika bile olsa, arayı kapatmak ya da olan komik veya ilginç şeyleri paylaşmak için. Hiç beklemediği bir anda Franny'nin üzerine bir hüzün dalgası çöktü. Yine de uzun sürmedi, çünkü Franny kendine her zaman Ella'nın artık daha iyi bir yerde olduğunu hatırlattı. Acı çekmiyordu ve Victor'la birlikteydi.

Franny de handa geçirdiği zamanın tadını çıkarıyordu. Kız kardeşi doğruca Albany'ye gitmek yerine burada kalmasını sağlayarak akıllıca davranmıştı. Bu daha zor olurdu ve kendini daha yalnız hissedirdi. Burada kısa sürede arkadaş olan dost canlısı insanlarla çevriliydi ve bu ona yardımcı oluyordu. Hem de çok.

Kız kardeşinin ona ne söylemeye çalıştığını anladığında içini bir huzur kapladı. Chatham'da daha fazla bulunmasının zamanı gelmişti. Kız kardeşinin evinde kalmaya hazır olup olmadığını bilmiyordu. Cenazeden sonra evin içinde yürümüştü ve bu ona doğru gelmemişti. Orası kız kardeşinin eviydi. Franny asla kendi evi olabileceğini düşünmüyordu. Ama belki orada kendine ait bir ev alabilirdi. Sadece küçük bir yer. Sadece Franny olduğu için Ella'nınki kadar büyük olması gerekmiyordu. Okyanus manzaralı küçük bir kulübe bile bulabilirse bundan mutlu olacaktı. Bunu karşılayabilirdi. Ve sonunda Ella'nın evini satacaktı ama henüz değil. En az bir yıl.

Otele geri dönerken verdiği kararlar ilgili heyecanı daha da arttı. Sabah bir emlakçıyı arayacak ve yeni kulübesini aramaya başlayacaktı. Son birkaç hafta içinde yeni arkadaşlar edindiğini fark etti; oteldeki herkes kendisini ailesi gibi hissediyordu ve Angela yeni bir arkadaş olmasına rağmen hemen kaynaşmışlardı ve kitap kulübünde çok iyi vakit geçirmişti. Bu hanımların çoğu golf de oynuyordu, ki bu Franny'nin alışkın olduğu bir şeydi.

Aşka. Belki tekrar başlardı. şu anda daha fazla zaman geçirmesi gereken yer burasıymış gibi hissediyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Carver'daki Edaville Demiryoluna yolculuk bir saatten biraz fazla sürdü. Carver, Cape Cod Kanalı köprüsünün hemen üzerinde bulunan Plymouth yakınlarındaydı. Yol boyunca Noel şarkıları söylediler ve Aidan onlara Edaville Demiryolu'nun tarihini anlattı.

"Demiryolunun, sahibinin bölgede sahip olduğu bataklıklardan kızılcık taşıması için bir yol olarak başladığını biliyor muydunuz?"

"Hayır, hiçbir fikrim yoktu. Buranın her zaman bir eğlence parkı olarak kullanıldığını sanıyordum," dedi Riley.

"İnsanlar trenlere binmek istemeye başlayınca ve özellikle Noel döneminde popüler olunca organik olarak büyüdü ve halka açıldı."

"Bu çok havalı." Riley bölgenin en büyük kızılcık yetiştiricilerinden biri olduğunu ve ulusal bir şirket olan Ocean Spray'in Middleboro yakınlarında bulunduğunu biliyordu. Cape'te de çok sayıda kızılcık bataklığı vardı ama daha küçüktüler. Bazen kışın sular altında kalırlardı ve o ve kız kardeşi buz pateni yapmaya giderlerdi. Bu anıyı hatırlayınca gülümsedi.

Otoparka girdiklerinde saat neredeyse dört buçuktu ve mekân tamamen doluydu.

Sırada beklediler ve Aidan hepsi için trene binmeyi ve atraksiyonlarda sınırsız gezintiyi içeren biletler aldı. Luke önce trene binmek istedi, onlar da öyle yaptılar. Sıralarını beklediler, sonra trene bindiler ve eski moda buharlı treni arazideki birçok bataklığın etrafında sürdüler. Onlar trene binerken güneş battı ve gökyüzü karardı. Ve ışıklar yandı, etraflarında bir sürü şenlikli ışık vardı. Görmek gerçekten çok güzeldi. Luke'un yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı. Riley de bunu hissetti, her zaman çok sevdiği ve genellikle sadece tatillerde yaşadığı o büyülü duyguyu.

Tren yolculuğu sona erdiğinde eğlence araçlarına yöneldiler ve tamirde olan dönme dolap hariç çoğuna bindiler. Riley'nin favorisi çarpışan arabalardı, Luke da sevdiği için ikinci kez bindiler. O sırada saat neredeyse altı buçuk olmuştu ve Aidan acıkan olup olmadığını sordu.

"Bir sosisli sandviç standı gördüm, onu mu yapsak yoksa başka bir şey mi bulsak?" diye sordu.

"Sosisli istiyorum!" Luke duyurdu.

Riley güldü. "Aslında bu bana da çok iyi geliyor." Riley bunları nadiren yerdi ama arada bir, bir yemekte ya da bir beyzbol maçında çok iyi giderdi.

Standa yaklaştıklarında Luke gidip onları alıp alamayacağını sordu.

Aidan birkaç yirmilik çıkardı ve Luke'a uzattı. "Al bakalım dostum, hazır olduklarında sana yardım etmek için takip edeceğiz."

Riley ve Aidan yavaşça yürürken Luke sosisli sandviçleri sipariş etmek için önden koştu.

"Eğleniyor musun?" Aidan sordu.

Riley gülümsedi. "Çok fazla. Beni de dahil ettiğiniz için teşekkürler. Milyon yıldır buraya gelmemiştim."

Aidan güldü. "Seni burada Jack'le hayal edemiyorum. Onunla işler nasıl gidiyor? Nişanlanacağınızı düşünüyor musun?"

"Neredeyse iki yıl oldu. Sanırım bu yönde ilerliyoruz. Gerçi bu konuda pek konuşmuyoruz çünkü önce pek çok şeyin gerçekleşmesi gerekiyor. Jack ortaklık yolunda ve bu bir ya da iki yıl daha gerçekleşmeyecek ve sonra bir süre daha çılgın saatler boyunca çalışmaya devam edecek. Eninde sonunda yavaşlayacaktır."

"Sonunda. O kadar uzun süre kalmak istediğine emin misin? Onu gerçekten seviyor olmalısın."

Öyle miydi? Riley hiçbir zaman Jack'e sırlıslıkla aşık olmamıştı. Ama ondan oldukça hoşlanıyordu. Ve şimdiye kadar ikisi de evlenmek için acele etmemişti.

Sadece gülümsedi ve trenlerden birinin soğuk havaya buhar girdapları göndererek ilerlediği uzaklara baktı.

Aidan dönüp doğrudan ona bakmadan önce uzun bir sessizlik anı yaşandı. "Komik, sadece iki kez aşık oldum, ama ikisinde de içime doğdu ve beklemek istemedim. İlk seferinde o aynı şekilde hissetmedi."

Riley onun kendisinden bahsettiğini anladığında bir sızı hissetti. Onun sıcak gözlerine, yakışıklı yüzüne baktı ve bir an için Aidan'la kalsaydı hayatının nasıl olacağını düşünmeden edemedi.

Aidan gülümsedi ve gözleri parladı. "Ama ikincisinde o da benim için deli oluyordu ve çıkmaya başladıktan altı ay sonra nişanlandık. Bildiğiniz zaman, bilirsiniz."

"Sanırım. Ama bazen zamanlama doğru olmuyor." Riley iç çekti. "Seni sevmediğimden değil, Aidan," dedi yumuşak bir sesle. "Sadece biriyle evlenmeye hazır değildim ve Cape dışına taşınmak benim için önemliydi. Jack'le şu anda zamanlama bizim için doğru değil ama birkaç yıl içinde olabilir." Bunu söylerken aynı zamanda kendini doğru seçimi yaptığına ikna etmeye çalıştığını da fark etti.

Aidan biraz sert bir sesle, "İşlerin senin için iyi gitmesine ve ikinizin de aynı şeyleri istiyor gibi görünmesine sevindim," dedi. Riley'yi şaşırtmıştı çünkü ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyor olabileceğine dair hiçbir işaret vermemişti. Ancak bir dakika sonra, Aidan ona bir sosisli sandviç ve bir şişe su uzatırken yine gülmeye başlayınca, kendi kendine bunu hayal ettiğini söyledi. Biraz ketçap ve hardal ekledi ve yiyeceklerini piknik masasına getirip oturdular. Luke paylaşımları için büyük bir kutu patates kızartması da sipariş etmişti.

Yemeklerini yerlerken Riley, Aidan ve Luke'un gülüşmelerini izledi ve düşünceleri tekrar Aidan'la evlenmiş olsaydı hayatının nasıl olacağını hayal etmeye başladı. Muhtemelen Luke'un yaşlarında bir çocukları olurdu. Ve Aidan Luke'la çok iyi anlaşıyordu. Aidan'ın sadık bir baba olması onu hiç şaşırtmamıştı. Her zaman nazik ve düşünceli olmuştu. Harika bir erkek arkadaşı. Ama o evlenmeye hazırdı ve kız o sırada kimseyle evlenmeyi düşünmüyordu bile. Kendini yeterince olgun hissetmiyordu ve bencilce, önce yapmak istediği şeyler vardı. Cape dışına taşınmak ve büyük bir şehirde yaşamak listesinin başındaydı.

Hiç pişmanlığı yoktu. Manhattan'da yaşamayı seviyordu ve yakın zamana kadar işini de seviyordu. Ama başka bir iş bulacağını biliyordu. Bu

sadece bir zaman meselesiydi. Jack'e karşı olan hislerinden biraz daha az emindi. Jack'le bir hayat kurma fikrine aşık olmuştu. Yakışıklı ve zekiydi ve birlikte çok eğleniyorlardı. Ama aynı zamanda meşguldü ve işi her zaman önce geldiği için sık sık müsait olamıyordu. Ve o bunu pek umursamamıştı.

Ama şimdi Chatham'da olduğu ve neredeyse her gün ailesiyle meşgul olduğu ya da Aidan ve Franny ile vakit geçirdiği için, insanların arasında olmayı ne kadar sevdiğini fark etti. Ve Jack'le yaşadığı hayatın aslında ne kadar yalnız olduğunu. Onu haftada bir ya da iki kez görüyordu, o da olsa olsa. Ara sıra işten sonra arkadaşlarıyla dışarı çıkıyordu ama çoğu gece Lily kucağında kıvrılmış halde evde kalıyordu. Buna alışmıştı. Ama bunun yeterli olup olmadığını merak etmeye başlamıştı.

Belki de çalışmadığı ve daha fazla zamanı olduğu için aşırı hassas davranıyordu. Bir işi olduğunda ve tekrar normal saatlerde çalışmaya başladığında, muhtemelen bu rutine geri dönecek ve bununla iyi olacaktı. Günün sonunda genellikle yorgun oluyordu ve zaten her gece dışarı çıkmak istemiyordu. Ama belki de eve döndüğünde biriyle karşılaşmak güzel olurdu. Jack'le birlikte yaşamak hakkında konuşmamışlardı ama belki de konuşmalıydılar. Bu iyi bir sonraki adım olabilirdi.

"Derin düşüncelere dalmış görünüyorsun," diye yorum yaptı Aidan.

"Sadece bu haftaki iş görüşmelerimi düşünüyordum," diye yalan söyledi. "Biraz gerginim." Bu kısmı doğrudu.

"Onu öldüreceğinden hiç şüphem yok. Sadece kendiniz olun ve onlara neler yapabileceğinizi anlatın. Karşı koyamayacaklardır." Gözleri onunkilerle buluştu ve gülümsedi. Onun sıcaklığını ve kendisine olan inancını hissetti ve bu güvenini tazeledi.

"Teşekkürler, umarım öyledir."

Yemeklerini bitirdikten sonra Luke birkaç gezintiye daha çıkmak istedi. Müzede ve model trenlerin bulunduğu odada bir gezintiyle işlerini bitirdiler. Luke bu konuda çok heyecanlıydı. "Baba, bu şimdiye kadarki en havalı şey. Böyle bir tren setine sahip olmayı çok isterdim."

"Handaki odamızda zor olabilir," diye şaka yaptı Aidan. Luke'un yüzü düştü ve Aidan bu şakadan hemen pişman oldu. "Eve döndüğümüzde bir sürü odamız olacak ve bunu araştırabiliriz. Kulağa hoş geliyor mu?"

Luke yine mutlu bir şekilde sırtıttı. "Harika."

Noel Baba'yı ziyaret ederek işi bitirdiler. Luke sıraya girdi ve bir dakikalığına Noel Baba'nın kucağına oturdu. Noel Baba'nın kulağına bir şeyler fısıldadı ve Noel Baba başını salladı ve oldukça ciddi görünüyordu. Yanlarına koştuğunda Luke'un yüzü gülüyordu.

"Noel Baba ile konuşman iyi geçti mi?" Aidan sordu.

"Gerçekten iyi. Ama ne istediğimi sana söyleyemem. Bu Noel Baba ile benim aramda bir sır."

Aidan gülümsedi. "Tamam dostum, yeterince adil." Riley'ye baktı. "Gitmeye hazır mıyız?"

Eve dönerlerken hafifçe kar yağıyordu. Luke yolculuğun yarım saatinde uyuyakaldı ve Riley ile Aidan yolun geri kalanında usulca konuştular. Konuşmaları hafifti. Aidan evdeki restorasyondan ve nasıl gittiğinden bahsetti.

"Yeni yıl civarında geri dönebileceğimizi umuyorum."

"Orada olmamak zor olmalı. Yani, otel harika ama burası ev değil."

Aidan başını salladı. "Hayır ama oradaki insanları tanımak güzel. Tatillerde arkadaşlarla birlikte olmak ikimiz için de iyi oldu."

"Çok güzel. Ben de uzun zamandır bu kadar çok insanla bir arada olmamıştım."

Genellikle sadece ben ve Lily ve haftada birkaç kez de Jack," dedi Riley.

"Şehirde yaşamayı hâlâ seviyor musun?" diye sordu Aidan. Aidan'ın, burayı sevecek birini hayal bile edemediğini açıkça ifade eden ses tonuna gülümsedi. "Sevecek çok şey var. Cape'ten çok farklı, çok daha daha gürültülü ve daha yoğun. Ama burası evimiz."

Aidan arabayı annesinin garaj yoluna çekti ve Luke'un mışıl mışıl uyuduğu arka koltuğa baktı. "Lütfen annene selamımı söyle. Görünüşe göre bu adam bayılmış. Onu yatağına götürmeliyim." Riley'ye yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Harika bir gündü. İyi geceler."

"İyi geceler, Aidan. Bugün için tekrar teşekkürler." Riley gecenin bitmesinden neredeyse nefret ediyordu. Aidan ve Luke'un arkadaşlığından beklediğinden daha fazla keyif almıştı. Arabadan indi ve Aidan'ın geri geri gidip uzaklaşmasını izledi. Onlar gittikten sonra kafasını karıştıran bir yalnızlık hissetti. Annesinin evine doğru döndü.

Noel ağacının ışıkları oturma odasının penceresinden parıltıyordu. İçerisi sıcak ve davetkârdı ve Riley içeri adımını attığında neşesi yerine geldi.

OceanofPDF.com

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Pazartesi günü kahvaltıdan sonra Franny odasına gitti ve kız kardeşinin avukatı Jess'i aradı. Kısa bir beklemeden sonra Jess telefona geldi.

"Günaydın Franny, senin için ne yapabilirim?"

"Sadece kısa bir sorum var. Piyasada ev almak isteyen biri olsa yerel olarak kimi tavsiye edersiniz?"

Jess tereddüt etmedi. "Lynnette Barker. Aslında benimkinden iki kapı aşağıda bir ofisi var. Kitapçının hemen yanında." Jess ona Lynnette'in numarasını verdi ve Franny not aldı.

"Harika. Teşekkür ederim." Lynnette'i aradı, o da hemen telefonu açtı ve Franny ile bir saat içinde ofisinde görüşmekten memnuniyet duyacağını söyledi. Bu Franny'yi şaşırtmamıştı çünkü emlak satışları için genellikle yılın yavaş bir zamanı olduğunu biliyordu. Ama aynı zamanda hala piyasada bir şeyler olduğunu ve satın almak için iyi bir zaman olabileceğini de biliyordu çünkü özellikle tatillerde arayan daha az insan vardı.

Saat ona çeyrek kala sıcak tutan yün paltosunu, kaşmir şapkasını ve eldivenlerini giydi. Ana Cadde boyunca yürüdü, hava kesinlikle soğuk olmasına rağmen yüzüne vuran sıcak güneşin tadını çıkardı. Yine de güneşli bir gündü ve kar yağışı beklenmiyordu. Emlak ofisine varana kadar yürüdü ve içeri adım attı. Kocaman bukleleri ve kırmızı dudaklarıyla geniş bir gülümsemesi olan sarışın bir kadın ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü.

"Sen Franny olmalısın? Ben Lynnette. İçeri gel ve ısın." Lynnette onu antika bir çam olan masasına götürdü, koyu ve parlak, çok sayıda süslü pervaz vardı. Gazlı bir şöminenin yanında duruyordu ve alevler neşeyle parlıyordu. Lynnette, Franny'ye şöminenin yanındaki deri koltuğa oturmasını işaret etti ve Franny de memnuniyetle kabul etti. Ceketini silkeleyip şapkasını ve eldivenlerini çıkarırken sıcaklık harika hissettiriyordu. Lynnette masasının arkasına oturdu ve öne doğru eğildi.

"Bölgede bir yazlık satın almak isteyebileceğinizi düşünüyorsunuz. Aklınızda ne var? Sadece yazlık mı yoksa yıl boyunca mı?"

"Yıl boyunca, ancak muhtemelen çoğunlukla yaz aylarında burada olacağım. Ama istediğim zaman gelebilme seçeneğim olsun istiyorum. Çok büyük bir şeye ihtiyacım yok, iki yatak odası yeterli ve okyanus kıyısında olmasına da gerek yok. Yine de bir manzara istiyorum."

"Tamam. Aklınızda hangi fiyat aralığı var?"

Franny ona söyledi ve Lynnette sandalyesinde daha uzun oturduğunda şaşırmadı. "Oh, pekala, bu pek çok olasılığın önünü açıyor." Franny fiyat aralığının geniş olduğunu biliyordu, ama gerçekten açıktı. "Sadece çok büyük bir şey istemiyorum. Çok fazla odaya ihtiyacım yok ve ona bakmak da istemiyorum."

Lynnette güldü. "Seni hiç suçlamıyorum. Şu anda elimizde neler olduğuna bir göz atalım." Dizüstü bilgisayarındaki listeleri açtı ve Franny'ye birkaç seçenek gösterdi. Çoğu çok büyüktü. Franny hayal kırıklığına uğradığını hissetmeye başladı. Bir şey satın almak istediğine karar verdiğine göre, bunu şimdi yapmaya hazırdı. Şu anda satılık olup da işe yarayacak bir şey olmayabileceğini düşünmek sinir bozucuydu.

"Geçen hafta gelen yeni bir liste var. Gerçi çok küçük. Eskiden daha büyük bir mülkle birlikte gelen bir araba eviymiş. Sahibi kendi dönümünde otursun diye alt bölümlere ayırmış. Denize sıfır ama. Yani fiyat, mülkün büyüklüğüne göre yüksek. Gerçekten de arazi için ödeme yapıyorsunuz." Lynnette listeyi çıkarırken Franny pek umutlu değildi. Suyun üzerinde olmaya pek hevesli değildi, ama çoğunlukla gördüğü tüm sahil evleri çok büyük olduğu için. Yine de, bunun neye benzediğini görmek için biraz meraklıydı.

Lynnette dizüstü bilgisayarı Franny'nin görebileceği şekilde çevirdi ve Franny biraz nefes aldı. Ev çok güzeldi. Sadece iki yüz metre kareydi, ama okyanusa bakan büyük bir çiftçi verandası vardı ve ev bir tepenin üzerine kurulmuştu, bu yüzden sel konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Lynnette fotoğrafları karıştırırken, Franny ana yatak odasının birinci katta olduğunu ve bitişik bir banyoya sahip olduğunu gördü. Mutfak sevimli ve bembeyazdı ve yumuşak mavi duvarlarla dekore edilmiş ve beyaza boyanmış bir şöminesi olan oturma odasına açılıyordu. Açık renkler mekanın çok kumsal ve daha büyük görünmesini sağlıyordu. Bir misafir yatak odası vardı

ikinci kat ve ofis olarak kullanılabilecek bir çatı katı alanı. Kısacası, gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu.

"Onu görmek isterim. Mükünse bugün," dedi Franny.

"Sanırım bu ayarlanabilir. İlanı veren komisyoncuyu arayayım. Ofisi caddenin hemen aşağısında ve sanırım bir kilit kutusu var, bu yüzden her zaman gösterilebilir. Sahipleri eyalet dışında."

Lynnette diğer emlakçıyı aradı ve birkaç dakika sohbet etti, bir kâğıda bir şeyler not etti. Görüşmeyi sonlandırdığında Franny'ye döndü. "İyi haberlerim var. Bugün istediğimiz zaman gidebiliriz. Sizin için ne uygun?"

Franny gülümsedi. "Peki ya şimdi?"

Lynnette güldü. "Şimdi çalışıyor." Kâğıdı aldı ve üzerinde kilitli kutu kodunun olduğunu açıkladı. Franny ceketini ve şapkasını tekrar giydi ve Lynnette'i arkada park etmiş olan gümüş Mercedes sedanına kadar takip etti. On beş dakika sonra Shore Road'dan çıkıp araba evinin garaj yoluna girdiler. Franny ana evin suya daha yakın ve kendisinden yeterince uzakta olduğunu fark etti. Yolculuk sırasında iki evin rahat edemeyeceği kadar yakın olabileceğinden endişelenmişti ama neyse ki durum böyle değildi.

Lynnette kodu ön kapı kolunda asılı olan kilit kutusuna girdi. Anahtarı aldıktan sonra kapının kilidini açtı ve içeri girdiler. Franny oturma odasına geçerken anında bir sakinlik ve huzur duygusu hissetti. Oturma odasının pencerelerinden görünen manzarayı gördüğünde ise saf bir mutluluk hissetti. Limanın masmavi sularındaki dalgaları seyrederek saatlerce pencereden dışarı bakabilirdi. Pencereler çok büyüktü ve duvar boyunca uzanıyor, yerden birkaç santim yukarıdan tavana kadar uzanıyordu. Neredeyse evin kendisinin suyun üzerinde olduğu izlenimini veriyordu.

Daha sonra mutfığa girdiler ve Franny bunu da beğendi. Tezgâh mermere benzer bir kuvars taşından yapılmıştı ve backsplash da beyaz yer karolarıyla döşenmişti. Üst dolaplar kremi beyaz, alttakiler ve ortadaki ada ise gerçekten hoş bir soluk mavi-gri renkteydi. Renk kombinasyonu çarpıcıydı. Franny yemek yapmayı seviyordu ve mutfak küçüktü ama güzel bir şekilde düzenlenmişti. İhtiyacı olan her şey vardı.

Ebeveyn yatak odası resimlerdeki kadar güzeldi ve bir tarafı da su manzaralıydı. Geniş ama rahat bir odaydı ve orada iyi uyuyacağını biliyordu. Üst kata çıktılar ve biraz daha küçük ama yine de çok güzel olan misafir yatak odasını gördüler ve eğer oraya bir masa koyarsa çatı katı alanı güzel bir ofis alanı olacaktı. Mükemmel uyum sağlayacak bir masası vardı.

Aşağı inip iki arabalık garaja girdiler, Franny de bundan memnundu. Özellikle kışın, ısıtılmalı bir garaja girmekten ve arabanın camlarını kazımak zorunda kalmamaktan memnundu. Bir de bodrum katı vardı ve oraya da girdiler ama Franny bodrum katlarından pek hoşlanmazdı. Kuru ve olması gereken her şeye sahipti, bu yüzden sorun yoktu.

Yukarı geri döndüklerinde ve son bir bakış için ana eve geri döndüklerinde, Lynnette Franny'ye ne düşündüğünü sordu.

Franny gülümsedi. "Sence ne kadar çabuk kapatmak isterler?" Lynnette'in gözleri büyüdü. Franny, ne kadar ciddi olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını biliyordu.

Franny şimdiye kadar öyleydi.

"Kesinlikle öğrenebiliriz. Bugün bir teklif yapmak ister misiniz?"

"Bunu çok isterim!"

Ofise geri döndüler ve Franny tam fiyat teklif etti. Bu ona makul bir fiyat gibi gelmişti ve oyun oynamak istemiyordu. O evi istiyordu. Lynnette'e depozito için bir çek yazdı ve teklif evraklarını imzaladı.

"Haber alır almaz sizinle irtibata geçeceğim. Uzun süreceğini sanmıyorum," dedi Lynnette.

Franny oradan ayrıldı ve birkaç kapı ötedeki kitapçıya doğru yürüdü. Henüz hana geri dönemeyecek kadar heyecanlıydı. Bütün gün diken üstünde teklife bir yanıt gelmesini bekleyeceğini biliyordu. Bugün haber alıp almayacaklarını bile bilmiyordu. Teklifleri ertesi gün saat beşe kadar geçerliydi.

Kitapçıya girdi ve raflara göz gezdiren birkaç kişi vardı. Dükkân sahiplerinden Alison onu tanıdı ve merhaba demek için yanına geldi.

"Merhaba Franny. Bu soğuk günde nasılsın?"

"Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. *Bostonlu Dişi Aslan'ın* sizde olma ihtimali var mı?" Kitap kulübünün bir sonraki okuyacağı kitaptı. Ve hatta

Franny orada olmayacaktı, kitabın kulağa hoş geldiğini düşünmüştü.

"Öyle. Geçenlerde okudum ve çok iyiydi." Alison raflardan birine doğru yürüdü ve kitabı buldu. Kitabı çıkardı ve Franny'ye uzattı. "Dün bir teslimat geldi. Ön masada da güzel görünen bir sürü yeni kitap var. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa," diye önerdi.

Franny gülümsedi. "Bir göz atacağım." Ön masalara geri döndü ve biraz göz gezdirdi. Alison haklıydı. Birkaç tanesi ilgi çekici görünüyordu. Bir tane daha seçti ve kasaya doğru yürürken telefonu çaldı. Arayan Lynnette'ti.

"Franny, oturuyor musun?" dedi heyecanla. Franny

kıkırdadı. "Hayır, kitap alıyorum."

"Çok iyi haberlerim var! Ev sahibine ulaştık ve teklifinizi kabul etti. Ev sizin!" Lynnette zaman dilimini ve satışı ne zaman sonuçlandırabileceklerini tartışırken Franny şaşkınlıkla dinledi. İki hafta sonraki bir tarihten bahsetti ve Franny'ye bunun çok erken olup olmadığını sordu. Normalde daha uzun sürerdi ama Franny nakit ödediği için bu süreci hızlandırabilirdi.

Franny işlerin bu kadar hızlı ilerlemesinden dolayı bir anlık bir gerginlik hissetti ama hemen yatıştı ve yerini sevinç duygusu aldı. "İki hafta iyi. Teşekkür ederim Lynnette."

Telefon görüşmesini bitirdiğinde Alison merakla ona bakıyordu. İki kitabını çoktan bitirmişti. Franny ona bir kredi kartı uzattı. Sırıttı ve gülünç derecede mutlu hissetti.

"Haberler iyi mi?" Alison sordu.

"En iyisi. Daha yeni bir ev aldım!"

Alison kocaman gülümsedi ve tebriklerini sundu. "Bu harika bir haber."

"Öyle. Beni daha çok görebilirsin!"

Franny kitapçıdan yüzünde bir gülümsemeyle çıktı. Sadece bir ev almakla kalmamış, yeniden toplumun bir parçası olmaya başlamıştı. Eğer kız kardeşi onu izliyor olsaydı, çok sevineceğini biliyordu. Uzun yıllar Albany'de yaşamış olmasına rağmen, Franny burayı hiç özlememiş olmasına biraz şaşırmıştı. Geleceğinin burada, Chatham'da olduğunu hissediyordu.

OceanofPDF.com

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

"Franny'nin kahvaltıda sesi çok heyecanlıydı," dedi Riley. Annesiyle birlikte evin mutfağındaydı ve aperiatifler hazırlıyorlardı. Annesinin arkadaşları Jess, Alison, Donna ve Maddie kız kıza bir gece geçirmek için geleceklerdi. Jess ve Maddie de bir meze getirecekti ve Alison da lezzetli glütensiz keklerini yapıyordu.

"Başardı. Onun adına çok mutluyum. Görünüşe göre kız kardeşinin mektupları işe yarıyor" dedi annesi.

"Evet, öyle. Burada yaşadığı tüm harika anıların gözlerini açtığını ve Chatham'da daha fazla zaman geçirmek istemesine neden olduğunu söyledi. Burada ne kadar çok zaman geçirirseniz burası size o kadar alışıyor." Riley bunu anlayabiliyordu. Yıllar boyunca Chatham'a sadece birkaç günlüğüne ya da yazları en fazla bir haftalığına gelmişti. Buraya gerçekten alışmak ve Cape'te yaşamayı deneyimlemek için çok hızlıydı. İlk başta bunun nedeni orayı çok özleyeceğinden korkmasıydı. Sonra bu bir alışkanlık haline geldi.

"Ev onun için mükemmel görünüyor," dedi annesi.

"Görmek için sabırsızlanıyorum. Her şeyi hazırladıktan sonra bizi çağıracağını söyledi.

Döşemek için alışverişe gitmesi gerekiyor," dedi Riley.

"Gerçekten mi? Albany'deki eşyalarını oraya taşımamasına şaşırdım." "O evden vazgeçmeye henüz hazır olduğunu sanmıyorum," dedi Riley. "Ah, doğru ya. Alışverişe gitmek onun için eğlenceli olacak."

Riley mezesine son rötuşları yapıyordu. Enginar, ıspanak, ekşi krema ve birkaç peynirle doldurulmuş sarımsaklı bir ekmekti. Fırından yeni çıkarmıştı ve küçük parçalar halinde dilimlemeden önce üzerine kıyılmış maydanoz serpmişti.

Annesi hâlâ fırında olan sosisli mantarları kontrol etti. Onları çıkardı ve tezgâhın üzerine koydu. Çok lezzetli görünüyorlardı.

İlk gelen Maddie oldu. Riley'ye bir şişe Hot to Trot verdi, gerçekten iyi bir kırmızı karışımdı. Ayrıca bir kase karamelize soğan sosu, biraz kesilmiş sebze ve patates cipsi vardı. "Çünkü sebzeler yeterli olmayacak, ama birkaç tane yersek cipsler konusunda kendimizi suçlu hissetmeyiz." Kaseyi mutfak adasının üzerine koydu ve üstündeki folyoyu çıkardı.

Jess ve Alison birlikte geldiler. İkisi de şarap getirmişti, bir şişe Josh Cabernet ve Bread & Butter Prosecco. Alison tezgâha bir tepsi kek koyarken, "Son zamanlarda Prosecco'ya bayılıyorum," dedi.

Jess, Riley'nin annesine peynir, jambon, salam, mini turşu, kuruyemiş ve kraker çeşitleriyle kaplı bir şarküteri tahtası uzattı.

"Bu harika görünüyor, teşekkür ederim."

Donna en son gelen kişiydi ve geç kaldığı için özür dileyerek aceleyle içeri girdi. Riley'ye yanında kokteyl sosu ve limon olan soğuk pişmiş karides tabağını uzatırken, "Bir gün oldu," dedi. Ayrıca tezgâha bir şişe Prosecco koydu ve aynı şişe Bread & Butter'ı görünce güldü. Alison'a baktı.

"Büyük beyinler benzer düşünür, ben bakın."

Riley şarapları açtı ve herkes için birer kadeh doldurdu. Mutfaktaki adanın etrafında durmuş, her şeyi yiyor, konuşuyor ve gülüyorlardı. Riley konuşmaları dinlerken çoğunlukla şarabını yudumluyor ve yemeğini yiyordu. Zaman zaman annesi için endişeleniyor, onun yalnız olup olmadığını merak ediyordu ama aslında Riley'den daha aktif bir sosyal hayatı olduğu ortaya çıkmıştı. Manhattan'da böyle sağlam bir arkadaş grubu yoktu. Birkaç arkadaşı vardı ama annesinin arkadaşları gibi düzenli olarak bir araya gelen bir kız arkadaş grubu yoktu.

Bir süre sohbet ettikten sonra Donna, "Bize Sean hakkında her şeyi anlat," dedi. "Ondan hoşlanıyorsun ve tekrar ne zaman çıkacaksın?"

Annesi güldü. "Yarın gece dışarı çıkıyoruz. Ondan hoşlanıyorum, gerçekten iyi bir arkadaş. Ve çok da çekici!"

Hepsi aynı fikirde olarak güldüler. Jess, Riley'ye iş arayışının nasıl gittiğini sordu.

"Bu öğleden sonra bir telefon görüşmesi yaptım ve iyi geçti. Yüz yüze görüşme için ne zaman müsait olacağımı sordular ve ben de onlara bu Perşembe günü orada bir görüşmem daha olduğunu söyledim. Böylece o öğleden sonrası için bir şeyler ayarladılar."

"Oh, güzel! Birkaç seçeneğimiz olması güzel. Bu ne tür bir şirket?" Donna sordu.

"Bir hukuk firması. Aslında erkek arkadaşımın çalıştığı yer. Yani bunun iyi bir fikir olup olmadığından pek emin değilim. Ama en azından bir kontrol edeyim dedim. İşin kendisi kulağa oldukça iyi geliyor."

"Hmm. Bu gerçekten iyi olabilir... ya da olmayabilir, eğer erkek arkadaşıyla işler kötüye giderse," dedi Jess. Riley onun tecrübelerine dayanarak konuştuğunu biliyordu çünkü kendisi gibi avukat olan eski kocasıyla aynı hukuk bürosunda çalışmışlardı.

"Biliyorum. Diğer rol beni daha çok heyecanlandırıyor." Onlara şirket hakkında biraz bilgi verdi.

"Muhtemelen son şirketinize daha çok benziyordur?" Alison söyledi.

Riley başını salladı. "Sanırım öyle. Sanırım içeri girip ekiple tanıştığымda emin olacağım."

"İyi şanslar," dedi Donna. Bir an düşünceli göründü ve sonra, "Tatil için evdeyken bir proje gibi geçici bir işle ilgilenmez misin?" dedi.

Riley meraklanmıştı. "Muhtemelen, aklınızda ne var?"

"Bir yıl kadar önce yeni bir web sitesi yaptırđık ve bir blogumuz var, ancak hiç blog yazısı koymadık. Geçenlerde biri bana bunu daha stratejik bir şekilde kullanarak insanlar internette arama yaptıklarında bize doğru trafik çekebileceğimizi söyledi."

Riley başını salladı. "Benim yaptığım da tam olarak bu. Buna içerik pazarlaması deniyor. Potansiyel müşterilerinizin ilgilenebileceğđ belirli bir konu etrafında blog yazıları yazıyoruz. Böylece internette arama yaptıklarında web siteniz karşınıza çıkacak."

"Bu konuda bize yardımcı olmak ister misiniz?" Donna sordu.

"Elbette. Cuma öğleden sonra döneceğim. O zaman başlayabilir ve hafta sonu biraz çalışabilirim. Bir müşteri adayı mıknatısı da isteyebilirsiniz."

"O da ne?" Donna sordu.

"Bu, indirebilecekleri bilgiler içeren kısa bir broşür. Onları e-posta listenize taşıyacak bir süreç var ve okuyucu mıknatısını aldıktan bir hafta kadar sonra herhangi bir şey görüşmek isteyip istemediklerini soran bir e-posta ile takip edebilirsiniz. Bu gerçekten işe yarayabilir."

Donna çok ilgili görünüyordu. "Hadi yapalım. Başlamanız için size bazı bilgileri e-posta ile gönderebilirim."

"Harika. Teşekkür ederim!" Riley üzerinde çalışacağı bir projesi olduğu için heyecanlıydı. Fazladan para da iyi olacaktı. Tam zamanlı bir iş olarak serbest danışmanlık işi alma olasılığı aklından geçmişti ama bunu hemen reddetmişti. İyi bir maaşı ve sosyal hakları olan tam zamanlı bir işten çok daha riskli görünüyordu. Ama ara sıra proje yapma fikri hoşuna gitmişti. Özellikle de yeni bir iş bulana kadar.

"Maddie, işe gidip gelmeler nasıl gidiyor?" Donna sordu.

Riley, Maddie ve kocası Richie'nin zamanlarını Manhattan ve Chatham arasında paylaştıklarını biliyordu. Yıllardır menajer olarak çalıştığı edebiyat ajansını yönetmek için büyük bir terfiyi kabul etmişti ama bu terfi her ayın büyük bir bölümünü şehirde geçirmesini gerektiriyordu.

"Kesinlikle bir alışma süreciydi ama şu anda iyiyiz. İş harika. Yeni bir meydan okuma ve ben bunu seviyorum. Şehirde olmayı da seviyoruz. Bu ay yayıncılıkta durgun bir ay, bu yüzden Yeni Yıl boyunca Chatham'dayım ve Noel ile Yeni Yıl Arifesi arasındaki hafta tamamen kapalıyız."

Mezelerden karınlarını doyurdular, biraz daha şarap içtiler ve sonunda brownileri denediler.

"Bunu her bir araya geldiğimizde söylediğimi biliyorum," dedi Jess. "Ama bu kekler kırmızı şarapla çok iyi gider."

Riley güldü. "Aslında öyle."

Jess ona doğru baktı. "Annen lise aşkının ve oğlunun otelde kaldığından bahsetti. Onu tekrar görmek nasıl bir duygu?"

Riley gülümsedi. "Yeniden bağlantı kurmak güzel. Oğlu gerçekten çok tatlı. Yılın bu zamanı ikisi için de hâlâ zor. Gerçi birkaç yıl oldu, o yüzden sanırım daha iyiye gidiyor."

"Erkek arkadaşınla işler nasıl gidiyor?" Jess sordu. "İyi.

Hafta sonu buradaydı ve herkesle tanıştı."

"Oh. Pekala, bu kadar o zaman. Aidan'ı tanırım ve gerçekten iyi bir adamdır.

Birinden harika bir erkek arkadaş olur."

Riley gülümsedi. "Kesinlikle bulacak." Aidan'ın başka birini bulması fikrinden hoşlandığından emin değildi. Ama bu aptalcaydı. Böyle hissetmeye hakkı yoktu. Az önce Jess'e Jack'le ilişkilerinin iyi gittiğini söylemişti. Birkaç gün içinde onu göreceğ olmasi iyi bir şeydi. Birlikte biraz zamana ihtiyaçları vardı.

OceanofPDF.com

OTUZUNCU BÖLÜM

Amy ertesi gün öğleden sonra Riley'yi Hyannis'teki havaalanına bıraktı. İkizler arka koltukta oturuyorlardı ve Chatham'dan ayrıldıktan on dakika sonra mışıl mışıl uyuyorlardı.

Amy, "Genelde bu saatlerde aşağı inerler, bu yüzden mükemmel bir şekilde işe yaradı," dedi.

"Bu bize ziyaret için de zaman kazandırıyor," dedi Riley. "Eve döndüğümünden beri seni neredeyse hiç görmemiş gibiyim." Her gün telefonla konuşuyorlardı ama yine de Riley kız kardeşini daha çok göreceğini düşünmüştü.

"Bir gün çocukların olduğunda anlayacaksın. Bu ikisi beni meşgul ediyor," dedi Amy.

Riley iki kızın huzur içinde uyuduğu arka koltuğa göz attı. "Çok melek gibi görünüyorlar," dedi.

Amy güldü. "Uyurken mükemmel çocuklar oluyorlar. Uyanırken o kadar da kötü değiller. Onlar iyi çocuklar. Çocuklardan bahsetmişken, Edaville geziniz nasıldı?"

"Eğlenceliydi. Luke bayıldı." "Eminim sevmiştir. Çok sevimli biri." "Öyle," diye onayladı Riley.

"Hâlâ Noel Baba'ya inanıyor mu?" Amy sordu.

Riley bir an için bunu düşündü. "Emin değilim. Noel Baba'nın kucağına oturdu ama ne istediğini bize söylemedi. Bunun bir sır olduğunu söyledi. Bence neler olup bittiğini biliyor ve sadece rol yapıyor olabilir. Bunu birkaç yıl yaptım. Vazgeçmeye hazır değildim."

Amy sıırttı. "Ve aynı zamanda annemin hediyeleri nereye sakladığını bulmak için evi didik didik arıyordun."

Riley güldü. "Gördüm. Onları gerçekten görmek istemedim. Sadece evin içinde bir yerde olup olmadıklarını kontrol etmek istedim. Var olup olmadıklarını."

"Jack son zamanlarda evlilikten hiç bahsetti mi?"

"Hayır. Hiç de değil. Bu konuyu bir yıl kadar önce konuştuk ve ikimiz de bunun için acele etmediğimiz konusunda hemfikir olduk. O ortak olmaya odaklanmış durumda ve bundan sonra da bir süre çılgın saatler boyunca çalışmaya devam edecek. Muhtemelen birkaç yıl daha."

"Bu beklemek için uzun bir süre. En azından bu konuda bir adım atmak için onunla konuşmalısın. Onun yanına taşınabilir misin?"

"Olabilir. Bunu düşüneceğim." Riley, Jack'le evlenmek istediğinden eminse bunun muhtemelen iyi bir fikir olduğunu biliyordu. Ama istediğinden tam olarak emin değildi. Ve eğer emin değilse, o zaman birlikte yaşamayı sormak doğru görünmüyordu.

Havaalanına vardıklarında Amy arabayı ön kapıya çekti ve Riley'ye hızlıca sarılmak için eğildi. "İyi uçuşlar. Cuma günü beni ara, seni alırım."

"Teşekkürler, öyle yapacağım." Riley kızlara da veda etmek için döndü ama onlar derin uykudaydı. "Cuma günü görüşürüz."

★ ★ ★

Riley LaGuardia'ya sorunsuz bir uçuş gerçekleştirdi ve indikten hemen sonra bir Uber'e atladı. Sadece el çantası olduğu için bagaj beklemek zorunda kalmamıştı. Saat henüz erkendi, yediyi biraz geçiyordu ama trafik hâlâ yoğundu ve dairesine varması bir saatten fazla sürdü.

Dairesinin kapısını açtı ve içeri girdi. Lily olmadan içerisi alışılmadık derecede sessiz görünüyordu. Muhtemelen şu anda annesinin kucağına kıvrılmış, ikisi birlikte televizyon izliyordu. Riley bunu hayal ederek gülümsedi. Çantasını yatak odasına fırlattı ve Jack'in numarasını çevirdi. Hâlâ çalışıp çalışmadığını merak ediyordu. İkinci çalışta cevap verdi.

"Merhaba! Şehre geri mi döndün?"

"Yeni geldim. Ne yapıyorsun?"

"Hâlâ ofisteyim." Güldü. "Yeni olan başka ne var? En az bir saat daha buradayım, belki iki saat. Ondan sonra eve gideceğim, biraz soğuk pizza yiyeceğim ve yatağa düşeceğim. Sonra kalkıp yarın tekrar yapacağım. Gece o kadar geç olmayabilir. İstersen işim bittiğinde bir şeyler içip bir şeyler atıştırabiliriz?"

Riley gülümsedi ve dairesi birden daha az yalnız hissetti. "Bu hoşuma gider." "Harika. Yarınki mülakatlarınızda iyi şanslar. Bir şeyler yiyebiliriz.

bunu da kutlamak için içelim."

"Teşekkürler. Yine de bunun nihai bir görüşme olup olmayacağını bilmiyorum."

"Oh, öyle olacak. Yarın başka bir yerde finalin olduğunu biliyorlar, bu yüzden hızlı hareket ettiler. Kaybetmeyi sevmiyorlar. Çabucak bir teklif almazsan çok şaşırırm."

"Gerçekten mi?" Riley buna şaşırmıştı. Ve daha önce sormayı unuttuğu bir şeyi hatırladı. "Pozisyonun neden açık olduğunu biliyor musun?"

Jack bir an sessiz kaldı. "Tam olarak emin değilim. Sanırım farklı bir sektöre girdi."

"Oh, tamam."

"Görüşmenizden sonra beni arayın. İşimi erken bitirebilirim ve oradan yola çıkabiliriz."

"Yapacağım." Riley aramayı sonlandırdı ve kendine fıstık ezmeli bir sandviç ve bir fincan çay yapmaya gitti. Yemek yemesi ve iyi bir uyku çekmesi gerekiyordu.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Beth ve Sean saat beşte sinemaya gitmeye ve sonrasında akşam yemeği yemeye karar verdiler. Sean onu almaya geldiğinde özür diliyordu. "Seni Küstah İstiridye'ye götürmeyi planlamıştım. En sevdiğim restoranlardan biridir. Ama çarşamba günleri kapalı olduklarını tamamen unutmuşum. Umarım Squire iyidir?"

Nereye gittikleri Beth'in umurunda değildi. "The Squire her zaman iyidir." Sean arabayı sürdü ve sinemanın tam karşısında, Ana Cadde'nin başlangıcına yakın bir yerde park yeri buldular. Hava daha güzel olsaydı Beth oraya kadar yürümeyi de önerirdi ama kışın soğukunda ve karanlıkta yürümek çok fazla olurdu.

Tiyatro çok kalabalık değildi, bu yüzden istedikleri koltuğu seçebildiler. Beth Orpheum'da film seyretmeye bayılırdı. Yenilenmiş tarihi bir binaydı ve bu kadar yakın olması da çok uygundu. Büyük bir tereyağlı patlamış mısırı birkaç suyla paylaşmaya karar verdiler ve salonun ortasındaki koltukları seçtiler. Beth bu filmi izleyeceği için heyecanlıydı. Romantik bir komediydi ve şu ana kadarki yorumlar gerçekten iyiydi.

İkisinin de hoşuna gitmişti. Patlamış mısırlarını yerken zaman su gibi akıp geçti. Gerçi kova çok büyük olduğu ve Beth akşam yemeği için iştahını kaçırmak istemediği için fazla bir şey yiyemediler.

Film bittiğinde Squire'a doğru yürüdüler, Aralık ayının sakin bir çarşambasına göre oldukça kalabalıktı ama yine de bir sürü boş masa vardı. Menüye hızlıca bir göz attılar ve ikisi de bir fincan çorbada karar kıldılar. Sean biftek, Beth ise ızgara somon seçti.

Yemeklerini yerken, birbirlerini son gördüklerinden bu yana neler olup bittiğini konuştular.

"Doktorla görüştüm ve ilerlememi beğendi. Pazartesi günü alçıyı çıkarabileceğim ve gün içinde takabileceğim bir korseye geçebileceğim.

gece çıkar." Gülümsedi. "Koltuk değneklerini özlemeyeceğim. Gerçi onlarla oldukça iyi anlaşıyorum."

"İyi gidiyorsun. Ama o şeyi çıkarmak seni rahatlatacak. Bir keresinde bacağımı kırmıştım ve alçıyı takmaktan nefret etmişim. Özellikle kaşınmaktan ve kaşıyamamaktan nefret ederdim."

Beth güldü. "Evet, en kötüsü de bu." Somondan bir ısırık aldı. Limonlu tereyağı sosuyla çok lezzetliydi. "Riley gidince ev şimdiden sessizleşti. Yine de Lily'nin etrafta olması güzel."

"Lily onun kedisi mi?"

Beth başıyla onayladı. "Evet, yeni bir kedi sahiplenmemin zamanının geldiğini düşünüyordum. Birkaç ay önce bir kedimi kaybettim. Yirmi yılı aşkın süredir benimleydi ve onu kaybetmek çok üzücüydü."

"Ailenin bir parçası oluyorlar," diye kabul etti Sean. "Sen de bir tane almalısın. Benim bir köpeğim var, golden retriever. Rusty en iyisidir. Daha çok genç, sadece dört yaşında. Umarım ona uzun yıllar sahip olurum."

"Goldenler iyi köpeklerdir," dedi Beth. Sean'ı Rusty ile birlikte hayal edebiliyordu. "Yakında onunla tanışmak zorunda kalacaksın. Seni sevecektir."

Beth gülümsedi. "Bence altınlar herkesi sever."

Sean güldü. "Rusty akıllıdır ama. Çıktığım son kadın olan Marcy'ye hiç ısınmadı. Şimdi düşünüyorum da, onun pek köpek ya da kedi sevdiğini sanmıyorum. Anlayabiliyorlar."

"Gerçekten yapabilirler," diye onayladı Beth.

"Riley'nin şehirde bir görüşmesi mi var?" Sean sordu.

Beth bir parça ekmeğin üzerine biraz tereyağı sürdü ve cevap vermeden önce bir ısırık aldı. "Aslında iki tane var. Biri için çok heyecanlı, diğeri de erkek arkadaşının şirketinde, bir hukuk bürosunda."

"Diğer şirket hangi sektörde faaliyet gösteriyor?"

"Bir tür yazılım, eğitim amaçlı sanırım. Son şirketine benziyor," dedi Beth.

"Bunu daha çok seveceğini düşünürdüm. Yazılım şirketleri genellikle rahat ve rahattır, değil mi? Bir hukuk firması gibi değil."

Beth de aynı fikirdeydi. "Riley de aynen böyle söyledi. Jack'in her gün takım elbise giydiğini ve çok fazla mesai yaptığını söyledi. Onun işi muhtemelen uzun süre

Ama alıştığı işlere kıyasla biraz havasız gibi. Maaşının daha iyi olacağını söylemişti."

Sean kaşlarını çattı. "Yine de bu asla yeterli değil. Daha az kazanmak ve yaptığınız işi ve yaptığınız yeri sevmek daha iyidir."

"Kesinlikle katılıyorum. Otelde daha uzun saatler çalışıyorum ama bu benim işim ve bunu seviyorum. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

Gülümsedi. "Ben de öyle. Aslında kızlar küçükken yıllarca şu kurumsal işlerden birini yaptım. Boston'un bir banliyösünde yaşıyorduk ve her gün takım elbise giyip evrak çantası taşıyarak trene binip şehre gidiyordum. Finans sektöründe çalışıyordum ve her şeyinden nefret ediyordum. Ama parası iyiydi. İşten ayrılmadan çok önce ayrılmak istedim ama eski eşim buna izin vermedi. Bunun kızlar için adil olmadığını söyledi."

Beth uzanıp onun elini tuttu ve hafifçe sıktı. "Bu korkunç bir şey."

"Kısmen haklıydı. Bir ipoteğimiz vardı ve çocuklar ucuz değil. Faturaları karşılayacak başka bir şey için planım yoktu. Bu yüzden bir süre yerimde kaldım. Ama bir yandan da hobi olarak ahşap işleri yapmaya başladım ve yavaş yavaş yarı zamanlı bir gelire dönüştü. Günlük işimin maaşıyla eşleştiginde, istifamı verdim. Eski eşim hala bundan hoşlanmıyordu. Kocasının finans sektöründe büyük bir işi olduğunu söylemenin prestijini tercih ediyordu ama rakamlara itiraz edemezdi."

"Demek takım elbiseyi emekli ettin. Mutlu bir gün olmalı."

"Öyleydi. Kısa bir süre sonra boşandık ve ben buraya taşındım. Ahşap işçiliğini her yerden yapabileceğimi düşündüm ve Cape'i ve balık tutmayı hep sevmişimdir. Babam on yıl önce vefat ettiğinde annem oradaki evini sattı ve benimle birlikte buraya geldi. Ailemin yakınlarda olması çok güzel. Ve tabii ki kızlar da yazların büyük bir bölümünü benimle geçirmeyi çok severdi."

"Etrafta ailemin olması çok güzel. Amy, Rob ve kızlar sadece on dakika uzaklıkta oldukları için minnettarım. Riley'nin New York'ta olmasını sevmiyorum ama o kadar da uzak değil. Hâlâ yılda birkaç kez eve geliyor. İşini kaybettiği için üzgünüm ama son birkaç haftadır burada olması benim için bir nimet oldu. Onu ve Lily'yi eve döndüklerinde özleyeceğim. Sanırım o da çok yakında olabilir."

Sean gülümsedi. "O gittiğinde çok yalnız kalmayacağından emin olacağım.

Seninle daha fazla zaman geçirmek için sabırsızlanıyorum, eğer buna hazırsan?"

Beth, Sean'ın gözlerinin içine bakarken bir sıcaklık dalgası hissetti. "Bu gerçekten hoşuma giderdi."

"Güzel! Sadece iki gün kaldığını biliyorum ama eğer çıkabilirsen seni Cuma akşamı görmek isterim. Pazar günü Noel olduğu için hafta sonunun geri kalanında meşgul olacağından eminim."

"Evet, Cuma günü bir şeyler yapalım. Hafta sonunun geri kalanında meşgul olacağım. Noel'e girdiğimize inanamıyorum. Aslında araba kullanmadığım için dışarı çıkıp alışveriş yapamadım. Çoğunlukla internetten alışveriş yapıyorum, ki bu iyi bir şey. Ama yine de birkaç şey daha almam gerekiyor."

Sean sırtıttı. "Cuma akşamı Noel alışverişine çıkalım, sonra da bir yerlerde bir şeyler atıştırırız. Hyannis'e gidip alışveriş merkezine gidebiliriz. Eğer Çin yemeği seviyorsan, alışveriş merkezinin hemen yanındaki Tiki Port'un büyük bir hayranıyım."

Beth güldü. "Alışverişe gitmek istemiyorsun, değil mi? Aslında kulağa eğlenceli geliyor. Eğer ciddiysen, seni kabul ederim."

"Kesinlikle. Ne zaman yola çıkmak istersin?"

Beth bir dakika düşündü. "Saat beşten altıya kadar şarap ve peynir saatimiz var. Neden o saate gelmiyorsun, sonra dışarı çıkarız."

"Mükemmel."

İşleri bittiğinde, Sean bir kez daha hesabı ödemek için ısrar etti. Beth, Çin yemeği yemeye gittiklerinde Sean'ın bakmadığı bir anda hesabı ödemeye karar verdi. Ona ikramda bulunmanın tek yolunun bu olduğundan şüpheleniyordu ve onu alışverişe götürdüğü için bunu hak ediyordu ve minnettarlığını göstermek istiyordu.

Eve vardıklarında onu kapıya kadar geçirdi. S a a t dokuzu geçmişti ve ertesi gün ikisinin de erken kalkması gerekiyordu, bu yüzden onu içeri davet etmedi. Ama içeri girmeden önce kapıda uzun ve çok tatlı bir öpücük paylaştılar. Oturma odasındaki kanepeye uzandığında bulutların üzerindeydi. Lily hemen kucağına atladı ve öpüşmelerini zihninde canlandırırken dalgın dalgın onu okşadı. Şimdiye kadar Sean'la ilgili hiçbir tehlike işareti olmamıştı. Etrafında olması kolay biriydi ve Lily de ona hızla aşık oluyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ İKİ

Riley'nin ertesi günkü ilk görüşmesi saat on birdeydi. Bina eskiden çalıştığı cadde üzerindeydi, sadece birkaç blok ötedeiydi. Lobiye girdi ve onu gülümseyen bir resepsiyonist karşıladı. Riley ortamdan hemen hoşlanmıştı. Resepsiyon alanındaki duvarlar şeftali pembesiydi, her yerde yeşil bitkiler vardı ve radyoda yumuşak bir caz çalıyordu.

"Ekibe burada olduğunuzu haber vereceğim. Lütfen oturun ve kendinize su ya da kahve alın."

Riley ikisini de yapmamaya karar verdi. Röportajı başlamadan önce dökölme riskini almak istemiyordu ve gergin olduğunda bazen sakarlık yapıyordu. Rahat bir koltuğa oturdu ve *People* dergisinin bir nüshasını alıp sayfalarını çevirdi. Yine de ünlülerin dedikodularına odaklanmak zordu. Bu görüşme konusunda gergindi. Şirket harika görünüyordu ve iş tam ona göreiydi. Daha az ilgili olduğu mülakatlarda genellikle daha başarılı olduğunu fark etmişti çünkü işi alıp almamak umurunda olmadığında rahatlamak ve kendisi olmak daha kolay oluyordu. Bunu önemsiyordu.

Birkaç dakika sonra gözlüklü, uzun boylu bir adam lobiye girdi. Yeşil düğmeli bir gömlek ve haki pantolon giymişti. Lobide etrafına bakındı ve oradaki tek kişi Riley olduğu için ona doğru bakıp gülümsedi. "Riley Sanders?"

Ayağa kalktı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Geldiğiniz için teşekkürler. Ben insan kaynaklarından Bill Westwood, telefonda konuşmuştuk." Onu bir konferans odasına götürdü, burada video konferans yaptığı üç kişiyi ve Bill'in şirketin CEO'su Alan Sherman olarak tanıttığı adamı tanıdı. Riley onun mülakat sürecine dahil olmasına şaşırmişti ama çok büyük bir şirket değildi, sadece yüz kişiden fazla çalışanı vardı. Belli ki işe alımlarla ilgilenmeyi seviyordu ve bu da Riley'yi etkilemişti. Bill etrafta dolaşırken Riley gülümsedi.

odadaki herkesi tekrar tanıttı. Ona oturması için bir sandalye çekti ve sonra odadan çıktı.

Dörtlü bir görüşmede olmak biraz göz korkutucuydu ama onu çabucak rahatlatıldılar.

"Umarım mülakat sürecine katılmamın bir sakıncası yoktur," diye söze başladı Alan. "Bu şirketi otuz yıl önce kurdum ve her çalışanla işe başlamadan önce tanıştım. İşe aldığım insanlar bu şirketin başarısının en önemli nedenlerinden biri."

Riley başıyla onayladı. Alan ona geçmiş deneyimlerini ve bu pozisyonla ilgili en çok neyi sevdiğini sordu. Riley gülümsedi. Bu başlangıç için kolay bir soruydu. O işi çok sevmiştir ve en çok neyi sevdiği hakkında konuşmaktan mutluluk duyuyordu.

"Peki en az nesini sevdin?" diye sordu.

Riley tereddüt etmedi. "İşlerimizi yapay zeka teknolojisi yüzünden kaybettiğimiz gerçeği."

Hepsi güldü ama Alan sempatik bir şekilde başını salladı. "Muhtemelen ben de bu konuda biraz kırgın olurdum," diye itiraf etti. "Burada biraz yapay zeka kullanıyoruz, ama kimsenin işini kaybetmesi pahasına değil. Onu zaten yapmakta olduğumuz işi geliştirmek için kullanıyoruz. İnsanları makinelerle değiştirmeye inanmıyorum."

Riley biraz rahatladı ve gülümsedi. "Bu güven verici," dedi.

Daha önce görüştüğü diğer üç kişinin de ona birkaç sorusu vardı ve konuşmaları bittikten sonra Alan ona binayı gezdirdi. Çalışma alanını işaret etti. "Pazarlama ekibi burada oturuyor, siz de orada olabilirsiniz." Bunu söylerken gözleri parıldı ve Riley umutlanmaya başladı. Alanın yaklaşık yarısı doluydu ve Alan esnek bir işe gidip gelme politikaları olduğunu açıkladı.

"İnsanların istedikleri kadar az ya da çok evden çalışmaları benim için sorun değil. İş yapıldığı ve herkes mutlu olduğu sürece benim için sorun yok" dedi.

Bu Riley'nin ilgisini çekti. Seyahat etmediği sürece pek uzaktan çalışmamıştı. Son çalıştığı şirket çalışanlarını yerinde tutmayı tercih ediyordu. Evden çalışma fikri biraz hoşuna gitmişti, özellikle de havanın kötü olduğu günlerde.

Lobiye geri döndüklerinde Alan yakında temasa geçeceklerini söyledi.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim. Konuşmamızdan keyif aldım," dedi. "Şu anda başka bir şeyle ilgileniyor musun?" diye sordu rahatça.

Riley başını salladı. "Bugün ilerleyen saatlerde son bir görüşmem daha var. Ama sizin şirketiniz benim ilk tercihim," diye itiraf etti. Bunu bilmelerinin onlara yardımcı olabileceğini düşündü. En azından yardımcı olacağını umuyordu. Kesin olarak bilmek zordu.

"Bunu duyduğuma sevindim. Teşekkür ederim Riley. Umarım yakında konuşuruz."

★ ★ ★

Riley görüşmeden ayrılırken şansı hakkında oldukça iyi hissediyordu. Görüştüğü herkesi beğenmişti ve üzerinde çalıştıkları şey hakkında daha fazla bilgi sahibi olduğu için iş kulağa daha da iyi geliyordu. Birkaç saattir oradaydı ve midesi biraz gurulduyordu. Saat üçteki mülakatı için Jack'in hukuk bürosuna gitmeden önce hızlı bir öğle yemeği için vakti vardı.

Öğle yemeği için durmadan önce hukuk bürosuna yaklaşıp kadar beklemeye karar verdi. Oraya geç gitme riskini almak istemiyordu. Hukuk bürosundan bir blok ötede bir Pret a Manger vardı ve oraya giderken birkaç tanesinin önünden geçmişti, bu yüzden buraya girdiğinde tam olarak ne istediğini biliyordu. Her zamanki gibi karartılmış somon ve avokado kasesi aldı. Hafifti ve somon yediğinde kendini hep iyi hissedirdi.

İşi bittiğinde sıcak bir chai çayı içti ve görüşmeye gitme vakti gelene kadar telefonundan mesajlarını ve sosyal medyayı kontrol ederken çayını yudumladı. En iyi tercihi olmadığı için bu mülakatta kendini çok daha rahat hissetti. Yine de ortamın nasıl olduğunu merak ediyordu.

Riley binanın lobisine girdi ve ehliyetini güvenlik görevlisine gösterdi. Güvenlik görevlisi o gün randevuları olan kişilerin listesini kontrol etti ve Riley'yi içeri aldı. Asansörle yirmi altıncı kata çıktı ve pırıl pırıl koyu renk parke zeminli, camlı sehpaların altında güzel doğu halıları olan lüks bir lobiye adım attı. Duvarlarda muhteşem sanat eserleri asılıydı ve her yerde çikolata-kahverengi deri vardı.

Resepsiyon görevlisi çok gösterişliydi ve kahverengi saçlarını zarif bir Fransız kıvrımıyla arkadan bağlamıştı. Makyajı mükemmeldi ve gözlükleri çok

O kadar şıktı ki Riley bunların sadece gösteriş için olup olmadığını merak etti. Lavanta rengi ipek bir gömlek ve cebinde şirketin adı işlenmiş siyah bir blazer ceket giymişti. Riley masaya yaklaştığında başını kaldırdı ve ona kibarca yarım bir gülümseme verdi.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bir röportaj için buradayım. Riley Sanders."

Kadın basılı bir programa baktı ve başını salladı. "Hemen yanınızda biri olacak. Lütfen oturun."

Riley söyleneni yaptı ve deri koltuklardan birine oturdu. Daha doğrusu içine gömüldü. Deri çok yumuşak, tereyağlı ve rahattı. İki dakika sonra biri onu almaya geldi. Genç bir kadındı, belki yirmili yaşlarının başındaydı ve kendisini insan kaynaklarından Taylor bilmem ne olarak tanıttı. Riley sadece başını salladı ve onunla tanıştığına memnun olduğuna dair bir şeyler mırıldandı.

Taylor onu uzun bir koridordan geçirerek oval bir masanın etrafında üç kişinin oturduğu büyük bir konferans odasına götürdü. Riley ve Taylor odaya girdiğinde hepsi ayağa kalktı. Taylor tanıştırma konuşmasını yaptı. "Riley, bu Jim Stone, genel müdür, Anne ve Steve ile zaten tanışmıştın." Video görüşmesi yapmışlardı.

Riley başıyla onayladı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de öyle," dedi Jim. "Geldiğiniz için teşekkürler."

Riley oturdu ve görüşme başladı. Daha önce cevapladığı soruların çoğunu sordular ve Riley yine gülümseyerek cevapladı. Her ne kadar kendini tekrar ediyormuş gibi hissetse de.

"Riley, burada çalışmak istemenin sebebi nedir?" Jim sordu.

Riley tereddüt etti. Burada dürüstlüğün en iyi yaklaşım olmayacağını düşündü. Eğer bir hukuk firmasında çalışmaya o kadar da hevesli olmadığını itiraf ederse muhtemelen bunu takdir etmeyecek ve zamanlarını boşa harcadığını düşüneceklerdi. Bu yüzden söyleyecek olumlu bir şeyler bulmaya çalıştı.

"İş tanımı, yaptığım işle gerçekten çok örtüşüyor," diye söze başladı.

"Daha önce hiç bir hukuk firmasında çalışmadım ama her zaman ilgi çekici bulmuşumdur. Erkek arkadaşım bir avukat ve bu firmadan her zaman övgüyle bahsederdi. Açık pozisyonu bana haber verdi ve ben de daha fazlasını öğrenmeye karar verdim."

Jim başını salladı. "Çok iyi. Hepimiz Jack'i çok seviyoruz." Odanın etrafına bakındı. "Riley'ye başka sorusu olan var mı?" Bir saatten uzun süredir konuşuyorlardı. Kimsenin başka sorusu yoktu.

Riley zaten birkaç soru sormuştu. Gülümsedi ve "Bu rol ve şirketiniz hakkında daha fazla bilgi edinme şansı verdiğiniz için gerçekten minnettarım. Daha fazla açıklayabileceğim başka bir şey var mı?"

Jim odaya göz gezdirdi ama kimse bir şey söylemedi. "Bence sorun yok Riley. Çok yakında bir karara varacağız. Eğer ilerleyecek olursak, ne kadar çabuk başlayabilirsin?" Riley bir an düşündü. Annesi Pazartesi günü koltuk değneklerini bırakacak ve hareket etmesini kolaylaştıracak bir bacak korsesi alacaktı.

"Muhtemelen Noel'den sonraki Pazartesi başlayabilirim. Eğer o hafta açıksanız."

Jim güldü. "Oh, açığız! Bu kadar çabuk başlayabileceğinizi bilmek güzel. Çok yakında bizden haber alacaksın Riley. Geldiğin için tekrar teşekkürler."

Onu lobide bıraktı ve o da dışarı çıkıp Jack'i aradı. O da hemen aldı. "Nasıl geçti?"

"Sanırım iyi gitti."

"Güzel. Bir dakika bekle. Ben hemen geliyorum. Bir grup içki içmek için dışarı çıkıyoruz. İstersen onlarla birlikte gidebiliriz ya da sadece ikimiz yemeğe çıkabiliriz. Karar senin."

Jack'in iş arkadaşlarıyla işten sonra dışarı çıkmayalı bir yıldan fazla olmuştu. Onlarla tekrar tanışmayı ve ofis kültürünü daha iyi anlayıp anlayamayacağını görmeyi merak ediyordu.

"İş arkadaşlarınla bir şeyler içmek kulağa eğlenceli geliyor. Hadi bunu yapalım."

Riley'nin parmakları diğer iş için çarpı işareti yapıyordu ama fazla umutlanmak istemiyordu. Eğer o iş olmazsa, bu da bir seçenek olabilirdi. Yine de şu anda iş arayışını düşünmek istemiyordu. Rahatlamaya ve Jack ve iş arkadaşlarıyla bir kokteyl içmeye hazırdı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Riley, Jack'in binasının hemen dışında bekledi ve birkaç dakika sonra dört erkek ve iki kadından oluşan yarım düzine meslektaşının ardından kapıdan içeri girdi. Kadınlardan biri, uzun kıvrıcık kahverengi saçları ve iri kahverengi gözleriyle belli belirsiz tanıdık geliyordu. Jack herkesi tanıştıran ve Brittany en son gelene kadar onun kim olduğunu fark etmemişti. Riley ismi duyunca gözlerinin açıldığını hissetti. Bu yüzden tanıdık geliyordu. Facebook'ta yorumlar bölümündeki kızdı. Brittany gülümseyerek merhaba dedi ve onunla tanıştığı için mutlu görünüyordu.

Bara doğru yürürlerken Riley ona birkaç kez baktı. Brittany yirmili yaşlarının başında ya da ortasıındaydı, zayıf ve neşeliydi. Sürekli gülümsüyor ve kahkahalar atıyordu ve Riley konuşurken Jack'in koluna dokunduğunu fark etti. Dürüst olmak gerekirse bunu diğer adamlardan birine de yapmıştı. Belki de bu sadece onun tarzıydı ve bir anlamı yoktu.

Jack yakındaki otelin barına doğru ilerledi. Büyük deri sandalyeleri ve koyu cilalı ahşabıyla şık bir bara benziyordu. Barın kendisi karanlıktı, ışıklıandırma loştu ve pencereler küçüktü ve içeri fazla ışık almıyordu. Bar kalabalık değildi, bu yüzden Jack burayı sevdiklerini söyledi.

"Grubumuz için barda neredeyse her zaman yer bulabiliriz," dedi barın köşesine yerleştiklerinde. Barmen hemen geldi ve herkesin siparişini aldı. Çok sayıda martini ve viski vardı. Şarap içen tek kişi Riley'di. Votka ya da viskiyi pek sevmezdi. Herkes içkisini aldıktan sonra Jack kadehini kaldırdı.

"Riley'nin şerefine. Yakında bize katılabilir!"

Riley şaşkınlıkla ona baktı. "Şimdiden bir şey mi duydun?"

Gülümsedi. "Sadece ilk turda başarılı oldun. Yüz yüze görüşme gerçekten formaliteydi. Ama seni gerer diye bunu sana söylemedim. Avantajını korumak daha iyi."

Adamın bir şey söylememiş olmasına sevinmişti. Bu onu sinirlendirebilirdi. Hukuk bürosu konusunda hâlâ emin değildi. Ama ikinci tercihinin onlar olduğunu paylaşmanın zamanı gibi görünüyordu. Hepsi orayı gerçekten seviyor gibi görünüyordu.

Yirmi dakika sonra Brittany barda onun yanında durmuş, bir içki daha içmek için barmenin dikkatini çekmeye çalışıyordu. Barmen onu fark etti ve bir süre sonra yanına gitti ve Brittany bir martini daha sipariş etti. İçkisini beklerken elindekinin son birkaç yudumunu da bitirdi. Riley şarabını zar zor bitirmişti. Eğer Brittany kadar hızlı votka içerse, ertesi gün kendini perişan hissedecekti.

"Uzun zamandır mı şirkettesin?" Riley sordu.

Brittany gülümsedi. "Bir yıldan biraz fazla oldu. Mezun olduktan hemen sonra katıldım." "Avukat olmayı nasıl buluyorsun?" Riley sordu.

Brittany sanki Riley çok komik bir şey söylemiş gibi güldü. "Ben avukat değilim. Paralegalim."

Oh. Demek ki daha da gençti. Belki yirmi üç falan. Sadece bir bebek. "Paralegal olmak iyi. Avukatların yapabildiği pek çok şeyi yapabiliyorum ama tabii ki mahkemeye gidemiyorum. Araştırma ve dokümantasyonlarına yardım ediyorum. Jack'i destekliyorum. Onunla çalışmak harika." Kadın Jack'e baktı, gözlerinde hayranlık parlıyordu. Ama Jack dikkatini vermiyordu. Solundaki adamla derin bir sohbe dalmıştı.

Riley biraz rahatladı. Brittany sevimliydi ve flört etmeyi severdi ama doğrudan Jack için çalışıyorsa o zaman ona pek yaklaşılamazdı. Gerçi Jack için bu şekilde endişelenmesi gerektiğini hiç düşünmemişti. Onu endişelendiren daha çok Brittany'nin agresif hayranlığıydı. Ya da öyleydi. Artık bu konuda endişelenmiyordu. Jack'in ortaklığını tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağını biliyordu.

İki saat daha kaldılar ve Riley ikinci bir kadeh şarap içti. Eğlenmişti, sayılır. Jack'in iş arkadaşları arkadaş canlısı ve eğlenceliydi. Ama her sohbet dönüp dolaşıp işe geliyor, Riley'nin hiç bilmediği davalar ve durumlar hakkında konuşuyorlardı. Bu yüzden şarabını yudumladı ve barın takım elbiselilerle dolmasını izledi. Avukatlar ve finansçılardan oluşan bir karışımıydı bu. Tüccarların belli bir havası vardı, etraflarını saran bir ukalalık. Kendilerinden inanılmaz derecede etkilenmişlerdi.

ve diğerk herkesin de aynı şekilde etkilenmesini bekliyordu. Riley bunu sıkıcı buluyordu.

"Avukat mı?" Ses solundan geldi ve başını çevirdiğinde şüpheli bir tüccarın çarpık bir sırıtış ve gözlerindeki parıltıyla ona baktığını gördü. Sarı saçları biraz fazla uzundu ve bir gözünün üzerine dökülmüştü.

"Hayır. Aslında şu anda işsizim. Peki ya sen?"

Biraz daha uzun durdu ve göğsü kabardı. "Bear Stearns'de tüccarım."

Tabii ki öyleydi. Bir esnemeye karşı koydu. "Bu harika. Bugün heyecan verici bir takas yaptın mı?"

Kız kayıtsızca söyledi ama o ciddiye aldı. "Evet, aslına bakarsan. Müthiş bir takas yaptım. Kimse geldiğini görmedi. En iyi türden." "O zaman yaptığın işi seviyorsun?" diye sordu.

Sırıttı. "Doğrusu sörfçü olmayı tercih ederdim. Ama ticaret çok daha iyi para kazandırıyor."

Riley şarabından son yudumunu aldı ve kadehini yere bıraktı. Jack bunu gördü ve yanına geldi. "Buradan çıkıp bir şeyler yemek ister misin?"

Başını salladı. "Ben hazırım."

Jack hesabı kapattı ve ayrıldılar. Riley'nin dairesinin yakınındaki küçük bir İtalyan restoranına gittiler. Saat hâlâ erkendi, yediyi biraz geçiyordu ve rahatlatıcı bir akşam yemeği yediler. Riley patlıcan parmağı sipariş etti, Jack ise her zamanki gibi basit bir spagetti ve köfte yedi. Riley bir kadeh kırmızı şarap sipariş etti ama sadece yarısını içti. Çok toktu ve uzun süren görüşmelerden dolayı çok yorgundu. Jack tüm yemeğini ve şarabının geri kalanını bitirdi ve paylaşımları için bir tiramisü sipariş etti. Kadın ondan biraz yemeyi başardı.

Akşam yemeğinde Jack ona iş yerinde olan biten her şeyi, üzerinde çalıştığı farklı projeleri anlattı ve bir teklif alacağından oldukça emin olduğundan tekrar bahsetti.

Riley, "Başka adayları da düşünüyor olmalılar," dedi.

Jack omuz silkti. "Sanırım birkaç kişiyle konuştular ama seninle konuşana kadar kimse onları heyecanlandırmadı. Sanırım senin geçmişin mükemmel bir uyum. Ve tabii ki onlara senin ne kadar harika biri olduğunu söyledim."

Riley gülümsedi. "Teşekkür ederim. Sanırım bu sabahki görüşme de iyi geçti. Onlardan da bir teklif alabilirim."

Jack önce biraz hayal kırıklığına uğramış gibi göründü ama sonra gülümsedi. "Bu harika ve tabii ki hiç şaşırmadım. Hukuk firmasındaki avantajlar hakkında bir şey söylediler mi? Çünkü oldukça güzeller." Onları sıralamaya devam etti. "Beş haftalık tatil, gerçi kimse bu süreyi kullanmıyor ama ekstra ücret alıyorsunuz. Herhangi bir ders almak isterseniz öğrenim ücreti geri ödemesi. 401(k)'ye hemen yüzde altıya kadar eşleştirme yapıyorlar. Ve oldukça önemli bir yıl sonu ikramiyesi var. Pozisyona göre değişiyor ama sanırım sizinki gibi roller en az yüzde yirmi beş alıyor."

Bu etkileyiciydi. Riley daha önce hiçbir yerde yüzde 10'dan daha yüksek ikramiye ile çalışmamıştı. Hukuk firmasında başlangıç maaşı da daha yüksekti, yaklaşık yirmi bin dolar daha fazla. Bu da ikramiyeyle birleşince toplamda yazılım şirketinin epeyce üstüne çıkıyordu.

Ama Riley yine de en çok yazılım şirketini ve oradaki rolünü sevmişti. Ayrıca şirketin CEO'sunu da çok beğenmişti. Ona bir teklif yapmalarını umuyordu. Daha fazla para güzeldi ama sonuçta işinde mutlu olmayı daha çok önemsiyordu.

Hesap geldiğinde Jack de esnemeye başlamıştı. Riley yemekten sonra onu evine davet etmeyi düşünmüştü. Ama ikisi de çok yorgundu ve Jack'in sabah erkenden kalkıp işe gitmesi gerektiğini biliyordu. Hesap geldiğinde elini uzattı ama Jack daha hızlıydı. "Ben alırım. Tekrar işe başladığında alabilirsin."

Güldü. "Tamam, anlaştık." Jack nadiren onun ödemesine izin veriyordu, bunu takdir ediyordu ama daha eşit olmasını diliyordu. Daha sık katkıda bulunursa kendini daha iyi hissedecekti.

"Gitmeye hazır mısın? Ben bir taksiye atlayacağım. Sabah erkenden bir müşteri toplantım var." Eğildi ve onu öptü. "Tekrar şehre dönmen için sabırsızlanıyorum. Bir şey duyar duymaz beni ara."

"Yapacağım."

Dışarı çıktılar ve Jack onunla birlikte Riley'nin binasına doğru yürüdü. Bir Uber çağırmıştı ve tam Riley'nin binasına vardıklarında durdu. Jack onu tekrar öptü ve Riley onun Uber'e binişini izledi. Sonra da içeri girip dairesine çıktı. Çok sessiz ve boştu.

Lily orada. Riley onu, annesini ve diğ er herkesi ertesı gece otelde görmek için sabırsızlanıyordu. Saat onda uçağı vardı ve Amy onu alacaktı.   le saatlerinde Chatham'a dönmüş olacaktı. Şarap ve peynir saatine ve akşam yemeğı servisine hazırlanmak için hana gitmeden önce birkaç saat Donna'nın projesi üzerinde çalışmayı umuyordu. Üzerini değıőtirdi ve yatağı tırmanıp yorganın altına girdi. Uykuya dalarken aklından geçen son düşünce eve gitmek için sabırsızlandığı oldu.

OceanofPDF.com

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi sabah Riley bir Uber'e binmiş havaalanına giderken cep telefonu çaldı. Arayanın kimliğini tanıdı; Jack'in hukuk bürosuydu.

"Alo?"

"Riley? Ben Jim Stone, Waters and Stone'da genel müdürüm. Dün görüştüğümüz pozisyonu size teklif etmek istiyoruz." Beklediğinden on bin dolar daha yüksek bir maaştan söz etti. "Ve tabii ki yan haklarımız da var." Hepsini sıraladı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Son olarak, maaşınızın yüzde otuzuna kadar yılsonu ikramiyesi almaya hak kazanacaksınız."

Riley'nin nutku tutulmuştu. İkramiye Jack'in bahsettiğinden bile daha iyiydi. "Bunu size kısa süre içinde yazılı olarak iletacağız. Gece postasıyla gönderilecek, yani yarın elinizde olacak. Şehirde kalmıyorsanız, Chatham adresine göndermemizi istediğinizi teyit etmek istedim."

"Hayır, Chatham lütfen. Şimdi oraya geri dönüyorum."

"Çok iyi. Tebrikler, Riley! Teklif paketi geldiğinde bir göz atın ve lütfen önümüzdeki hafta başında bize geri dönün. Pazartesi günü bize haber verirseniz, bir sonraki Pazartesi gününü başlangıç tarihiniz olarak ayarlayabiliriz."

"Teşekkür ederim. İnceleyeceğim ve gelecek hafta arayacağım." Riley onlardan bu kadar çabuk haber almayı beklemiyordu. Hâlâ diğer şirketi tercih ediyor olsa da böyle iyi bir teklif almak gurur vericiydi.

Onu havaalanından aldığı anda kız kardeşine bundan bahsetmiş ve o da çok etkilenmiş. "Bu rollerin bu kadar iyi para kazandırdığını düşünmemiştim. Bu çok para demek." Amy sırtıttı. "Belki de erkek arkadaşınla çalışmak o kadar da kötü bir fikir değildir. Hâlâ bunun ikinci tercihin olduğunu mu düşünüyorsun?"

Riley başıyla onayladı. "Bu harika bir teklif. Yine de diğer şirketi gerçekten daha çok seviyorum. Ama henüz onlardan bir teklif almadım." Yakında onlardan haber alacağından oldukça emindi.

★ ★ ★

Ve yaptı da. O gün öğleden sonra, Donna'nın web sitesi için bir blog yazısı yazmayı bitirmek üzereyken cep telefonu çaldı. Arayan diğer şirketti.

"Riley, ben Alan Sherman. Bizimle buluştuğun için sana tekrar teşekkür etmek istedim." Ses tonunda bir gariplik vardı ve Riley paniğe kapılmaya başlamıştı.

"Sizi şahsen arayıp sizden ne kadar etkilendiğimizi bildirmek istedim. Aslında bir teklif sunmaya hazırдық ama ekibimizden biri elini kaldırdı ve rolle ilgilendiğini ifade etti. Ve o harika bir çalışan. Bu konuyu konuştuk ve ona bir şans vermemiz gerektiğini düşündük. Umarım anlayışla karşılırsınız. Başka bir pozisyon açılırsa sizi aklımızda tutmak isteriz. Başka bir teklifiniz olduğunu söylediğiniz için zamanlamanın ideal olmadığını biliyorum."

Riley'nin kalbi sıkıştı. Hayal kırıklığı çok şiddetliydi. O işi gerçekten istemişti ve görünüşe göre onlar da onu istiyordu. Ama önce kendi insanların düşünmek istemelerini de takdir ediyordu. "Anlıyorum. Bu gerçekten de benim en iyi tercihimdi, bu yüzden gelecekteki açık pozisyonlar için beni aklınızda tutarsanız memnun olurum."

"Öyle yapacağım. Anlayışın için teşekkürler Riley."

Riley aramayı sonlandırdı ve gözleri yaşlarla doldu. Kendini iyi tarafından bakmaya zorlamaya çalıştı. En azından hâlâ harika bir iş teklifi almıştı. Belki bir ya da iki yıl sonra diğer şirkette bir pozisyon açılırsa zamanlama daha iyi olabilirdi. Derin bir nefes aldı ve iç çekti. Banyoya gitti ve soğuk bir bezi gözlerine sürüp biraz rimel ve kapatıcı ekledi. Neredeyse hana gitme vakti gelmişti ve bunun onu meşgul edeceği ve hayalindeki işi kaybetmeyi aklından çıkaracağı için minnettardı.

★ ★ ★

Aşağı indiğinde annesi mutfakta oturmuş bir fincan çay içiyordu. Yukarı baktı ve bir şeylerin ters gittiğini hemen anladı.

"Ne oldu?"

Annesinin sesindeki endişe Riley'nin gözlerinin yeniden dolmasına neden oldu. Derin bir nefes aldı. Normalde ağlayan biri değildi. Gözyaşlarını zorla geri akıttı ve sonra annesine telefon konuşmasını anlattı.

"Tatlım, özür dilerim. O iş gerçekten istediğini biliyorum. Ne derim bilirsin, gerçekten de her şeyin bir nedeni olduğunu düşünüyorum. O iş almamalıydın, henüz değil. Belki ileride orada bir iş açılır."

Riley başını salladı. "Ortaya çıkabilecek başka şeyler için beni akıllarında tutmak istediklerini söylediler. Gerçi bunu gerçekten kastettiler mi bilmiyorum. Sadece söyledikleri bir şey olabilir."

Annesi başını salladı. "Öğrenir öğrenmez seni aradılar ve sana bir teklif yapmaya hazırlandıklarını söylediler. Eğer istersen diğer işi kabul edebilmen için sana bu kadar çabuk haber vermeleri düşünceli bir davranıştı. Bence bunu kastettiler."

"Ne yapacağımı bilmiyorum. O iş gerçekten istiyordum. Diğer teklifi almak gurur vericiydi ama kendimi bir hukuk firmasında çalışırken hiç hayal etmemiştim. Gerçi parası gerçekten iyi. Ama Jack orada çalışıyor. Bunun akıllıca bir şey olduğundan emin değilim."

Annesi, "Başvurduğun başka herhangi bir şeyden sonuç aldın mı?" diye sordu.

"Hayır. Hiçbir şey yok. Listede çok fazla iş yok. Belki tatilden sonra daha fazla iş açılır ama hukuk firmasını o kadar uzun süre bekletmem. Onlara gelecek hafta başında bir cevap vereceğimi söyledim." İçini çekti. "Gerçekten ne yapacağımı bilmiyorum."

"Hemen şimdi karar vermek zorunda değilsin. Hafta sonu biraz uyu ve Pazartesi günü nasıl hissedeceğine bak."

Riley gülümsedi ve biraz rahatladı. Annesi haklıydı. Hemen karar vermek zorunda değildi. Hafta sonunu değerlendirebilir ve pazartesi günü karar verebilirdi. Olaya iyi tarafından bakmaya çalıştı. Belki hukuk bürosu o kadar da kötü olmayabilirdi. Hatta ilginç bile olabilirdi. Parası da gerçekten çok iyiydi. Ama

orada mutlu olur muydu? Zihnini boşaltmaya ve hafta sonunun geri kalanında bu konuyu düşünmemeye karar verdi.

OceanofPDF.com

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Riley ve annesi hana giderken şarap ve peynir dükkânına uğrayıp ikisini de stokladılar. Tezgâhın arkasında bembeyaz saçları, mavi gözleri ve kocaman gülümsemesiyle yaşlı bir adam duruyordu. Dükkân tatil alışverişi yapanlarla doluydu ama yine de bir müşteriye hoş geldin demek için durakladı.

"Lütfen etrafa bakın ve denemek istediğiniz bir şey olursa bana haber verin. Onlarla başlamak isterseniz tezgâhta fûme Gouda numunelerim var."

Tezgâha doğru yürüdüler ve ikisi de birer örnek aldılar. Peynir kremisi, tatlı ve aynı zamanda dumanlıydı. "Bundan biraz almalıyız," dedi Riley. Franny'nin sevdiğini bildiği Manchego ve keskin bir çedar peyniri de seçti.

Annesi bal ve ezilmiş bademle kaplanmış bir kutu keçi peyniri aldı. "Bu ilginç görünüyor."

"Onu da alalım. Daha tatlı bir seçeneğe sahip olmak da güzel olacak," dedi Riley.

Ayrıca bir kasa çeşitli şarap şişeleri de aldılar. Bazıları otel içindi, birkaç şişe Prosecco ve Cabernet ise Noel arifesi ve Noel günü içindi. Riley'nin ailesinin Noel arifesinde çoğunlukla balık yemeklerinde Prosecco içmek ve Noel günü de pirzola ile birlikte biraz kırmızı şarap içmek gibi bir geleneği vardı.

Tezgâhın arkasındaki adam, seçtiklerini sayması için ona verdiklerinde başıyla onayladı.

"Gouda çok lezzetliydi," dedi Riley.

"Bu benim kişisel favorim. Diğeri ise ballı keçi peyniri. Biraz tatlıya düşkünlüğüm var," diye itiraf etti. "Onu burada yapıyoruz, mükemmel bir keçi peynirine bal ve ezilmiş badem ekliyoruz."

Riley'nin annesi, "Bu gece bunun tadını çıkarmak için sabırsızlanıyorum," dedi. "Teşekkür ederim ve mutlu tatiller!" dedi neşeyle.

Riley'nin annesinin makbuzu.

Hana döndüklerinde Riley şarap kutusunu mutfığa taşıdı ve annesi de koltuk değnekleriyle yavaşça içeri girerken peynir torbasını taşımayı başardı. Artık Riley'nin ilk geldiği zamana kıyasla çok daha fazla şey yapabiliyordu. Riley onun alçıyı çıkarıp korse takmak için sabırsızlandığını biliyordu. O zaman çok daha rahat hareket edebilecekti. Annesi de Riley yeni yıla kadar dönmek isterse sorun olmayacağı konusunda ısrar etmişti. Bu da ona korseye alışması için tam bir hafta daha veriyordu.

Annesi, "Eğer sen gidip akşam yemeği servisini yapmak istersen, ben de peynirleri hazırlayayım," diye öneride bulundu.

"Elbette." Riley bir an durakladı. "Anne, ben gittikten sonra yatak açma servisini nasıl idare edeceksin? Sanırım bunu durdurabilirsin." Annesi başını salladı. "Ben gayet iyi idare ederim. Destekle çok daha iyi hareket edebileceğim ve bu sadece birkaç hafta sürecek. Yatak açma hizmeti gerçekten çok popüler oldu, bu yüzden bırakmaktan nefret ediyorum.

Sanırım bu bir satış noktasını oluşturuyor."

Riley de öyle düşünüyordu. Yastıkların üzerindeki çikolataların fotoğraflarını içeren yeni bir blog yazısı yayınladı ve yazının yayınlandığı gün hızla birkaç yeni rezervasyon eklediler.

Çikolata paketini aldı ve odalara doğru yola koyuldu. Odaların yarısı doluydu ama yine de Riley'nin içeri gelmesini istiyorlardı. İnsanların onun yastıkları kabartmasını ve yorganları indirmesini izlemekten zevk aldıklarını ve özellikle yastıkların üzerine yerleştirilmiş küçük çikolata kutularını görmekten hoşlandıklarını fark etmişti. Franny de o insanlardan biriydi.

"Çok teşekkürler Riley. O çikolatalara bayılıyorum. Birazdan hepinizle aşağıda görüşürüz."

Riley, Aidan ve Luke'un odalarında olmasını bekliyordu ama kapıyı çaldığında cevap vermediler. Bir süre bekledikten sonra odaya girdi ve işini yaptı. Neyin peşinde olduklarını merak ediyordu. Onları görmemişti.

Bir önceki Pazar günü Edaville Demiryolu'na gittiklerinden beri neredeyse bir haftadır ikisinden de haber alınamıyordu.

Riley işini bitirdi ve aşağıya, oturma odasına indi. Saat beşi birkaç dakika geçiyordu ama oturma odası doluydu. Aidan ve Luke dışında hemen hemen tüm misafirleri oradaydı. Riley ayrıca Sean'ın da orada olduğunu, annesi etrafı kolaçan ederken bir kadeh Cabernet yudumlayıp Franny ile sohbet ettiğini ilgiyle fark etti. Şarap ve peynir saatine katılan her misafirle sohbet etmeyi, onlara hoş karşılandıklarını ve dahil edildiklerini hissettirmeyi severdi.

Annesi de handa kalan insanlar hakkında daha fazla şey öğrenmekten her zaman keyif almıştı. Riley de öyle. İnsanların hikâyelerini dinlemek ve nerede yaşadıklarını öğrenmek büyüleyiciydi. Her yerden geliyorlardı. Çoğu Massachusetts ya da New England'ın diğer bölgelerinden geliyordu ama bazen başka ülkelerden de ziyaretçileri oluyordu. Yılbaşı gecesi Almanya'dan genç bir çiftin kaldığını biliyordu ama henüz onlarla sohbet etme fırsatı olmamıştı.

Kendine küçük bir kadeh Cabernet doldurdu ve tabağına bir dilim Manchego ve Gouda koydu. Ballı keçi peynirini deneyip denemeyeceğini tartışırken, genç bir çift peynir almak için yanına geldi. Konuştuklarını duyar duymaz Alman aksanını tanıdı ve kendini tanıttı, onlar da aynısını yaptı. İsimleri Elsa ve Henry'ydi ve Berlin'in hemen dışında yaşıyorlardı.

"Umarım şu ana kadarki konaklamanızdan keyif alıyorsunuzdur?" Riley onlara sordu. Elsa, "Oh, eğleniyoruz," dedi.

"Burası çok huzurlu," diye ekledi Henry. "Elsa'nın annesini geçen ay kaybettik ve Almanya'da başka ailemiz kalmadı, bu yüzden seyahat etmeye karar verdik."

Elsa, "Evde kalmaktan daha az üzücü olacağını düşündük," dedi.

Riley başını salladı. "Kaybınız için çok üzgünüm. Tatiller bazen çok zor olabiliyor."

Elsa gülümsedi. "Zor oldu. Ama geldiğimiz için mutluyuz. Yeni Yıl boyunca burada kalacağız ve bunun yeni bir başlangıç gibi hissettireceğini umuyorum. Sizin de söylediğiniz gibi, Yeni Yıl'ı karşılamak için güzel bir yol."

"Eminim öyle olacaktır. Noel günü için ne planladığınızı bilmiyorum ama o akşam burada bir Noel yemeği vereceğiz. Sadece basit bir yemek olacak ama eğlenceli ve şenlikli olabileceğini düşündük."

Elsa ve Henry bakıştılar. Henry başını salladı ve Elsa konuştu. "Biz de geleceğiz. Kulağa harika geliyor, teşekkür ederim. Noel günü ne yapacağımızdan emin değildik. Belki öğlen yemeği için bir otele gideriz diye düşündük."

Riley gülümsedi. "Eğer biraz savurganlık yapmak istiyorsanız, Chatham Bars Inn'de büyük bir Noel büfesi var. Aklınıza gelebilecek her şey var, her türlü deniz ürünü, oyma istasyonları ve dana Wellington ve bir sürü tatlı. Bir kez gittik ve gerçekten çok güzeldi."

"Kulağa harika geliyor," dedi Elsa ve Henry de aynı fikirdeydi.

Riley göz ucuyla ön kapıda bir hareket gördü ve dönüp baktı. Aidan ve Luke ellerinde büyük çantalarla içeri girmişlerdi. Alışveriş yapıyorlardı. Luke koşarak Riley'nin yanına geldi. "Noel alışverişimizi yeni bitirdik!"

Aidan bir süre sonra onlara ulaştı. "Hemen hemen hepsi," diye kabul etti. "Gidip şu çantaları bırakalım, birazdan aşağıya döneriz."

Riley'nin annesi geldi ve Riley onu Elsa ve Henry ile tanıştırdı. Riley diğer konukların arasına karışmak için uzaklaştı.

"Keçi peynirini denedin mi Riley?" Franny tabağına biraz daha peynir koyup birkaç kraker eklerken sordu.

"Henüz değil, iyi mi?"

Franny, "Hepsi bitmeden önce denemelisin," diye ısrar etti.

O da öyle yaptı ve çok güzel oldu. Tatlı bal keskin, kremi keçi peynirini tamamlıyordu ve çıtır çıtır, tuzlu bademler de mükemmel bir tamamlayıcıydı. Riley hemen ikinci bir porsiyon için geri döndü.

Ağızına attığı sırada Aidan ve Luke dönüp yanına geldiler.

Riley onlara "Bu keçi peynirini denemelisiniz," dedi. "Luke, sıcak çikolata için hazır mısın?"

"Evet."

"Evet, ne?" Aidan söyledi ve Riley gülümsedi.

"Evet, lütfen Riley. Ve teşekkür ederim!" Luke coşkuyla söyledi.

Riley güldü. "Bir şey değil. Hemen döneceğim."

Mutfağa gitti ve bir süre sonra Luke'un sıcak çikolatasıyla döndü. Hâlâ şarap ve peynir istasyonunun yanında duruyorlardı. Aidan bir kadeh Cabernet yudumluyordu.

"Mağazalar nasıldı? Tıklım tıklım mıydı?" Riley sordu.

Başını salladı. "Hyannis'teki alışveriş merkezine gittik ve tam bir hayvanat bahçesiydi. Yine de aradığımız hemen hemen her şeyi aldık. Ben de çocuksuz son bir gezi için ihtiyacım olan tüm bilgileri aldım. Bir bebek bakıcısı ayarladım, böylece yarın öğleden sonra birkaç saatliğine dışarı çıkabilirim." Luke'un duymaması için alçak sesle konuştu.

"Benim de daha yapacak alışverişlerim var," dedi Riley. "Ve bir sürü paketlemem."

Aidan yüzünü buruşturdu. "En kötü kısmı da bu. Alışveriş merkezinin ortasındaki stantlardan birine gittik ve her şeyi paketlettik. Para hayır kurumlarına gidiyor ve bunu yapmak zorunda kalmamaya değer. Özellikle de burada. Tüm o şeyler -bant, kağıt, etiketler, hepsi evde. Odamızı bunlarla doldurmak istemedim."

"Seni suçlamıyorum. Noel demişken, annem ve ben Noel gecesi burada, otelde bir tatil yemeği vereceğiz. Çok sıradan, muhtemelen bir çeşit çorba ve tatlı bir şeyler. Daha fazla Noel filmi izlemenin ve birlikte yemek yemenin eğlenceli olabileceğini düşündük."

Aidan'ın gözleri yumuşadı. "İkiniz de çok nazıksınız. Memnuniyetle orada olacağız. Luke süslü bir yemeği umursamıyor. Her zamanki kahvaltımızı burada yaparız ve belki öğleden sonra da sinemaya gideriz diye düşündüm. Tatillerde sinemaya gitmeyi severiz. İlk gittiğimiz zamanı hatırlıyorum, orada sadece bizim olacağımızı düşünmüştüm ama sinema tıklım tıklımdı. Sanırım pek çok insan tatil günlerinde dışarı çıkmayı seviyor."

"Öyle," diye kabul etti Riley. "Lisedeyken sinema salonunda çalışırdım. Şükran Günü gecesi her zaman çok kalabalık olurdu. O kadar büyük bir yemek yedikten sonra insanlar dışarı çıkıp dolaşmak isteyebilir."

Aidan başıyla onayladı. "Sanırım pek çok insan tatillerde yalnız kalıyor, o yüzden bu da yapılacak bir şey."

Franny yanlarına gitti ve konuşmalarının son kısmını yakaladı. "Kocam ve ben Noel günü hep sinemaya giderdik. Bu bir

Eğlenceli bir ikramdı ve her zaman dört gözle beklerdik."

Aidan gülümsedi. "Bize katılmak ister misin Franny? Luke ve ben caddenin hemen yukarısındaki bir öğleden sonra matinesine gidiyoruz."

Franny bu davetten memnun görünüyordu. "Bunu yapabilirim. Teşekkür ederim canım."

Riley henüz Sean'a merhaba deme fırsatı bulamamıştı ve Sean ona doğru yürürken gülümsedi. "Annem ikinizin bu akşam Noel alışverişine gideceğinizi söyledi?"

Gözleri parladı. "Planımız bu, evet. İkimizin de alması gereken birkaç şey daha var. Görüşmeleriniz nasıl geçti?"

Riley ona ne durumda olduğunu anlattı. "Tek teklif için minnettarım. Sadece bunun doğru iş olduğundan emin değilim."

"Emin olmak iyidir. Sevmediğiniz bir işe ya da şirkete saplanıp kalmaktan daha kötü bir şey olamaz," dedi Sean.

Riley başını salladı. "Biliyorum. Artıları ve eksileri var. Gerçekten her şeyi tartıp karar vermem gerekiyor. Noel sonrasına kadar bu konuyu düşünmemeye çalışıyorum."

Sean kaşını kaldırdı. "Açık sözlülüğüm için özür dilerim ama bunu düşünmek istememeniz size bir şeyler anlatmalı."

"Haklı," diye onayladı Aidan. "Eğer bu iş seni heyecanlandırmıyorsa, bırak gitsin ve doğru işin gelmesini bekle."

"Sorun da bu zaten. Ya doğru kişi hiç karşıma çıkmazsa? Başka hiçbir görüşme yapmadım ve çok az yeni pozisyon var."

"Yeni yıldan sonra daha fazlası olacak, öyle değil mi?" Aidan söyledi.

"Belki. Emin değilim. Bu iş için para gerçekten çok iyi. Gidecek başka bir yer olmadan bu işi geri çevirmek zor olurdu."

Sean düşünceli görünüyordu. "Annen, arkadaşı Donna'nın hukuk bürosunun web sitesi için bir yan proje yaptığından bahsetti. Eğer buradayken biraz daha boş vaktin olursa, benim web sitem için de yardım alabilirim. Oldukça basit. Belki birkaç blog yazısı ve olması gerektiğini düşündüğün başka şeyler ekleyebilirsin?"

"Gerçekten mi? Gelecek hafta zamanım olacak. Pazartesi Donna'nın projesini bitireceğim. Salı günü başlayabilirim."

"Bu işe yarar. Neden Salı sabahı beni aramıyorsun, bu konuyu konuşabiliriz."

"Teşekkürler, Sean. Bunu yapacağım." O sırada annesi geldi ve Riley konuşmayı ona da anlattı. "Önümüzdeki hafta Sean için Donna için yaptığıma benzer bir proje yapacağım."

Annesi bunu duyduğuna sevinmiş görünüyordu. "Bu harika bir haber tatlım. Belki küçük bir danışmanlık işi kurabilirsin. Sean bana ahşap işçiliğine bu şekilde geçtiğini söylemişti. Ek iş olarak başlamış."

"Ve şükürler olsun ki büyüdü. Takım elbise giymeyi hiç özlemiyorum." Bunu düşününce çok mutsuz görünüyordu ve hepsi güldü. Riley onu takım elbise içinde hayal edemiyordu. O daha çok açık havada yaşayan, sağlam bir adamdı, solmuş kot pantolonlar ve flanel iş gömlekleri içinde daha rahattı. Riley'yi bekleyen bir başka değişiklik de buydu. Hukuk bürosunda kıyafetler daha resmiydi. Sahip olduğu şeylerin çoğu iş kıyafetiydi. Birkaç tane daha elbise gömleği ve pantolon alması gerekebilirdi. İş kıyafetleri için alışveriş yapma düşüncesi onu heyecanlandırmıyordu. İlk hafta idare edecek kadar kıyafeti vardı ama ondan sonra birkaç şey alması gerekecekti. Yine de bunu düşünmek istemiyordu. İş kabul edip etmeme konusunda hâlâ bir karar vermemiştii.

"Bu gece ne yapıyorsun?" Aidan bir dilim kaşara daha uzanırken sordu.

Riley sırtıttı. "Paketlemek. Her zaman son dakikaya kadar beklerim. Ama daha fazla erteleyemem. Peki ya sen?"

"Sanırım Luke ve ben erken yatacağız."

"Luke'la yarın akşam için planınız var mı? Annemin Noel arifesinde ailesi ve arkadaşları var, bir tür açık ev gibi. İkiniz de gelebilirsiniz."

Aidan gülümsedi. "Gelmeyi çok isteriz."

Riley, "Harika, yarın şarap ve peynir saatinden sonra oraya gideceğiz," dedi.

"Mükemmel. Muhtemelen yarın kahvaltıda görüşürüz," dedi Aidan. Riley, Luke'un ağzına iki parça kaşar tıktırdığını görünce güldü. Aidan utanmış görünüyordu.

"Peyniri seviyor. Onunla görgü kuralları hakkında konuşmam gerek." Riley, "Onun coşkusuna bayılıyorum," dedi.

"Ben de öyle, çoğu zaman. Bakalım onun heyecanını yukarı çekebilecek miyim, böylece senin yakandan düşebiliriz." Saat altıyı birkaç dakika geçiyordu ve annesi ile Sean dışında herkes oturma odasını terk etmişti. Aidan Luke'u almaya gitti ve vedalaştılar.

"Anne, bunu temizleyebilirim. Siz gidip eğlenin."

Annesi tereddüt etti. "Emin misin tatlım? Her şeyi sana bırakmak istemiyorum."

"Uzun sürmez ve acelem de yok. Sonra evde görüşürüz."

"Teşekkürler Riley. Salı günü konuşuruz," dedi Sean.

Riley hızla her şeyi kaldırdı ve eve doğru yola koyuldu. Bir kupa çorba ısıttı ve yanında Lily ile kanepeye kıvrıldı. Yapması gereken bir yığın iş vardı ama bunları yapacak enerjisi yoktu. Uzun bir gün olmuştu. Erkenden yatabilir ve yarın sabah erkenden paketlemeyle uğraşabilirdi.

Çorba tatmin edici değildi, ama dondurucuda bulduğu bir bardak Ben & Jerry's Cherry Garcia tatmin ediciydi. Klasik film *Harry Sally ile Tanışınca*'yı izlerken çorbayı bitirdi... Filmden hiç bıkmamıştı. Film bittiğinde Lily ile birlikte yatağa girdiler ve Lily rüyasında yüzlerce lacivert takım elbiseyle dolu bir mağazada olduğunu ve hiçbirinin kendisine uymadığını gördü.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Beth, Sean ile birlikte Hyannis'te alışveriş yaparak harika vakit geçirdi. Cape Cod Alışveriş Merkezi'ndeki Macy's'e gittiler ve burada Sean Riley için güzel bir pembe kaşmir hırka seçmesine yardımcı oldu ve iki kızı için kazak seçmesine yardımcı oldu. Ayrıca annesi için altın bir bilezik seçmesine de yardımcı oldu. Her ikisi de birkaç hediye daha buldu ve işleri bittiğinde Sean Beth'i alışveriş merkezinin ortasındaki hediye paketleme istasyonuna götürdü.

Güldü ama mutlu bir şekilde tüm hediyelerini de paketletti. "Bunu her zaman kendim yapardım ama endişelenecek bir şey daha azaldı."

"Buna değer," diye kabul etti.

Alışverişlerini bitirdikten sonra caddenin karşısındaki Tiki Port Çin restoranına gittiler ve birkaç tabak yemek paylaştılar. Beth oraya uzun zamandır gitmemiştir ama hâlâ hatırladığı kadar güzeldi. Bir tavuk parmağını ördek sosuna batırdı ve neden daha sık Çin yemeği yemediğini merak etti. Yediği zaman büyük bir zevk alıyordu.

"Yani, yarın öğleden sonra Cape dışına mı çıkıyorsun?" Beth sordu. Sean tatil için kızlarından biriyle kalacağından söz etmişti.

"Evet, annem ve ben muhtemelen gün ortasında oraya gideceğiz. Kız kardeşlerden biri yarın gece, diğeri de Noel günü ev sahipliği yapacak. Pazar gecesi geç saatlerde evde olurum, eğer orada kalıp Pazartesi dönmezsek. Bu hâlâ belirsiz."

Beth, Sean'la yine harika vakit geçirdi. Onunla her şey çok kolaydı. Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu. Çok erken umutlanmak istemiyordu ama onunla vakit geçirmekten keyif alıyordu. Ve bunun devam etmesini umuyordu.

Sean tuvaleti kullanmak için izin istediğinde, Beth garsonlarını işaret etti ve hesabı ödemesi için kredi kartını verdi. Hesabı ödemesi için

Sean tekrar otururken imzasını attı.

"Ne yaptın?" diye sordu ve hesabı ödemiş olmasına şaşırılmış görünüyordu.

"Sana tedavi etmek istediğimi söylemiştim. Benim için bir zevkti." Onun sık sık söylediği bir cümleyi yineledi ve bunda ciddiye. Onun için güzel bir şey yapmak iyi hissettiriyordu.

Gülümsedi ve kızın elini sıktı. "Teşekkür ederim. Marcy ile çıktığım süre boyunca bir kez bile ödeme yapmayı teklif etmediğini biliyorsun."

Chatham'a geri döndüler ve Beth'in evine vardıklarında Sean onun çantalarını alıp kapıya kadar taşıdı.

"Biraz içeri gelmek ister misin?" Beth sordu.

"Elbette. Bunları senin için taşıyacağım. Benim de size vermek istediğim bir şey var."

İçeri girdiklerinde Beth televizyonun kapalı olduğunu ve Riley'nin yatağa gittiğini gördü.

"Kahve ya da çay ister misiniz?" Beth sordu.

Gülümsedi. "Hayır. Fazla kalamam. Sadece sana küçük bir şey vermek istedim. Ve sana mutlu Noeller diliyorum." Elini cebine attı ve küçük, hediye paketi yapılmış dikdörtgen bir kutu çıkardı. Beth'e uzattı. Beth kutuyu dikkatle açtı ve ne olduğunu görünce içeri çekti: üzerinde küçük bir han ve bir kitaplık olan narin bir tılsımlı bileklik. Az önce inşa ettiğine benziyordu. Çok güzeldi.

"Sean, bayıldım. Teşekkür ederim!" Eğildi ve ona bir öpücük verdi. Sean onu kendine çekti ve sarıldı. Öpüşme bir süre devam etti, ta ki Beth geri çekilene kadar.

"Benim de senin için bir şeyim var. Seni düşünmeme neden olan küçük bir şey." Hediye paketindeki kitabı çantasından çıkardı ve Sean'a uzattı.

Hediyeyi dikkatlice açıp kapağını görmek için çevirdiğinde ve başlığını yüksek sesle okuduğunda mutlu bir şaşkınlıkla baktı. "*Güzel Ahşap İşçiliği*." Kitabı çevirerek açtı ve birkaç sayfasına baktı. "Bu harika bir şey. Sehpamın üzerinde harika duracak ve belki de ondan iyi fikirler çıkarabilirim."

Beth kahve masası kitabını Amazon'dan sipariş etmiş ve o günün erken saatlerinde paketlemişti. Sean'ı Noel'den önce bir daha göreceğini sanmıyordu.

antasına koymuştu.

Teşekkür öpücüğü için onu tekrar kendine çekti ve bu böyle devam etti. Sonunda öpüşmeyi bitirdiler ve uzun bir süre birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. "Seni gelecek hafta arayacağım. Mutlu Noeller, Beth."

"Sen de."

Onu kapıya kadar geçirdi ve kamyonetine yönelip uzaklaşmadan önce tekrar öpüştüler. Onun gidişini izledi ve onu şimdiden özlediğini hissetti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Riley ertesi sabah daha iyi bir ruh halindeydi. Jack onu mutlu Noeller dilemek ve hukuk bürosunun kıdemli ortaklarından biri olan arkadaşının çatı katındaki dairesinde vereceği siyah kravatlı yılbaşı partisine davet etmek için aramıştı. "O zaman gitmeden önce hediyeleşiriz. O zamana kadar birbirimizi görmeyeceğimiz için. Ve kutlama yapacağız, sanırım? İyi haberleri duydum. Gerçi beni arayıp kendin söylemediğine biraz şaşırdım."

Riley bir suçluluk duygusu hissetti. Onu aramayı düşünmüş ama tereddüt etmişti çünkü işi kabul ettiğini düşünmesini istemiyordu. "Özür dilerim Jack. Ben havaalanına gitmeden hemen önce aradılar ve dün durmaksızın konuştuk. Bir teklifte bulundular. Ve diğer şirketten de haber aldım."

Kadın bir an durakladı ve adam söze girdi, "Demek öyle, diğer işi kabul ediyorsun ve bana söylemek istemedin, öyle mi?"

"Hiç de değil. Aslında işi alamadığımı bildirmek için beni aradılar. İçeriden bir adayla devam edecekler."

"Demek hukuk firmasındaki işi kabul edeceksin. Bu gerçekten harika bir fırsat Riley."

"Öyle olduğunu biliyorum. Sadece sindirmek için hafta sonuna ihtiyacım var. Onlara önümüzdeki hafta başında haber vereceğimi söyledim."

"Tabii ki kabul edeceksin. Bu çok basit. Bekleyen başka bir işin yok, değil mi?" Jack'in sesi bu işin ona göre olduğundan o kadar emindi ki. Aklında hiçbir şüphe yoktu.

"Hayır. Başka bir şey yok." Riley hukuk firmasında çalışma konusunda Jack kadar hevesli olmayı diledi.

"Senin için heyecanlıyım. Onları arayıp resmi olarak kabul ettikten sonra önümüzdeki hafta beni ara. Yeni yılı kutlamak için bir plan yaparız."

Riley başını salladı. Jack çok kararlıydı ama iyi niyetli olduğunu biliyordu. Yılbaşı partisi kulağa eğlenceli geliyordu.

"Teşekkürler Jack. Gelecek hafta onlarla konuşur konuşmaz seni arayacağım." "Harika, annene Mutlu Noeller dediğimi de söyle."

"Yapacağım." Riley aramayı sonlandırdı ve mutfığa yeni girmiş olan annesine döndü. "Jack sana mutlu Noeller diler."

Annesi gülümsedi. "Çok nazik. Tatil için ne yapıyor?"

"Ailesi Hartford'da yaşıyor. Oraya gidecek. Beni bir yılbaşı partisine davet etti, siyah kravatlı."

"Kulağa eğlenceli geliyor. Süslü. Giyecek bir şeyin var mı?"

"Hayır. Alışverişe gitmem gerekecek. Biliyor musun, geçen gece çok komik bir rüya gördüm. Yeni işim için takım elbise deniyordum ve hiçbir şey uymuyordu. Yüzlerce takım elbise. Birbiri ardına denemeye devam ettim."

Annesi ona uzun uzun baktı. "Umarım elbise konusunda daha şanslı olursun."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Noel arifesi günü kahvaltıdan sonra Franny odasına geri döndü. Önünde uzanan günü nasıl geçirmek istediğini düşündü. Pencerenin yanındaki küçük masaya ve orada duran açılmamış tek mektuba baktı. Onu ertesi gün, Pazar günü açacaktı. Ama bir şey onu zarfa uzanmaya zorladı. Bir gün o kadar da büyük bir fark yaratmayacaktı. Kendini huzursuz hissediyor ve bir şeyler yapmak istiyordu.

Kapağı dikkatlice kaydırarak açtı ve kız kardeşinin titrek ama zarif el yazısının bulunduğu ağır not kâğıdını çıkardı.

Sevgili Franny,

Bu size yazdığım son not ve umarım en iyisini sona saklamışımdır. Muhtemelen neden burada kalmanızı ve tüm bu yerleri ziyaret etmenizi istediğimi merak ediyorsunuzdur. Hatırlamanı ve zihnini olasılıklara açmanı istedim. Cape'i her zaman sevdin ve Albany'yi ve evlilik hayatını da sevdiğini biliyorum.

Umuyorum ki ben öldükten sonra burada geçireceğin bir ay boyunca kendini Cape'e, Chatham'a yeniden aşık olurken bulabilirsin. Ben sadece seni mutlu görmek istiyorum, Franny. İşte bu yüzden en önemli bilgiyi son mektuba sakladım. Sana önceden söyleyebilirdim, ama bu kapıyı açtığında olabilecek her türlü sihre tamamen açık olman için seni daha iyi hazırlamak istedim.

Franny kız kardeşinin neden bahsettiğini merak ediyordu.

Bu harika sürprizi ancak Chatham gazetesinde bir makale okuduğumda keşfettim. Bizzat gidip kendim görmek istedim ama çok güçsüzdüm. Bu yüzden senin gitmeni istiyorum, Fanny. Ana caddedeki yeni şarap ve peynir dükkanına git ve sahibini görmeyi iste. Ve unutma Franny, seni her zaman seveceğim ve senin için en iyisini isteyeceğim.

*Sevgi
ler,
Ella*

Franny şarap ve peynir dükkânına birkaç kez gitmişti ve dükkânda gördüğü tek kişi tezgâhın arkasında duran ve çok yardımcı olan sevimli kadındı. Dükkânın sahibi o muydu? Ve kız kardeşi neden Franny'nin kendisini tanıttırmasını istiyordu? Bu ilgi çekici bir gizemdi. Franny zaten bugün oraya gitmeyi planlıyordu. Biraz daha peynir almak istiyordu ve hediye için de birkaç fikri vardı.

Merakı uyandı ve Franny daha fazla beklemek istemedi. Hemen dükkâna gitmeye karar verdi. Ağır yün paltosunu, şapkasını ve eldivenlerini giydi ve Ana Cadde'ye doğru yola koyuldu. Dükkân saat onda açıldı ve saat sadece birkaç dakika geçmiş olmasına rağmen içeride küçük bir kalabalık vardı. Daha önce de olduğu gibi, aynı kadın tezgâhın arkasındaydı, numuneleri dağıtıyor ve insanların hesabını tutuyordu.

Franny etrafta dolaştı ve istediği her şeyi toplayıp sıraya girdi. Sıra ona geldiğinde, kadın Franny'yi tanıyarak gülümsedi.

"Günaydın! Sizi tekrar görmek çok güzel. Yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?"

Franny başını salladı ve eşyalarını tezgâhın üzerine koydu. Kredi kartını uzattı ve kadın ödeme makbuzuyla birlikte kartı geri verdiğinde Franny boğazını temizledi. "Kısa bir sorum var. Merak ediyorum, bu dükkânın sahibi siz misiniz?"

Kadın güldü. "Hayır, ben sadece burada çalışıyorum." "Sahibinin burada olma ihtimali var mı?"

"Tabii. Bekle, dışarıda bir yükü boşaltıyor. Gidip onu getireyim." Franny peynir torbasını aldı ve yoldan çekilmek için yana doğru ilerledi. Kadın dükkânın arka tarafına geçti ve bir süre sonra geri döndü

Franny'nin yaşlarında, gür beyaz saçlı ve gözleri çok tanıdık gelen bir adamla. Adam onu görünce kısa bir süre durup gülümsedi ve Franny'nin kalbi yerinden fırladı. Bu Joe'ydu. Yıllar önceki Joe'su.

"Franny? Gerçekten sen misin? Yıllar önce taşındığını sanıyordum?"

"Döndüm. Ama kız kardeşimin cenazesi için geri döndüm. Geçenlerde vefat etti."

Başını salladı. "Gazetede gördüm ama ancak bir hafta sonra haberim oldu. Başsağlığı dilemek istedim ama size nasıl ulaşacağımı bilmiyordum. Hâlâ Chatham'da olabileceğinizi düşünmemiştim. Franny, kaybın için çok üzgünüm."

"Teşekkür ederim. Ben de senin gittiğini, Batı Yakası'nda yaşadığını sanıyordum."

"Yıllarca öyle yaptım. Ancak eşim yaklaşık beş yıl önce vefat etti ve ben de birkaç yıl yas tuttum. Bu yıl eve taşınma zamanının geldiğine karar verdim. Her zaman Cape'e geri dönmek istemiştim. Doğru fırsatı kolladım ve bu dükkân boşaldığında bir işaret gibi geldi. Sadece altı ay önce açtık." Joe şoktaymış gibi görünüyordu, gerçekten o değildi. Ve ona baktığında hâlâ aynı gülümsemeyi takınıyordu, sanki onun için başka kimse yokmuş gibi. Elbette Franny bunun sadece hafızasının ona oynadığı bir oyun olduğunu biliyordu. Joe'nun hâlâ ona karşı bir şeyler hissediyor olması için çok uzun zaman geçmişti.

"Birkaç kez dükkana gittim. Beth'e de anlattım. Kaldığım otelin sahibi olan kadın. Kızı da burayı çok seviyor. Seninle gurur duyuyorum, Joe. Burada olduğuna inanamıyorum."

Sırıttı. "Ne zamandır buradasın Franny? Ne kadar kalacaksın?"

"Bir aydan biraz fazla bir süredir buradayım. Yılbaşından sonra eve dönecektim ama gidip bir ev aldım! Bir hafta içinde kapatıyorum, belki biraz daha kalırım. İstedğim zaman gelebilme seçeneğim olsun diye aldım. Muhtemelen yazları gelirim diye düşünüyordum. Ama gerçekten ayrılmak için acelem yok." Bu yetersiz bir ifadeydi. Chatham ve buradaki insanlar ona gerçek evi gibi gelmeye başlamıştı.

Gülümsedi ve bu gülümseme gözlerine ulaşarak yüzünde en sevimli gülme çizgilerinin dans etmesine neden oldu. "Bunu duyduğuma ne kadar sevindiğimi bilemezsin. Franny, birbirimize anlatacak o kadar çok şeyimiz var ki. Ne zaman buluşabiliriz?"

Bu gece dükkan kapanır kapanmaz oğlumun evine gitmek üzere yola çıkıyorum. Hâlâ Kaliforniya'da yaşıyor. Pazartesi gecesi döneceğim. Salı akşamı müsait misin? Seni ev yapımı bir akşam yemeğine davet etmek isterim."

Franny'nin kalbi daha hızlı atmaya başladı. "Oh, buna bayılırım. Yemek yapabildiğini bilmiyordum?"

Güldü. "Yıllar içinde birkaç beceri edindim. Aslında çok iyi bir aşçıyım ve size en sevdiğim yemeği yapmayı çok isterim." Adresini bir kâğıda not etti ve ona uzattı. Sonra tezgâhın arkasından çıktı ve onu kucaklamak için kendine çekti. "Sarılmadan gitmene izin veremezdim. Seni görmek çok güzel Franny. Hatırladığım kadar güzelsin. Hiç değişmemişsin."

Franny, Joe'nun sıcaklığı etrafını sararken eridiğini hissetti. "Sen de aynı görünüyorsun Joe. Her zamanki gibi yakışıklısın." Ve bu doğrudu. Saçları artık koyu kahverengi değildi ama gözleri ve gülümsemesi tamamen aynıydı. "Mutlu Noeller, Joe."

"Mutlu Noeller, Franny. Yakında görüşürüz."

Franny peynir dükkanından biraz şaşkın bir halde çıktı. Noel'in büyüü ve mucizesi her yerindeydi ve kız kardeşi ona en güzel hediyeği vermişti. Franny Salı günü Joe'yu görmek için sabırsızlanıyordu.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

O sabahın ilerleyen saatlerinde Riley annesinin Noel Arifesi buluşması için yemek yapmasına yardım etti. Ayrıca pudra şekeri, taze meyveler ve akçaagaç şurubuyla ısıtabilecekleri ve sabah servis edebilecekleri bir Fransız tostü güveci hazırladı.

Peynir dükkanından döndükten sonra handa Franny ile karşılaşmışlar ve onun hikayesini dinlemişlerdi. Eve dönerken balık pazarında durmuşlar ve önceden arayıp sipariş ettikleri taze ıstakoz etinden birkaç kilo almışlardı. Annesinin fırına koyduğu son şey bu olacaktı çünkü en hızlı ve en kolay ana yemek buydu. Eritilmiş tereyağını ezilmiş Ritz krakerleri ve biraz kıyılmış maydanozla karıştırdıktan sonra ıstakozu ekler ve bir güveç kabında iyice ısınana kadar pişirirdi. Bazen üzerine biraz şeri gezdirirdi ama şeri olmadan da çok güzel olurdu.

Ayrıca büyük bir tabak kokteyl karides de almışlardı. Balık pazarı en iyi pişmiş karidesleri yapardı. Her zaman güzel ve dolgun oluyorlardı ve kokteyl sosu da tam kıvamında baharatlı oluyordu. Riley pastırmaya sarılmış deniz taraklarını bir araya getirdi, her bir deniz tarağının yan kaslarını kesip her birini birkaç santim hafif pişmiş pastırmaya sardı, böylece fırında ısıttıklarında deniz tarakları pişerken pastırma da gevrekleşecekti.

Annesi bir bonfileyi tuz, karabiber, biraz ezilmiş biberiye ve zeytinyağıyla baharatlıyordu. Riley bunun lezzetli olacağını ve yakında mutfağın inanılmaz kokacağını biliyordu.

"Şarap ve peynir saatinden döndüğümüzde fırına koyacağım. Biz mezelerin tadını çıkarıp dinlenirken o da pişebilir." Annesi gülümsedi ve Riley onun her zamankinden daha mutlu ve rahat görüldüğünü fark etti.

"Kulağa hoş geliyor. Bu arada Aidan ve Luke'u da bize katılmaları için davet ettim," dedi Riley.

Annesi bunu duyduğuna memnun olmuş görünüyordu. "Mükemmel. Franny'yi de davet ettim. Onun odasında tek başına oturacağı düşüncesinden nefret ediyordum."

"Gelmesine sevindim. Son mektupla ilgili hikayesine bayıldım. Peynir dükkânındaki Joe'nun ilk aşkı olması çok romantik." Hem Riley hem de annesi Fanny'den hoşlanmaya başlamışlardı.

"Ben de onun için çok heyecanlıyım. Ve şimdiden bir ev satın aldığını düşünüyorum. İçimden bir ses Chatham'da daha çok vakit geçireceğini söylüyor," dedi annesi gözleri parlayarak.

Riley de aynı fikirdeydi. "Kız kardeşinin mektupları işe yaradı. Eminim yukarıdan izliyor ve hoşuna gidiyordur."

Riley mutfığa baktı ve başka nelere ihtiyaçları olduğuna dair zihninden bir liste geçirdi. Kız kardeşi Amy bir şarküteri tabağı ve elmalı turta getirecekti. Geriye mini patatesleri dilimlemek ve baharatlamak kalıyordu. Onları önceden kızartmaya karar vermişlerdi, böylece yeniden ısıtılabileceklerdi. Kuşkonmaz da son dakikada pişirilebilirdi ama Riley onları baharatlayıp folyo paketlere sararak hazırlayabilir ve hazır olduklarında fırına atabilirdi.

Bir dolabı açtı ve bir kutu çorba karışımı gördü. "Fransız soğan sosu yapabilirim? Ve bunun için biraz taze sebze kesebilirim."

"Fena fikir değil, ama eminim çoğu insan patates cipsini tercih edecektir," dedi annesi.

Riley güldü ve ekşi kremayı çıkardı. Öğleden sonra uçup gitti ve otele doğru yola çıktıklarında her şey neredeyse hazırды. Tek yapmaları gereken döndüklerinde fırına birkaç tava koymaktı.

Annesi yerel bir fırından İtalyan kurabiyeleri almış ve Noel arifesini biraz daha şenlendirmek için peynir ve krakerlerin yanına koymuştu.

Oturma odası hızla doldu, ancak çoğu insan uzun süre kalmadı. Şaraplarının yanında birkaç lokma peynir ya da kurabiye yedikten sonra akşam yemeğine doğru yola koyuldular. Annesi herkesi daha sonrası için biraz kurabiye almaya teşvik etti ve çoğu da aldı.

Riley, Aidan ve Luke onlara katıldıktan birkaç dakika sonra şöminenin yanında iki çorap asılı olduğunu fark etti.

"Umarım sakıncası yoktur," dedi Aidan. "Luke orabını asmak istedi ve bizim odamızda ömine yok. Noel Baba'nın onu bulamayacağından endişeleniyordu."

"Elbette sakıncası yok." Riley'nin annesi kulak misafiri olmuştu. Luke'un duyamayacağı bir yerdeydi - kurabiyeleri inceliyordu - bu yüzden eğildi ve yumuşak bir sesle konuştu. "Hediyelerini ağacın altına koyabilirsin, böylece sabah orada açabilir."

Aidan minnettar görünüyordu. "Teşekkür ederim. Erken kalkacağız, böylece kimsenin yoluna çıkmayız."

"Bu konuda hiç endişelenmiyoruz," dedi Riley. "Ne de olsa Noel'deyiz. Ağacın altında hediyeleri görmek güzel olacak."

Saat altıda çabucak temizlenip eve doğru yola koyuldular. Herkese altı buçuk gibi gelmelerini söylemişlerdi. Eve vardıklarında saat çeyrek geçmişti ve annesi bonfileyi kızartmak için fırına koydu.

Amy, Rob ve çocuklar tam altı buçukta geldiler. Aidan, Luke ve Franny de birkaç dakika sonra geldiler. Riley Prosecco, votka, kızılıcık suyu ve bir tutam Grand Marnier ile büyük bir kâse kabarcıklı tatil kokteyli hazırlamıştı, bu da kokteyle hoş bir portakal tadı veriyordu ve hemen herkes bunu denemek istedi.

Donna, Jess, Alison, Maddie ve eşleri de uğradı. Jess'in kahve dükkanından kızı Caitlin ve erkek arkadaşı Jason da Alison'ın kızı Julia ve erkek arkadaşı Tim'le birlikte gelmişti. Julia'nın uzun kahverengi saçlarının turkuaz uçları bir şekilde işe yaramıştı. Saçlarını arkaya doğru toplamıştı, bu da muhteşem küpelerini ön plana çıkarıyordu. Dalga gibi görünen ve o konuştukça hareket eden dövülmüş altın parçaları vardı. Riley bunları kuyumcуда yaptırdığını tahmin etti, çünkü bileziğı de aynıydı.

Riley Caitlin'i kafeye gittiğinden beri tanıyordu ve Julia'yı da Chatham'da aynı okula gittikleri için biliyordu ama Julia bir yıl geride kalmıştı. Riley eski lise arkadaşlarından hiçbirisiyle görüşmemişti. Ve oğunun Cape dışına taşındığını biliyordu.

Caitlin ile kahve dükkânı dışında sohbet etmek ve Julia'yı biraz tanımak güzeldi. Riley, erkek arkadaşı Tim'in bir grupta aldığını öğrendi.

Ara sıra hafta sonları ve birkaç hafta içinde Chatham Squire'da çalacaklarını söylediler.

"Sen de gelmelisin," dedi Julia.

"Çok isterim. Ama o zamana kadar New York'a dönmüş olabilirim." "Eğer burada olursan bunu aklında tut."

"Onları çalarken dinledim," dedi Aidan. "Gerçekten çok iyiler. Gerçi onları görmeyeli birkaç yıl oldu."

Aidan, Julia ve Tim'i tanıyordu ve hep birlikte tanıdıkları insanlar hakkında sohbet ettiler. Caitlin Charleston'dan Chatham'a taşınmıştı. Riley ona daha büyük bir şehirde yaşamayı özleyip özlemediğini sordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Buraya ilk geldiğimde sadece yaz için gelecektim. Annem ve ben büyükannemde kalıyorduk ve ikimiz de ayrılıklarla uğraşıyorduk. Sadece rahatlatıcı birkaç ay olması gerekiyordu. Yaz sonunda bir parti için Charleston'a geri döndüm ve orayı ne kadar özlemediğime şaşırdım. Harika bir şehir ama ben burada çok daha mutluyum. Küçük kasabayı ve birbirine sıkı sıkıya bağlı topluluğu gerçekten seviyorum."

Yemekler hazır olduğunda Riley annesinin hepsini tezgâha koymasına yardım etti ve herkesin kendine yetebilmesi için açık büfe tarzında hazırladılar. Bonfile dilimlenmişti ve annesi yanında hızlı bir kırmızı şarap sosu hazırlamıştı. Hepsi çok lezzetliydi. Herkes oturacak yer bulabildiği her yere oturdu. Annesinin mutfakta ve oturma odasında fazladan sandalyeleri vardı. Çok rahat bir ortamdı. Riley, Aidan ve Luke ile birlikte oturma odasındaki kanepeye oturdu. Tabaklarını kucaklarında dengelediler.

"Bugün bazı iyi haberler aldım," dedi Aidan. "Evle ilgili çalışmalar önümüzdeki hafta sonuna kadar bitecek. Yani yeni yıla kadar evde olacağız."

"Bu harika bir haber," dedi Riley.

"Tekrar kendi yatağında uyumak güzel olacak. Hanın yatakları rahat olmadığından değil, öyle."

Riley güldü. "Biliyorum. Sadece aynı şey değil. Eminim Luke eve döndüğü için mutlu olacaktır."

Luke yarısını yemiş olduğu tabağından başını kaldırdı. "Şimdi biraz turta alabilir miyim?"

"Biraz ısırdık daha dostum," dedi Aidan.

İşleri bittiğinde hepsi küçük elmalı turtalı dilimleri aldı. Riley kız kardeşinin elmalı turtaları çok güzel olduğu için yer ayırmayı ihmal etmemişti. Turtasından bir ısırık aldığı anda aklına hep tatiller gelirdi. Amy onları Şükran Günü ve Noel için yapardı.

"Yaşadığın yer nasıl bir yer Riley?" Luke sordu.

"New York'ta yaşıyorum. Çok büyük, gürültülü ve kalabalık. Bir sürü dairesi olan yüksek bir binada yaşıyorum. Lily ve ben orada yaşıyoruz."

"Lily kim?" Luke sordu. Adını duyunca Lily saklandığı köşeden fırladı ve kanepede Riley'nin yanına zıpladı. Riley uzanıp onu sevdi. Bir ev dolusu insan olduğu için biraz gergin görünüyordu.

"Bu Lily. Etrafında bu kadar çok insan olmasına alışık değil."

"Onu okşayabilir miyim?" Luke hızla ayağa kalktı ve Lily Riley'nin yanında gerildi.

"Evet, ama onu korkutmamak için çok yavaş hareket et. Ve elini onun yanına koy, bırak sana gelsin."

Luke elini uzattı ve Lily onun elini kokladı, sonra da başını eline sürttü.

"Benden hoşlanıyor!" Onu birkaç kez daha okşadıktan sonra kız yoruldu ve odanın köşesine çekilirken kuyruğunu sallayarak uzaklaştı.

Luke esnedi ve Aidan saate baktı. Saat neredeyse dokuzdu. İnsanlar ayrılmaya başlamıştı. "Çıksak iyi olacak," dedi Aidan. "Yarın büyük gün." Riley'yi kucaklamak için kendine çekti. "Bizi ağırladığınız için teşekkürler. Mutlu Noeller."

"Mutlu Noeller. İkinizle de sabah görüşürüz." Riley onları kapıya kadar geçirdi. Çok geçmeden son misafirlerine de veda etmişlerdi ve artık temizlik yapıp yatma vakti gelmişti.

Riley her şey temizlenip kaldırıldıktan sonra, "Sanırım iyi gitti," dedi.

Annesi yorgun ama bir o kadar da mutlu görünüyordu. "Harika bir geceydi. Ve yatmaya çok hazırım. Sabah görüşürüz tatlım."

"İyi geceler, anne. Mutlu Noeller," dedi Riley yatağa doğru yürürlerken. Eğlenceli, şenlikli bir gece olmuştu. Ve umarım yarın da aynısı olacaktı.

KIRKINCI BÖLÜM

Noel sabahı Riley ve annesi otele her zamankinden biraz daha erken gittiler. Riley Fransız tostı güvecini handa pişirmek istiyordu, böylece fırından sıcak çıkacaktı. Ayrıca Luke hediyelerini açmadan önce oraya varmak istiyorlardı çünkü ağacın altına ekleyecekleri birkaç hediye daha vardı. Riley ve annesi Franny, Aidan ve Luke için birkaç küçük hediye almışlardı.

Tam zamanında oraya varmışlardı. Riley güveci tam fırına koymuştu ki ayak seslerini ve ardından Luke'un heyecanlı sesini duydu.

"Noel Baba geldi! Beni buldu."

Aidan hemen arkasındaydı ve eğlenmiş görünüyordu. "Tabii ki yaptı."

Franny bir süre sonra aşağı indi ve kendine bir kahve aldı, ardından oturma odasındaki diğer herkese katıldı. Yanında içinde birkaç küçük çanta olan küçük bir sepet vardı ve herkese birer çanta uzattı. Luke'unkinin biraz daha büyük olması dışında hepsi aynı görünüyordu.

"Franny, bize bir şey almana gerek yoktu," dedi Riley.

"Senin için de bir şey aldık." Annesi Franny'ye benzer görünümlü bir çanta uzattı. Hepsi de kıvrıkcık gümüş bir kurdeleyle bağlanmış kırmızı çantalar.

Riley bunu fark ettiğinde güldü. "Joe'ya çok iş verdik!" Annesiyle birlikte Franny'nin en sevdiği peynirlerle dolu bir çanta hazırlamışlardı: Manchego, Saint-André ve ballı keçi peyniri. Bir kutu da kraker eklemişlerdi.

"İkinize de teşekkür ederim. Bugün bunun tadını çıkaracağım," dedi Franny.

Riley ve annesi Franny'den aldıkları çantaları açtılar ve ikisi de aynıydı; bir kutu cevizli kaplumbağa ve ahududulu truffle. Riley ve annesi aynı anda, "Çok teşekkürler Franny," dediler.

Luke, Franny'den aldığı çantayı açtı ve içinden kocaman bir sütlü çikolata Noel Baba çıktı. "Bu harika! Teşekkürler Franny." Luke ayağa fırlayıp ona sarıldı ve Franny çok heyecanlanmış görünüyordu. Aidan kendi

antasına baktı ve aynı Şeyi gördü

Riley ve annesinin aldığı ikolatalar. Riley de ona teşekkür etti ve dikkatlerini büyük hediyesini açmak üzere olan Luke'a çevirdiler.

"Bunun ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Riley ona sordu.

Luke sırtıttı. "Sanırım öyle. Noel Baba'ya ne istediğimi söyledim." Paketi yırtarak açtı ve mutluluktan çığlık attı. İçinde birkaç tren ve bir ray bulunan elektrikli bir oyuncak demiryolu setiydi.

"Şimdi kurabilir miyim baba?"

"Neden önce diğer hediyelerini açmıyorsun, sonra bir yolunu buluruz."

Luke, Riley ve annesinden gelen hediyei açtığında yine çığlık attı ve koşarak ikisine de sarıldı. "Bunu istediğimi nereden bildiniz? Kimseye söylemedim, babama bile."

Riley güldü. "Şanslı bir tahmindir. Edaville'e gittiğimizde demiryolunu ne kadar sevdiğini görmüştüm." Aidan ona Luke'a tren seti alacağını da söylemişti.

"İsterse bunu oturma odasına kurabilir. Ağacın etrafında dönebilir. Bunu izlemek eğlenceli olabilir," diye önerdi Riley'nin annesi.

"Emin misin?" Aidan sordu.

Riley, "Evet, bence bu gerçekten harika görünecek," diye ekledi.

"O zaman ağacın etrafını sarın." Aidan ağacın altından üç küçük hediye aldı ve Riley, annesi ve Franny'ye birer tane verdi. "Ben de size küçük bir şey aldım."

Franny hediyesini açtı ve güzel tereyağlı mumu havaya kaldırdı. Pırıltılı bir cam tutucunun içindeydi. "Teşekkür ederim Aidan, bu gerçekten çok güzel."

Annesi de benzer bir mum almış ve ona teşekkür etmişti. Riley çantasına uzandı, bir mum bekliyordu ama onun yerine Hannah McIntosh'un bir Noel romantik komedisi olan en yeni kitabının bir kopyasını çıkardı. Riley çok duygulanmıştı.

"Teşekkür ederim. Kitaplarına bayılırım. Nereden biliyorsun?"

Gülümsedi. "Şanslı tahmin. Mağazada dolaşırken yeni çıkanlar masasında gördüm ve senin hoşuna gidecek bir şey gibi geldi. *Harry Sally ile Tanışınca*'yı izlemeyi ne kadar sevdiğini biliyorum... ve tüm o tatil romantik komedilerini."

"Teşekkür ederim. Bunu almak istiyordum ama henüz fırsat bulamamıştım."

Aidan, şimdiye kadar tüm hediyelerini açmış olan ve yeni tren setini kurmak için sabırsızlanan Luke'a baktı.

"Hey, dostum, hadi şu eşyaları toplayalım ve trenler hariç her şeyi yukarı çıkaralım. Biraz kahvaltı yaparız, sonra da demiryolunu kurarız."

Riley ve annesi kahvaltı servisini bitirip brunch için Amy'nin evine gitmeden önce eve dönmeye hazırlandıklarında Luke ve Aidan demiryolunu hazırlamıştı. Noel ağacının etrafında dönerken gerçekten çok şirin görünüyordu. Luke tamamen büyülenmişti. Aidan dışarı çıkarken onlara el salladı.

"Tekrar teşekkürler. Bu gece görüşmek üzere."

* * *

Eve döndüklerinde Riley'nin annesi yavaş pişiricisini bir gece öncesinden kalan patates ve bonfilenin yanı sıra havuç ve kereviz, et suyu ve bir dal biberiye ile doldurdu.

Annesi tencerenin kapağını kapatıp ayarlarını kontrol ederken, "Bu akşam otelde yemekte çorba olarak iş görür," dedi. Bu ayarlandıktan sonra Riley ikisine de taze kahve yaptı ve brunch için Amy'lere gitmeden önce bir süre dinlenmek için oturma odasına götürdüler.

Kahvelerini yudumladılar, kalan kahve keklerini atıştırdılar ve hediyelerini değiş tokuş ettiler. Ve güldüler. İkisi de birbirlerine benzer şeyler vermişti; birbirlerinin hoşuna gideceğini düşündükleri ve muhtemelen bitirdiklerinde birbirlerine ödünç verecekleri kitaplar ve birkaç kazak. Riley annesinin kendisi için bulduğu pembe kaşmir hırkayı çok sevmişti.

"Liseden beri bunlardan bir tane almamıştım. Çok teşekkürler."

"Onu ne kadar çok sevdiğini hatırlıyorum. Ve asla modası geçmez," dedi annesi.

Annesi tüm hediyelerine bayılıyordu, özellikle de Riley'nin yerel bir hediyelik eşya dükkânında tesadüfen bulduğunda çok heyecanlandığı kömür grisi balıkçı örgüsü kazağına. Annesi her zaman Riley'nin balıkçı örgüsü kazağını ne kadar beğendiğini söylerdi ama kendisinin bir tane bile kazağı yoktu.

Birkaç saat sonra, saat biri biraz geçe, herkes için bir torba hediye, biraz peynir ve kraker ve bir şişe şarapla kız kardeşinin evine doğru yola çıktılar.

Amy'nin pişirdiği pirzolanın yanına Cabernet.

Kız kardeşinin evine girdiklerinde Riley kızarmış biftek ve pudra şekerinin tatlı kokusuyla karşılaştı. Tezgâhın üzerinde yığınla gofret inceliğinde pizzelle kurabiyesi vardı.

Amy, "Kızlar bunları yapmama yardım etti ve birkaç dakika önce üzerlerine şeker serptik," dedi.

"Soğumalarını beklemek zorunda kaldık," dedi Bethany koşup ikisine de sarılırken. Emily de hemen arkasındaydı. Noel Baba'dan aldıkları hediyeleri çoktan açmışlardı ve ağacın altında bir yığın oyuncak ve çocuk kıyafeti vardı. Riley hediyelerini ağacın altına koyduktan sonra mutfaktaki annesi ve Amy'ye katıldı.

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" Riley sordu.

"Hiçbir şey yok. Her şey hazır. Pirzolanın sadece birkaç dakikaya daha ihtiyacı var. Patatesleri ezmeyi yeni bitirdim. Brokoli mikrodalgada. Oh, biliyorum. Şarabı açıp hepimize birer kadeh koyabilirsin. Ve biraz hediye açalım."

Riley dört şarap kadehi buldu ve hepsi için yarım bardak doldurdu. Diğer odaya geçtiler ve hediyeleri değiş tokuş ettiler. Riley kızların hediyelerini açmalarını seyretmeye bayılıyordu, en küçük şeyler için bile çok heyecanlanıyorlardı. O ve annesi onlara çoğunlukla oyuncak ve kitap almışlardı. Amy'nin onlar için bolca kıyafeti olduğunu biliyorlardı. Amy ve Rob ile daha fazla kazak ve kitap değiş tokuşu yapıldı.

Pirzola hazır olduğunda, Amy'nin şık yemek odasında yemek yediler.

"Gerçekten bu gece başka bir yemek için hana geri mi dönüyorsun?" Amy sordu.

"Sadece çorba," dedi Riley'nin annesi. "Crock- Pot'ta kaynıyor. Hiç de zor değil. İnsanların Noel'de bir handa yalnız kalmalarını düşünmekten nefret ediyorum. En azından bunu yapabiliriz gibi geliyor. Bazıları arkadaş oldu. Ayrıca Aidan ve Luke'u yıllardır tanıyoruz."

"Aidan ve Luke. Onu ağaç ışıklandırmasında görmek geçmişten gelen bir patlama gibiydi. Hâlâ aynı görünüyor. Oğlu da tıpkı ona benziyor." Riley'ye baktı. "Bu senin için nasıl bir şey? Lisede ikiniz hep birlikteydiniz. Dün gece de oldukça yakın görünüyordunuz." Gülümsedi.

"Kanepede birlikte otururken neredeyse bir aile gibi görünüyordunuz. Aranızda hala bir kıvılcım var mı?"

Riley şarabından bir yudum aldı. Aidan'ın yanında olmayı her zaman sevmiştir ve Chatham'dayken onunla sohbet etmek ve vakit geçirmek gerçekten güzeldi. Belirsiz bir zamanı biraz daha kolaylaştırmıştı. Ve aralarında kesinlikle bir kıvılcım vardı ama bunu yüksek sesle söylerken kendini rahat hissetmiyordu.

Bu yüzden gülümsedi ve doğrudan cevap vermekten kaçındı. "Onu ve Luke'u görmek harikaydı. Ama ben hâlâ Jack'le birlikteyim," diye hatırlattı herkese. "Manhattan'da bir Yeni Yıl partisine gidiyoruz."

"Oh!" Hayal mi görüyordu yoksa Amy Manhattan'a ve Jack'e geri döneceğini duyunca hayal kırıklığına mı uğramıştı? "Kulağa eğlenceli geliyor. Sanırım bu muhtemelen işi kabul edeceğin anlamına geliyor?"

Riley iç çekti. İşten ve Manhattan'a geri dönmekten bahsetmek bile her şeye gölge düşürüyor gibiydi. Ama neredeyse bir karar verme zamanı gelmişti.

"Resmi olarak karar vermedim. Ama muhtemelen yapılacak en akıllıca şey bu olacaktır. İyi bir iş ve maaşı da sahip olduğumdan daha yüksek." Riley bu konuda daha heyecanlı olmayı diliyordu.

"Orada mutlu olacağını düşündüğün sürece, önemli olan bu," dedi Amy. Yine de ses tonundan ve ifadesinden Riley'ninkini yansıtan şüpheleri olduğu belliydi.

Riley içini çekti ve pirzoladan bir ısırık aldı. Ortası mükemmel derecede pembe pişmişti. Bu iş onu mutlu edecek miydi? Jack'le aynı şirkette çalışmak konusunda hâlâ emin değildi. Bu pek akıllıca görünmüyordu. Ama o bunu istiyordu. Ne zaman şehre dönmeyi ve o pozisyonu kabul etmeyi düşünse kendini gergin hissediyordu. Ama bunu sinirlerine bağlıyordu. İş değiştirmek stresliydi. Ve gerçekten o işe girene kadar doğru iş olup olmadığını asla bilemezsiniz. Bunun kendisi için doğru bir hamle olup olmadığını anlamanın tek bir yolu olduğunu düşünüyordu.

★ ★ ★

Riley ve annesi büyük bir tencere et yahnisi ile hana geri döndüler. Daha önce kız kardeşinin evinde yedikleri yemek ve ardından gelen kurabiyelerle doyduğunda bir daha acıkacağını düşünmemişti. Ama saatler geçmişti.

ve güveç harika kokuyordu. Otele vardıklarında Riley fırına bir paket akşam yemeği ekmeği koydu ve annesi güveci sıcak tutmak için yemek odasındaki prize taktı.

Onlar geldikten kısa bir süre sonra diğerleri oturma odasında toplandı ve Riley'nin annesi herkesi yemek odasına davet etti. Riley sıcak ekmekleri fırından çıkarıp bir sepete koydu. Tereyağını daha önceden hazırlamıştı. Herkes kendine yardım etti ve günlerini nasıl geçirdikleri hakkında konuştular.

Elsa, "Chatham Bars Inn'deki brunch'a bayıldık," dedi.

"Çok fazla yemek vardı," diye ekledi Henry. "Erkenden gittik ve büfeye birkaç kez gittik. Sonra eve geldik ve biraz kestirmemiz gerekti!"

"Sinemaya gittik," dedi Luke. "Yeni Marvel filmini izledik ve harikaydı."

"Oldukça iyiydi," diye onayladı Aidan. "Ve tiyatro tıklım tıklımdı. İyi koltuklar bulabilmek için erkenden gittik."

"Beklediğimden çok daha iyiydi. Tüm o özel efektler. İnsanların bu filmleri neden sevdiğini anlayabiliyorum," diyor Frannie.

"Kız kardeşimin evinde güzel vakit geçirdik. Çok iyi bir aşçı ve kızlar da çok tatlıydı," dedi Riley.

Herkes biftek yahnisinin mükemmel olduğu konusunda hemfikir. Hem Aidan hem de Henry ikinci porsiyonlar için geri döndüler. Bitirdiklerinde herkes kaselerini mutfağa getirdi ve Riley kaseleri çabucak durulayıp bulaşık makinesine koydu. Hepsini oturma odasında toplandı ve Riley'nin annesi kızların Amy ile birlikte yaptığı pizzelle kurabiyelerinden bir yığın koydu. Amy onları eve büyük bir kutuyla göndermek için ısrar etmişti çünkü tarif çok fazla yapıyordu ve bu gece kullanabileceklerini biliyordu.

Kurabiyeler Riley'nin en sevdiklerinden biriydi. Narin, hafif anason ve şeker tadındaydılar ve ona çok ince bir waffle'ı hatırlatıyorlardı. Hava kadar hafif oldukları için sadece bir tane yemek imkânsızdı.

Klasik Noel filmi *It's a Wonderful Life*'ı izlemeye karar verdiler. Riley, Aidan ve Luke ile birlikte büyük kanepeye oturdu. Elsa ve Henry aşk koltuğuna, Riley'nin annesi ve Franny de rahat kulüp sandalyelerine oturdular. Filmin yarısında bir ara verdiler ve Riley

Luke ve Henry'ye sıcak çikolata yap. Diğer herkes çok doluydu. Aidan yardım etmek için onunla geldi.

Riley karışımı sıcak suya karıştıırken Aidan onu şaşırttı. Elini tuttu ve gözlerinin içine baktı.

"Riley, son birkaç haftadır seni tekrar görmenin harika olduğunu söylemek istedim. Beni geçmişe götürdü ve hâlâ birlikte çalışabileceğimizi düşündüğümü fark etmemi sağladı. Hâlâ o kıvılcımı hissediyorum ve acaba sen de hissediyor musun?"

Riley kaşığını yavaşlattı. Aidan'ın böyle bir şey söylemesini beklemiyordu. Onun hâlâ her zamanki kadar çekici olduğu ve yanında olmanın çok kolay olduğu aklından birden fazla kez geçmişti. Onunla ve Luke'la vakit geçirmekten hoşlanıyordu. Ama Jack'le birlikteydi. Ve onun şirketine katılmak üzereydi. Bir şey söylemedi ve Aidan boğazını temizledi.

"Zamanlamanın iyi olmayabileceğini biliyorum. Jack'le birlikte olduğunu biliyorum. Onu tanımıyorum ama onunla mutluyun buna engel olmak istemem. Sadece sana nasıl hissettiğimi söylemem gerekiyordu. Manhattan'a dönmeye karar vermeden önce."

Riley başını salladı. "Hâlâ Jack'le birlikteyim ve mutluyuz. Ve hâlâ Manhattan'da bir evim var. Seninle ve Luke'la vakit geçirmek harikaydı. Sadece zamanlamanın yine doğru olduğundan emin değilim. Üzgünüm, Aidan." Yapmak istediğı son şey onu tekrar incitmekti, bu yüzden bitiremeyeceğı bir şeye başlamak istemiyordu. Bu Jack için de adil olmazdı.

Hüzünle gülümsedi. "Ben de öyle düşünmüştüm. Denediğı için bir erkeğı suçlayamam."

Sıcak çikolatayla birlikte oturma odasına geri döndüler ve filmin geri kalanını izlediler. Film bittiğinde herkes esniyordu ve hep birlikte iyi geceler dilediler. Aidan gitmeden önce ona sarıldı ve o da Aidan'ın tanıdık kokusunu içine çekerek onu sıkıca kucakladı. "Mutlu Noeller, Aidan."

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Riley Pazartesi sabahı hukuk firmasını aradı ve işi kabul etti. O gece Jack'e haber verdi ve Jack onun için heyecanlandı.

"Burayı çok seveceksiniz. Harika bir firma. İyi insanlar. Yılbaşı gecesi kutlamak için bize ekstra iyi bir şişe şampanya getireceğim."

Onun coşkusu bulaşıcıydı ve içinde mücadele ettiği şüphelerin bir kısmını ortadan kaldırdı. Özellikle de bir gece önce Aidan'la yaptığı konuşmadan beri. Ama sorumlu davranması ve en azından bu pozisyona bir şans vermesi gerektiğini hissetti.

Riley annesini mutfakta kahvesini yudumlarken ve e-postalarını okurken buldu. Ona rolü kabul ettiğini söyledi ve Beth bir an sessiz kaldı, sonra başını salladı.

"Bu kaçırılması zor bir fırsat olurdu." Riley'ye güven verici bir şekilde gülümsedi. "Ve eğer işe yaramazsa, her zaman başka bir şey bulabilirsin."

Riley biraz rahatladı. Annesi haklıydı. Ve her zaman bu işi sevme ihtimali vardı.

★ ★ ★

O günün ilerleyen saatlerinde annesiyle birlikte doktora gitti ve Beth alçıyı korse ile değiştirebildi. Annesi bununla başa çıkmayı çok daha kolay buldu, özellikle de bunun sadece birkaç hafta daha süreceğini bildiği için.

Riley, Donna'nın projesini Pazartesi öğleden sonra bitirdi ve ertesi gün Sean'ınkine başladı. Sabah onu aradı ve işi hakkında bir dizi soru sordu. Daha fazla ayrıntı ve üzerinde çalışmaktan en çok keyif aldığı proje türlerini içeren bir e-posta ile takip etti. Riley sonraki iki günü Sean'ın işi için bir içerik pazarlama stratejisi belirleyerek geçirdi.

web sitesi ve insanların internette arama yaptıklarında onu bulmalarını sağlayacak blog yazıları ve pazarlama materyalleri yazmak.

Lily ile birlikte Manhattan'daki evine dönmeyi planladığı Cuma gününe kadar bu onu meşgul etti. Aslında geri dönmeyi, alışverişe çıkmayı, Yeni Yıl partisine gitmeyi ve ertesi hafta işe gitmeyi dört gözle bekliyordu. Belki de yerleşip her şey normale döndüğünde Aidan ve Luke'u bu kadar çok düşünmeyi bırakacaktı.

★ ★ ★

Joe Salı sabahı ilk iş Franny'yi aradı ve o akşam yemeğe evine geleceğini teyit etti.

"Dört gözle bekliyorum. Ne getirebilirim?"

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok. Sadece sen," dedi.

Güldü. "Elim boş gelmeyeceğim. Kırmızı şarap sever misin yoksa beyaz daha mı iyi olur?"

Bir an düşündü. "Yaptığım şey için kremalı bir Chardonnay iyi olurdu sanırım. Ama kırmızı tercih ederseniz, o da iyi olur."

"Chardonnay olsun. Akşam görüşürüz."

★ ★ ★

Franny o akşam özenle giyinmişti. En güzel gül pembesi kazağını giymişti. Bunun her zaman yanaklarındaki pembeliği ortaya çıkardığını düşünürdü. Uzun, ince, siyah bir yün etek ve bir dizi inci ile eşleştirdi. Son bir dokunuş olarak liseden beri kullandığı Chanel parfümünden bir tutam ekledi. Joe'nun bunu hatırlayıp hatırlamayacağını merak ediyordu.

Otelden çıktı ve Joe'nun evine doğru yola koyuldu. Bir gün önce deneme sürüşü yapmıştı, bu yüzden oraya varmasının yaklaşık on sekiz dakika süreceğini biliyordu. Joe çıkmaz sokakta, büyük bahçeli mütevazı bir evde oturuyordu. Öğleden sonra arabayla geçerken arka bahçede bir bahçe olduğunu görebiliyordu. Joe bahçe işlerini her zaman sevmişti.

Arabayı tam zamanında garaj yoluna çekti ve ön kapıya doğru yürürken biraz titredi. Ama bu soğuktan değil, sinirden kaynaklanıyordu. Yıllar sonra birbirlerini yeniden bulmuş olmaları büyük bir duyguydu. Ve o emin değildi

ne anlama geldiğini bilmiyordu. Yine de öğreneceği için heyecanlıydı. Joe'yu tekrar hayatına soktuğu için çok heyecanlıydı, nasıl olursa olsun.

Kadın kapıyı çaldı ve adam bir süre sonra kapıyı ardına kadar açtı. Joe bebek mavisini kazağının üzerine büyük beyaz bir önlük giymişti. Mavi ona her zaman yakıştırdı, ama şimdi beyaz saçlarına çok yakışıyordu. Sarılmak için onu içeri çekti.

"Seni gördüğüm için çok heyecanlıyım. Noel günü uyandım ve ilk başta seni dükkânda görmenin sadece bir rüya olup olmadığını merak ettim. Franny'm gerçekten yemeğe geliyor muydu? Burada olmana çok sevindim. Paltonu alayım."

Franny içeri girdi, ceketini silkti, şapkası ve eldivenleriyle birlikte ona uzattı ve ardından onu mutfığa kadar takip etti. Ocakta nefis kokulu bir şeyler fokurduyordu.

"Bu benim coq au vin-tavuk güvecinin beyaz şarapla yapılan versiyonu. Bu yüzden Chardonnay'in iyi olabileceğini düşündüm."

Franny şişeyi ona uzattı. Şişeyi mini buzdolabında saklamıştı, bu yüzden soğuk ve güzeldi. Joe şişeyi açtı ve ikisine de birer bardak doldurdu. Kayrak bir tepside küçük bir kâse tuzlu fındık ve biraz peynirle kraker vardı.

"Hadi diğer odaya geçelim ve yemekten önce biraz oturalım." Şarabını ve peynir tepsisini büyük bir penceresi olan oturma odasına taşıdı. Hava kararmaya başlamış olmasına rağmen, pencerenin bir gölete baktığını görebiliyordu ve onun ötesinde limanı görebileceğini tahmin ediyordu.

"Okyanusu biraz görebiliyorum," diye onayladı Joe. "Gölet manzarasını da seviyorum. Rahatlatıcı ve sık sık balık tutan ya da küçük teknelere binen insanlar oluyor. Hatta kürek sörfü yapanlar bile. Okyanusta çok fazla köpekbalığı olduğu için göletlerde bu popüler hale geldi."

Şaraplarını yudumladılar ve yemek yemeye karar vermeden önce bir saatten fazla sohbet ettiler. Konuşacak çok şey vardı ve yemek boyunca sohbete devam ettiler. Franny Joe'yla bütün gece konuşabilecekmiş gibi hissediyordu ve sanki aradan geçen yıllar bir anda yok olmuştu. Aralarında hep böyle bir bağ vardı. Sohbetlerinde hiç durgunluk olmazdı ve çoğu zaman konuşmaları o kadar hızlı ilerlerdi ki, kelimeleri bir an önce söyleyebilmek için acele ederlerdi. Birden fazla kez birbirlerinin cümlelerini tamamlayıp güldüler.

Franny ona evliliğiyle ilgili her şeyi anlattı. "Üniversitede tanıştık ve ikimiz için de hemen aşk oldu. Kendimizi çok şanslı hissettik ve uzun bir

çoğunlukla çok mutlu bir evlilikti. Ona işlerinde yardım ettim ve bundan ikimiz de keyif aldık. Hiç çocuğumuz olmadı. Bu bizim için hiç gerçekleşmedi. Başta hayal kırıklığına uğradık ama yoğun bir hayatımız vardı. Sık sık dışarı çıktık ve çok seyahat ettik. Benim için on yıl oldu. Onu hâlâ özleyorum. Ama artık yalnız olmaya alıştım ve bunu gerçekten umursamıyorum."

"Ben de umursadığımı düşünmüyordum. Benim hikayem de benzer. İyi bir evliliğim vardı. Birbirimize karşı çok sevgi ve saygımız vardı. Ve bir çocuğumuz oldu, bir oğlan. O evli ama henüz çocukları yok. Güzel bir kız. Onlara buranın ne kadar güzel olduğunu anlatıyorum ve burada daha fazla zaman geçirirlerse belki en azından Doğu Yakası'nı düşünmelerini sağlayabilirim diye umut ediyorum. Onları daha sık görmeyi çok isterim."

"Henüz buraya gelmediler mi?" Franny sordu.

"Henüz değil. Temmuz ayında tatillerini burada geçireceklerine söz verdiler. O zaman ben de biraz izin alacağım. Dükkanda yerime bakabilecek harika insanlar var. Turistçilik oynamayı ve onlara Chatham'ı gezdirmeyi dört gözle bekliyorum. Eğer o sırada şehirdeyseniz, onlarla tanışmanızı çok isterim." Ona umutla baktı ve Franny kalbinin eridiğini hissetti.

"Onlarla tanışmayı çok isterim ve yazı burada geçirmeyi planlıyorum. Dürüst olmak gerekirse, evimi satın aldığıma göre Albany'ye dönmek için acelem yok. Belki biraz daha kalırım."

Gözleri parladı. "Umut etmeye cesaret edemiyorum ama kalışınızı uzatırsanız çok sevinirim." Uzandı ve onun elini tuttu. "Artık birbirimizi yeniden bulduğumuza göre, seninle daha fazla zaman geçirmek istiyorum. Konuşacak daha çok şeyimiz varmış gibi hissediyorum. Ve senin etrafında olmayı her zaman sevmişimdir Franny. Bunu biliyorsun. Bu hiç değişmedi."

Franny onun elini nazikçe sıktı. "Ben de aynı şekilde hissediyorum. Kız kardeşimin o makaleyi okuduğuna ve bizi yeniden bir araya getirdiğine hâlâ inanamıyorum. Sadece hissediyorum..."

"Öyle olması gerekiyordu," dedi Joe ve ikisi de birbirlerine gülümsediler.

Franny gecenin bitmesini istemiyordu ama saat onda ikisi de esnemeyle savaşıyordu ve Franny isteksizce gitmesi gerektiğini söyledi.

Joe onu kapıya kadar geçirdi ve gözlerinin içine baktı. "Franny, bunu söylemek biraz cesurca olabilir, ama arkadaştan daha fazlası olmamızı istiyorum. Artık yeniden bir araya geldiğimize göre, bir dakikamızı bile

boşa harcamak istemiyorum. Nasıl hissediyorsun?"

Franny gülümsedi ve katıksız bir mutluluk ve neşe hissetti. "Ben de aynı şekilde hissediyorum."

Aynı duyguların onun gözlerine de yansıdığını ve biraz da rahatladığını gördü. Onu kollarına çekmeden ve ayak parmaklarına kadar hissettiği tatlı bir öpücük vermeden önce genişçe gülümsedi. Öpücük nihayet sona erdiğinde mutlu bir şekilde iç çekti.

"İyi geceler, Franny. Seni yarın arayacağım ve tekrar buluşmak için bir plan yapacağız - çok yakında."

OceanofPDF.com

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Çarşamba akşamı saat beş sularında Beth buzdolabını yeni açmış ve akşam yemeği için ne yapacağına dair ilham almayı umarak içindekilere bakıyordu. Riley mutfak masasında dizüstü bilgisayarında Sean'ın projesi üzerinde çalışıyordu. Cep telefonu çaldı ve arayanın Donna olduğunu gördü. Buzdolabının kapağını kapattı ve aramayı cevapladı.

"Neyin peşindesin?" Donna sordu.

"Akşam yemeği için ne yapacağımı düşünüyordum."

"Güzel, seni tam zamanında yakaladım o zaman. Kocam bu hafta şehir dışında ve benim de bir günüm vardı. Sakin bir şeyler içmek ve bir şeyler atıştırmak için benimle Squire'da buluşmak ister misin? Buralardaysa Riley'i de getir."

Beth Riley'ye döndü, "Donna'yla birlikte Squire'da akşam yemeği yemek için benimle gelmek ister misin?"

Riley dizüstü bilgisayarını kapattı. "Elbette. Gitmeye hazırım."

Beth, "On beş dakika içinde orada görüşürüz," dedi.

Squire bir Çarşamba gecesi için oldukça yoğundu. Noel ve Yeni Yıl Arifesi arasındaki hafta, pek çok insan izinli olduğu ve okullar kapalı olduğu için genel olarak biraz yoğun geçiyordu. Donna onları barda bekliyordu ve her iki yanında birer tane olmak üzere, önlerinde su bardakları bulunan iki açık koltuk vardı.

Donna, "Barmene hemen geleceğinizi söyledim, o da koltukları birkaç dakikalığına saklamakta bir sakınca görmedi," dedi.

Barmen hemen geldi ve Beth ile Riley birer kadeh şarap sipariş ettiler - Riley için Cabernet, Beth için Pinot Grigio. Donna sıcak ve baharatlı bir martini içiyordu, içinde mavi peynirle doldurulmuş bir zeytin yüzüyordu. Zeytini çıkardı ve ağzına attı.

"İlgi çekici görünüyor," dedi Riley. "Ne kadar baharatlı?"

Donna güldü ve bardağı ona doğru itti. "Dene bakalım. Bir yudum al."

Riley söyledi ve Beth onun yüzündeki ifadeye güldü. Riley'nin o içkiyi sipariş edeceğini düşünmemiştir.

"Aslında oldukça iyi, ama bir yudumdan fazlasını içmem için biraz fazla baharatlı."

"Zamanlaman mükemmeldi çünkü akşam yemeği için ne yapacağımı bilmiyordum. Gerçekten yemek yapma havamda değildim," diye itiraf etti Beth.

Tam öğün yerine birkaç meze paylaşmaya karar verdiler ve yüklü tavuk nachos, ahududu soslu hindistan cevizi karidesi ve barbekü tavuk kanadı sipariş ettiler. Yemeklerini almaları uzun sürmedi ve onlar beklerken Donna günüyle ilgili ayrıntılarla onları güldürdü.

"Yemin ederim bunları uyduramazsınız. Müşterilerin bana söylediği ya da yaptığı bazı şeyler delilik. Özellikle de boşanacakları zaman. Bu insanların en başta nasıl evlendiklerini merak ediyorum."

Yemeklerini bitirdikten sonra bir tur daha içki sipariş ettiler ve o zamana kadar bar kalabalıklaştı ve tüm koltuklar doldu.

"Sean'la tekrar ne zaman görüşeceksin?" Donna sordu.

Beth, "Yarın akşam beni yemeğe davet ediyor ve yılbaşı gecesiyle ilgili bir şeyler söyledi ama henüz kesin bir planımız yok," dedi.

"İşler iyi gidiyor gibi görünüyor o zaman?" Donna söyledi.

"Sanırım öyle. Ondan gerçekten hoşlanıyorum," diye itiraf etti Beth. Hâlâ o kadar iyi gidiyordu ki buna tam olarak güvenemiyor ve kırmızı bir bayrağın ortaya çıkmasını bekliyordu ama şu ana kadar Sean'la ilişkisi çok kolay olmuştu.

Donna bir an için dikkatini Riley'ye çevirdi. "Sana daha önce blog yazılarının işe yaradığını söylemek istemiştin. Bu hafta bizi internette arama yaparak bulduklarını söyleyen birkaç yeni potansiyel müşteri aradı."

"Oh, bu harika!" dedi Riley.

Beth gururla, "Sean'ın web sitesi için de benzer bir şey yapıyor," dedi.

Kıskanılacak bir vücuda sahip, çekici, sarışın ve Beth'in spreyle bronzlaşmış olduğunu düşündüğü bir kadın barda yanına geldi ve barmenin dikkatini çekmeye çalıştı. Barda boş yer arayan bir arkadaşıyla birlikte duruyordu ama boş yer yoktu.

"Yanında duran kadının Sean'ın eski sevgilisi Marcy olduğuna eminim," diye fısıldadı Donna, sadece Beth ve Riley'nin duyabileceği kadar yüksek sesle. Onun Sean'ın adını söylediğini duyduklarında hepsi bir an için konuşmayı bıraktı.

Beth tam olarak emin değildi ama Marcy'nin önce ona baktığını da düşündü. Ama bu muhtemelen bir şey ifade etmiyordu. Marcy'nin onun kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığından emindi.

"Evet, Noel gecesi onu gördüm," dedi Marcy. "Onu tekrar görmek harikaydı. Biriyle çıktığını ama ciddi bir şey olmadığını söyledi. Kimseyle ciddi bir ilişki yaşamayacağını biliyoruz. Onu özlediğimi ve işleri ağırdan alıp arada bir takılmak istediğimi söyledim."

"Ve bu onun için sorun değil mi?" Diğer kadının sesi şaşırmış gibiydi.

"Şey, hayır demedi." Marcy güldü. "Ona bir şey söyleme şansı vermedim!" İçkilerini alıp gittiler ama Marcy Beth'e bir bakış daha attı ve bu sefer Beth'in kim olduğunu bildiğine dair hiçbir şüphe yoktu. Beth midesinin bulandığını hissetti. Sean Noel gecesi Marcy'yi gerçekten görmüş müydü? Ertesi gün Perşembe günü evinde akşam yemeği teklif edene kadar ondan haber alamamıştı.

Riley, "Anne, bence bu kadın saçmalıyor," dedi.

"Ben olsam Sean'la konuşurdum. Onunla tekrar görüşmeye gerçekten açıksa daha fazla derine inmek istemezsin. Ama sanırım ben Riley'e katılıyorum. Senin kim olduğunu biliyordu ve belki de sadece seni korkutmaya çalışıyordu," dedi Donna ve ekledi, "ama asla bilemezsin. Konuş onunla."

Beth, Sean'ın Marcy'yle ilişkisini yeniden gözden geçirmek isteyebileceği düşüncesiyle kendini perişan hissetti. Zihni dönmeye başladı. Elbette Marcy onu Noel'de gördüğünü uydurmazdı. Peki bu doğruysa, başka ne doğruydı? Belki de birbirlerini özlüyorlardı. Belki de Beth'le zaman geçirdikten sonra Marcy'nin gerçekten istediği kişi olduğunu fark etmişti. Bu düşünce gözlerini yaşarttı.

Bu onun korktuğu kırmızı bayraktı. Her şeyin gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordu. Şimdi Sean'la konuşması gerekiyordu ve bundan da korkuyordu, özellikle de Marcy doğruyu söylüyorsa. Bu durumda ne yapacaktı? Eğer Sean Marcy'yi de görebileceğini düşünüyorsa onunla çıkmaya devam etmeyecekti. Bu ona hiç uymuyordu. Ama Sean, Marcy ile görüşmeye hevesli olmadığını söylemişti.

Tekrar evlenmek ya da çok erken ciddileşmek. Aynı sayfada olduklarını
düşünmüştü. Ama belki de çok farklı bir kitap okuyorlardı.

OceanofPDF.com

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Beth, Sean'la randevusu için hazırlanırken çok gergindi. Onunla evinde buluşacaktı. Artık alçı yerine korsesi olduğu için nihayet yeniden araba kullanabiliyordu ve onunla yapması gerektiğini bildiği konuşma için kendini hazırladı. Sean'ı görmek istemekle, akşam yemeğinde umduğu gibi gitmeyebilecek bir sohbetten korkmak arasında gidip geliyordu.

Yanında bir şişe şarap getirmişti, biftek servis edeceğini söylediği için bir Daou Cabernet. Evine vardığında, o daha eve varmadan adam kapıyı ardına kadar açmıştı.

"Arabanın garaj yolunda olduğunu duydum," dedi adam onu hoş geldin öpücüğü için kendine çekerken. Yine de çabucak geri çekildi ve ona şarap şişesini uzattı. "Bu en sevdiklerimden biri."

Aldı ve etiketine bir göz attı. "Teşekkürler. Harika görünüyor. İçeri gelsene."

Onu içeri kadar takip etti ve evinin ne kadar rahat ve aynı zamanda ne kadar erkeksi olduğunu fark etti. Ahşap kirişleri ve katedral tavanı olan rustik bir çağdaş evdi. Parke zeminli oturma odası, ortasında güzel bir ada bulunan mutfak alanına açılıyordu. "Bunu sen mi yaptın?" Beth sordu. L şeklindeydi ve iki farklı cilalı ahşaptan yapılmış yükseltilmiş bir tezgâhı vardı. Odaya girdiğinde ilk fark ettiği şey buydu. Beth'in ona bakmasından memnun görünüyordu.

bahsetti.

"Ben yaptım. Tasarımı kendim buldum ve beklediğimden daha iyi sonuç verdi." Şarabı ada tezgahının üzerine koydu ve bir açacak bulmak için çekmeceyi karıştırdı. O şarabı açarken Beth odaya baktı ve çikolata-kahverengi deri koltukları ve odayı ısıtan şöminedeki göbekli sobayı inceledi. Mutfakta durduğu yerden şöminenin ürettiği ısıyı hissedebiliyordu.

Sean iki kadeh şarap doldurdu ve birini ona uzattı.

"Ne yapıyorsun?" Ocağın üzerinde içinde bir şeyler kaynayan bir sote tavası vardı.

Sean yanına gitti ve sosu karıştırdı. "Filetolar için kırmızı şarap ve arpacık soğanı sosu. Onları önce bu tavada tereyağında kızarttım, sonra da pişmeleri için fırına koydum. Mavi peynirli panko kabukları var ve neredeyse hazır olmalılar."

Beth etkilenmişti. "Bu oldukça süslü. Ben seni daha çok biftekleri ızgaraya atan bir adam olarak hayal etmiştim."

Güldü. "Çoğunlukla öyleyim. Ama yemek yapmayı severim ve kazanan birkaç yemeği mükemmelleştirdim. Bu da onlardan biri."

Beth'in aklına hemen Marcy geldi. Bu yemeği onun için hiç yapmış mıydı? Sormadı. Bilmek de istemedi. Ama birden açlığının azaldığını hissetti.

Sean biftekleri kontrol etti. "Hâlâ birkaç dakikaları var. Yemekten önce ateşin başında biraz dinlenmek ister misin?"

"Elbette."

Onu sobaya bakan deri koltuklardan birine götürdü ve bir müzik açtı. Klasik bir Marvin Gaye melodisiydi. Marcy ile konuşmalarına kulak misafiri olmasaydı Beth'i romantizm havasına sokabilirdi. Sean'ın yaptığı bu muydu? Harika bir yemek pişirir, yumuşak bir müzik açar ve geceyi yatak odasında mı sonlandırır? Kendi kendine aptallık ettiğini söyledi. Bu, randevularda normal bir ilerlemeydi. Sean'ın yatıp kalktığı anlamına gelmek zorunda değildi. Ama Marcy ile neler olup bittiğini öğrenmesi gerekiyordu. Derin bir nefes aldı ama bu konuşmayı yapacak cesareti henüz toplayamamıştı. Belki akşam yemeğinde.

Ama yemeğe oturduklarında her şey o kadar lezzetliydi ve Sean o kadar çekiciydi ki tekrar rahatladı ve sadece eğlendi. Geceyi mahvetmek istemiyordu. Henüz değil.

Sean tatlı olarak vişne soslu bir cheesecake almıştı. Beth toktu ama cheesecake'i asla es geçemezdi ve vişne sosu onun favorisiydi. Bir keresinde Sean'a bundan bahsettiğini hatırlıyordu ve Sean'ın bunu hatırlaması onu duygulandırmıştı. Belki de onun da tercih ettiği yol buydu.

Mutfakta temizlik yapmasına yardım etti, bulaşık makinesine yerleştirmeden önce kirli tabakları ona uzattı. İşleri bittiğinde onun şarabını ve kendisinininkini doldurdu ve tekrar kanepeye yerleştiler. Beth midesinin sıkıştığını hissetti. Konuşmayı daha fazla erteleyemezdi.

"Bu gece çok sessizsin. Her şey yolunda mı?" Sean sordu.

"Sorun yok, sadece biraz yorgunum," diye yalan söyledi Beth. Kelimeler kendiliğinden çıkmıştı. Şarabından bir yudum aldı ve Sean'a Marcy'yi sormak için kendini hazırladı. Ama kelimeleri bir türlü bulamıyordu.

Sean ona gülümsedi ve şarabını yere bıraktı. "Buraya gel." Ona doğru eğildi, kollarını ona doladı ve öpmek için kendine çekti. Dudakları Sean'ın dudaklarına değerek değmez geri çekildi. Konuşana kadar bunu yapamazdı.

"Bir terslik var," dedi Sean.

Beth, "Sadece birkaç sorum var," diye söze başladı.

"Bana her şeyi sorabilirsin. Sor," diye cesaretlendirdi

Sean onu. "Noel gecesi Marcy'yi gördün mü?"

Sözlerinin onu şok ettiğini gözlerinden anlayabiliyordu ve bunu inkâr etmedi. Başını salladı.

"Uğradım. Uğradı. Beklenmedik bir şeydi ve geç olmuştu. Eve ancak dokuzdan sonra gelebildim ve o gelip kapımı çaldığında saat neredeyse dokuz buçuktu. Bu beni pek heyecanlandırmadı." Kaşlarını çatı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Dün gece Donna ve Riley ile Squire'daydım. Marcy de oradaydı ve bardan sipariş verirken hemen yanımda durdu. Çok kalabalıktı. Onu duymamı istediğinden oldukça eminim."

"Başka ne dedi?" Sean hayal kırıklığına uğramış ve sinirlenmiş görünüyordu.

"Seni tekrar göreceğini ima etti. Sana ciddi olmamakla bir sorunu olmadığını söylemiş ve sen de aramızdaki ilişkinin ciddi olmadığını söylemişsin." Son söylediği şey içini burktı. Henüz ciddi olmadıklarını biliyordu ama Beth ciddi olmak istiyordu ve Sean'ın da öyle olduğunu düşünüyordu.

Sean derin bir iç çekti. "Öyle dedi. Ama onu bir daha görmeye niyetim olmadığını açıkça belirttim. Ayrıca henüz ciddi olmadığımızı ama ciddi olacağımızı umduğumu söyledim. Sanırım konuşmanın sadece bir kısmını aktardı."

Beth başıyla onayladı. Ona inanmak istiyordu ama Marcy'nin onu görmeye gitmiş olmasından hâlâ endişe duyuyordu. Ve bunu ona söylememiş olmasından. Ona söylemesine gerek olmadığını düşünüyordu ama yine de bu onu tedirgin ediyordu.

"Tamam. Bunu duymak biraz rahatsız ediciydi. Özellikle de seni Noel'de görmüş olması. Ne düşüneceğimi bilemedim."

Sean onun elini tuttu. "Sana bunu yaptığı için üzgünüm. Beklediği tepki buydu. Ama Beth, aramızdaki ilişki yürümese bile, ki umarım yürür, lütfen Marcy ile bir daha asla çıkmayacağımı bil. O bizim ilişkimiz için bir tehdit değil."

Beth şarabından bir yudum aldı. Ona inanmak istiyordu ve doğruyu söylediğini hissediyordu. Ama daha önce de yalan söylenmişti ve bunu sindirmek için biraz zamana ihtiyacı vardı ve bunu ona da söyledi.

"Sana inanıyorum. Ama sanırım şimdi eve gitmem ve tüm bunları sindirmem gerekiyor. Bu çok fazla," dedi.

Endişeli görünüyordu. "Beth, lütfen bizden vazgeçme. Planladığımız gibi seni yılbaşı gecesini dışarı çıkarayım. Bunu özel bir gece yapalım."

Beth birden kendini bitkin hissetti ve eve gidip yatağa girmek için sabırsızlandı.

Şarap kadehini yere bıraktı ve ayağa kalktı. "Sana haber veririm. Bu akşamki yemek için teşekkür ederim."

Sean onu kapıya kadar geçirdi ve öpmeye çalışmadı. Sadece onu sıkıca kucakladı ve alnından nazikçe öptü. "Tatlı rüyalar, Beth. Seninle yakında konuşuruz."

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Riley Cuma günü oteldeki kahvaltı servisinden sonra New York'a doğru yola çıktı. Franny ve annesiyle birlikte ıspanaklı ve enginarlı kiş yemişti ve her ikisine de veda etmek acı vericiydi. Joe'ya aşık olan Franny için çok mutluydu. O hafta neredeyse her gün birbirlerini görmüşlerdi ve Franny yılbaşı gecesi için yaptıkları planlar konusunda heyecanlıydı.

"Impudent Oyster'da akşam yemeği rezervasyonumuz var, erkenden. Orası Joe'nun Chatham'daki en sevdiği restoran ve benim de öyle. Sonra kahve ve tatlı için onun evine döneceğiz ve gece yarısı topun düşüşünü izleyeceğiz."

"Kulağa çok eğlenceli geliyor Franny." Riley annesine döndü. "Sean'la ne yapıyorsunuz? Hâlâ planlarınız var, değil mi?" Riley annesinin Marcy'nin söylediklerine kulak misafiri olduğu için üzüldüğünü ve Sean'ın onun endişelerini gidermeye çalıştığını biliyordu. Riley Sean'ı seviyordu ve onun için bazı işler yapmak hoşuna gitmişti. Annesi bir gece önce onu gördüğünden beri çok sessizdi ve sadece her şeyi gerçekten düşünmesi gerektiğini söylemişti. Yine de bugün biraz daha sakın görünüyordu. Ve soruya gülümsedi.

"Evet, onunla dışarı çıkacağım. Nereye gideceğimizi tam olarak bilmiyorum ama akşam yemeği ve canlı müzik dinlemek için bir yere gitmekten bahsetti."

"Kulağa harika geliyor," dedi Riley. Annesinin gideceği ve umarım harika vakit geçireceği için rahatlamıştı.

"Gelecek Cuma evimi kapatıyorum, inanabiliyor musun?" Franny söyledi.

"Görmek için sabırsızlanıyorum," dedi Riley. "Birkaç hafta içinde eve döneceğim ve o zaman ziyaret etmek isterim."

"Kesinlikle. İkinizi de davet edeceğim. Değişiklik olsun diye size yemek pişirmeyi çok isterim," dedi Franny.

Riley şimdiden bunu dört gözle bekliyordu. Tuhaftı, onca yıl gitmişti ve ancak geri dönüp Chatham'da birkaç hafta geçirdikten sonra kendini yeniden evi gibi hissetmeye başlamıştı. Gittiği için kendini üzgün hissediyordu. Bunu tatil sezonunun rahatlığına ve çok sayıda insanla bir arada olmaya bağlıyordu. En çok keyif aldığı şey buydu. Özellikle de annesiyle, Aidan, Luke ve Franny ile vakit geçirmek. Hepsini özleyecekti. Manhattan'daki dairesi çok uzakta ve çok boş görünüyordu. Yine de Lily'ye sahip olacaktı elbette. Ve oraya döndüğünde hemen yerleşeceğinden ve orayı yeniden seveceğinden emindi. Bundan emindi.

★ ★ ★

Bir araba kiraladı, tüm eşyalarını ve Lily'yi topladı ve o öğleden sonra geç saatlerde Manhattan'a geri döndü. Eşyalarını yerleştirdikten sonra, akşam onun önünde uzanıyordu. Jack'in ortalıkta olmadığını biliyordu. Hafta başında konuşmuşlar ve Cuma gecesi erkek arkadaşlarıyla büyük bir kart oyunu oynayacağını ona bildirmişti. Bu her yıl yapılan bir şeydi, her zaman yeni yıl arifesinden önceki gece olurdu.

Riley'nin evinde hiç yiyecek yoktu ve dışarı çıkacak gibi de hissetmiyordu. Soğuk bir geceydi ve şehre gelirken karla karışık yağmur yağmaya başlamıştı. Bir pizza sipariş etti ve pizza geldiğinde yanında Lily olduğu halde koltukta yedi. Kanallar arasında gezindi ama hiçbir şey dikkatini çekmedi. Sonra Aidan'ın ona verdiği kitabı hatırladı: Hannah McIntosh'un Noel hikâyesi.

Birkaç sayfa okudu ve hemen bağlandı. Bu, tatillerde yeniden bir araya gelen en iyi arkadaşların hikâyesiydi ve Riley'nin ruh haline mükemmel bir şekilde uyuyordu. Gözleri ağırlaşana kadar okudu ve nihayet saat on biri biraz geçte yatağına girdi.

Ertesi gün erkenden uyandı ve Lily'yi besledikten sonra bir alışveriş listesi hazırlayarak markete gitti ve buzdolabı boş olduğu için her şeyi stokladı. İşini bitirdiğinde hızlıca bir hindili sandviç yedi ve tekrar dışarı çıktı, bu kez görevi o gece giymek için bir elbise bulmaktı. Jack partinin siyah kravatlı olduğunu söylemişti, bu da tam boy resmi bir elbise anlamına geliyordu.

Riley birkaç mağazaya gitti ama denediği hiçbir şey ona doğru gelmedi. Sonunda, çoğunlukla alışverişe ara vermek için lüks bir konsinye mağazasına girdi. Orada bir şey bulacağını ummuyordu ama dükkân az önce çıktığı dükkânın hemen yanındaydı, bu yüzden etrafı kurcalamaya karar verdi. Ve birkaç ilgi çekici elbise bulunca şaşırdı. Yine de bir elbiseyi gerçekten denemeden asla bilemezdi. Soyunma odasındaki aynada görene kadar umut verici görünen birkaç elbise bulmuştu.

Ancak konsinye mağazasındaki elbiselerden biri, saten spagetti askılı siyah bir slip elbise tarzı ve kıvrımlarını gurur verici bir şekilde saran havadar bir şifon kumaş mükemmel bir şekilde uyuyor ve onu güzel hissettiriyordu. En iyi tarafı da denediği diğer elbiselerin yarı fiyatına olmasıydı. Elbisenin parasını ödedi ve eve doğru yola koyuldu.

Jack gidecekleri partinin Riley'nin dairesine yakın olduğunu söylemişti, bu yüzden Riley'nin yanına uğramayı planlıyordu ve sonra birlikte oraya yürüyeceklerdi. Jack onu görünce ıslık çaldı ve sarılıp öpmek için kendine çekti. "Harika görünüyorsun."

Jack de çok yakışıklı görünüyordu ve bunu ona da söyledi. Gıcır gıcır beyaz bir gömlek ve siyah kravatla siyah bir smokin giymişti. Saçları biraz jöleyle geriye doğru taranmıştı ve ışıқта parlıyordu. Ofisteki erkeklerin çoğunun saçlarını benzer şekilde şekillendirdiğini fark etmişti. Jack bazılarının saçlarındaki grileri saklamak için böyle yaptığını itiraf etti.

"Bu konuda da biraz kibirli olabiliyoruz," diye itiraf etti. Henüz çok fazla gri saç yoktu ama orada burada birkaç tane çıkmıştı. Bundan nefret ediyor ve onları gördüğünde cımbızla acımasızca çekiyordu. Jöle, kendini göstermeye teşebbüs edebilecek diğerleri için bir sigortaydı.

"Gitmeye hazır mısın? Eric'in evi hemen köşeyi dönünce," dedi.

Eric'in binasına doğru bir blok yürüdüler ve en üst kata, çatı katına çıktılar.

"Evini görene kadar bekle. İğrenç bir yer. Burası için on milyon ödedi ve muhtemelen şimdi bunun neredeyse iki katını alabilir."

Riley hayal bile edemezdi.

Binanın lobisinde güvenlikten kayıtlarını yaptırdılar ve en üst kata çıkan özel asansöre yönlendirildiler. Adım attıklarında

Dışarıda onları gümüş bir tabakta şampanya flütleri tutan bir servis görevlisi karşıladı. İkisi de birer tane aldı ve oturma odasına doğru ilerlediler. Riley onlar yürürken etrafına bakındı, her şeyi içine çekti.

Muhtemelen tonlarca ışık alan tavan pencereleri ile yükselen tavanlar vardı. Yerler şık beyaz Carrara mermeriydi ve aynı mermer mutfığa, adaya ve tezgâha kadar devam ediyordu. Çok güzeldi ama Riley'ye biraz soğuk da gelmişti. Dağınıklık yoktu, tezgâhın üzerinde hiçbir şey yoktu. Mutfak hiç kullanılmamış gibi görünüyordu. Jack ona yemek şirketinin, özel olarak inşa edilmiş geniş dairenin farklı bir bölgesine gizlenmiş, gözden uzak ikinci ve daha küçük bir mutfakta çalıştığını söylemişti.

"Eric'in tam zamanlı bir aşçısı var. Ne o ne de karısı yemek pişiriyor ama güzel bir mutfığa sahip olmayı seviyorlar. Hepsi gösteriş için," diyor Jack.

Servis elemanları tabaklarda mezelerle süzülüyordu: tombul karidesler, yengeç kekleri, mini dana Wellington'lar. Ve insanların toplandığı bir votka ve havyar barı vardı ve kristal bir shot bardağına giderken soğutmak için bir buz oluğundan aşağı votka döküyorlardı. Soğuk votkayı, ekşi krema ve soğanla süslenmiş küçük krep blini üzerine sürülmüş havyardan bir ısırık aldıktan sonra içtiler.

"Havyar olağanüstü. Kesinlikle deneyin ama kendinizi votka shot'larından biriyle sınırlayın derim. O şeyler insanı sinsice yakalayabiliyor." Jack sırttı ve Riley onun deneyimlerine dayanarak konuştuğunu hissetti.

"Sanırım şampanya ya da şarapla idare edeceğim." Riley votka içmeyi pek sevmezdi. Havyarı da hiç sevmezdi.

Jack buna bayılmıştı. Oraya gitti, votka barının etrafında toplanan adamlara merhaba dedi ve Riley'yi daha önce tanımadığı herkesle tanıştırdı. Biraz havyar yedi ve buzlu votkayla yıkadı.

Oturarak yenecek bir yemek yoktu, Riley de bundan memnundu. Saat sekize yaklaşmıştı, bu yüzden ağır bir yemek istemiyordu. Yine de bol miktarda yemek vardı ve hepsi de çok lezzetliydi. Jack onu iş arkadaşlarının eşleri ve kız arkadaşlarıyla da tanıştırdı ve Riley hepsinin adını hatırlamakta zorlansa da hepsi arkadaş canlısı ve misafirperverdi. Bu iyi bir şeydi çünkü Jack iş arkadaşlarıyla konuşmak için oradan oraya dolaşırken izini kaybetmeye devam ediyordu. Oradaki herkesi tanıyordu ve çok eğleniyordu.

muhteşem bir zaman. Ancak bir saat kadar sonra Riley'nin ayakları, dolabından çıkardığı ve yeterince sık giymediği yüksek topuklu ayakkabıların içinde acımaya başlamıştı. Topuklarının arkasının su topladığını hissedebiliyordu.

Neredeyse bir balo salonu gibi olan çok büyük bir odanın bir köşesinde bir müzik grubu vardı. Jack buranın sadece partiler için kullanıldığını söyledi. Müzik iyiydi ve dans pisti kalabalıktı ama Jack pek dans eden biri değildi. Riley etrafta dolanırken o sürekli ortadan kayboluyor ve erkek iş arkadaşlarının gruplarına katılıyordu. Orada kimseyi tanımıyordu ama diğer kadınlar onu da aralarına alma konusunda iyidiler ve kocalarının ya da erkek arkadaşlarının da Jack'le birlikte olduğunu fark etti.

"Sence ne hakkında konuşuyorlar?" Riley bir ara göz ucuyla bakıp adamların öne doğru eğilmiş, kıdemli ortaklardan birini dikkatle dinlediklerini görünce sordu.

"İş. Her zaman iş. Kafayı takmışlar." Riley'nin yaşlarında, yaklaşık bir yıldır evli olan bir kadın olan Blair kesin bir dille konuştu.

"Hepinizin kocası çok uzun saatler mi çalışıyor?" Riley sordu.

Hepsi başını salladı. Hatta kocası ortak olan yaşlı kadınlardan biri, Dana bile. Riley'nin şaşkın bakışlarını görmüş olmalı ki, "Ortak olunca durur ya da en azından yavaşlar diye düşünmüştüm ama üç yıl oldu ve hiçbir şey değişmedi. Kocamı sık sık görmüyorum bile."

Diğer kadınlardan biri sırtıttı. "Ama bu kadar uzun saatler çalışmanın bazı faydaları var. Evde oturan bir anne olabiliyorum ve bir bakıcım var, böylece istediğim zaman öğle yemeği, akşam yemeği ya da alışveriş için arkadaşlarımla buluşabiliyorum. Gerçekten o kadar da kötü değil."

Riley odanın etrafına bakındı. Jack'le kalırsa geleceği böyle olacaktı. Bu biraz iç karartıcı bir düşünceydi.

Jack onunla sohbet etmek için birkaç kez etrafından dolaştıktan sonra tekrar iş arkadaşlarının arasına çekildi. Hepsi erkekti, bu yüzden Riley rahatsız edilmek istemedi ve kadınlarla sohbet etmeye devam etti. Jack onu gece yarısından biraz önce tekrar buldu ve top düşmeden önceki son şarkıda dans ettiler. Büyük ekranlı bir televizyon, top Times Meydanı'na düşerken geri sayımı gösteriyordu. Resmi olarak Yeni Yıl başladığında herkes alkışladı.

Yıl ve Jack hızlı bir öpücük için onu kendilerine çektiler. Her şey bir anda bitmişti ve Riley kendini biraz sönmüş hissetti -öpücük, gece... ve önünde uzanan gelecek. Tünelin ucunda bir ışık olduğunu, Jack'in iş yükünün birkaç yıl sonra hafifleyeceğini düşünmüştü. Ama şimdi bu şüpheli görünüyordu.

Çok yorgundu ve eve gitmeye fazlasıyla hazırды. Ve top düşer düşmez gideceklerini düşünmüştü. Ama Jack'in acelesi varmış gibi görünmüyordu.

"Bu parti harika değil mi? Eric grubun iki saat daha çalacağını söyledi. Onların zamanına değecek. Sonra da herkes için kahvaltı hazırlayacaklar."

"Jack, ben gitmeye hazırım. Kalmak istersen sorun değil. Seninle yarın konuşuruz." Riley bu noktada kalıp kalmamasını gerçekten umursamıyordu, sadece eve gitmek ve yatağa girmek istiyordu.

Bir an için kararsız görünüyordu. "Kalmak istemediğine emin misin?" Kadın başını salladı. "Eminim."

Jack bir daire şeklinde toplanmış olan arkadaş grubuna baktı. Etrafta bir kahkaha patlaması ve beşlik çakmalar oldu. Jack ona en çekici sırıtışını, onu kazanmak istediğinde kullandığı sırıtışı gösterdi. "Tamam. Ben kalıyorum o zaman. Seni yarın ararım."

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Beth, yılbaşı gecesi şarap ve peynir saatine başlamadan önce çikolata servisi yaparken Riley'yi özlediğini fark etti. Beşten önce tüm odaları bitirdiğinden emin olmak için her zamankinden biraz daha erken başlamıştı. Hafta sonu tatili ve Riley'nin pazarlama çabaları sayesinde otel tamamen doluydu.

Beth, her zamanki kırmızı ve beyaz şarap seçeneklerine ek olarak, tatilin şerefine kabarcıklı bir seçenek -Prosecco- ekledi. Riley'nin eğleniyor olmasını umuyordu. Kızı daha önce onu arayıp mutlu yıllar dilemiş ve bulduğu elbisenin fotoğrafını göndermişti. Çok güzeldi ve Riley elbiseyi çok iyi bir fiyata almıştı. Beth onun adına mutluydu. Sadece etkinliğin ve Jack'in elbiseye layık olmasını umuyordu.

Aidan ve Luke'un odaya girdiğini görünce gülümsedi. Evleriyle ilgili bir gecikme daha yaşamışlardı, eve taşınmadan önce yapılması gereken son bir şey daha vardı. Ama Aidan, Yeni Yıl Günü eve taşınabileceklerinden emin olmak için hafta sonu boyunca çalışacaklarını söylemişti. Hazır olduklarını biliyordu.

"Merhaba Luke, sıcak çikolata ister misin?" diye sordu.

"Evet, lütfen," dedi ve trenlerini kontrol etmek için ağaca doğru koştu.

Beth sıcak çikolata yapmak için ortadan kayboldu ve birkaç dakika sonra geri döndü. Aidan bir bardak Merlot yudumluyor ve bir parça peynir dilimliyordu. Luke, sıcak çikolata bardağının üzerinde sallanan şekerlemeleri görünce koşarak geldi.

"Riley'den haber aldın mı? Bu gece eğlenceli bir şeyler yapıyor mu?" Aidan kayıtsızca sordu.

Beth orada sıradan bir ilgiden daha fazlası olduğunu hissetti. "Bu gece şık bir partiye gidiyor. Jack'in birlikte çalıştığı biri. Ve sonra da

Salı günü yeni bir iş."

Aidan kaşlarını çattı ama bir an sonra gülümsemeye zorladı. "Bu harika," dedi düz bir sesle.

"Sen ve Luke ne yapıyorsunuz?" Beth sordu.

Bu kez gülümsemesi samimiydi. "Bugün farklı İlk Gece etkinliklerine katılarak çok eğlendik. Balonlu naylonlara bindik, Şeker Diyarı'na gittik ve Luke yüzünü boyattı - gerçi eve gelir gelmez boyayı sildi. Ve Demiryolu Müzesi'ndeki özel bir sergiye gittik. Bu onun favorisiydi. Bu gecelik buradayız."

"Kulağa eğlenceli bir gün gibi geliyor. Chatham İlk Gece etkinlikleriyle harika bir iş çıkarıyor." Havai fişek sesleriyle bir an durakladılar. Luke dışarı bakmak için pencereye koştu.

"Gaziler Alanı'nın üzerindeki havai fişekler olmalı," dedi Beth. "Sanırım saat beş buçukta patlayacaklarını okumuştum."

Franny yanına gitti ve kendine küçük bir kadeh kırmızı şarap doldurdu. "İlk Gece için Chatham'a gelen tüm farklı sanatçı ve müzisyenlerden çok etkilendim. Joe bugün dükkânda çalışmak zorundaydı ve çok yoğundu, ben de birkaç sanatçıya göz atarak kendimi oyaladım. Bu öğleden sonra harika bir caz dörtlüsü ve bir blues grubu dinledim. Sanırım Joe ile akşam yemeğimizi yedikten sonra Natalia Bonfini adında caz ve blues'u bir arada çalan bir kadını dinlemeye gidebiliriz."

"Sanırım adını duymuştum," dedi Beth.

"Sen ve Sean ne yapıyorsunuz?" Franny sordu.

"Birazdan burada olur. En sevdiği İtalyan restoranı Alberto's Ristorante'ye gitmek üzere Hyannis'e doğru yola çıkıyoruz. Dönüşte de sanırım Chatham'da onun en sevdiği yerel gruplardan birini dinleyeceğiz. Nerede çaldıklarını söylediğini hatırlamıyorum ama yakınlarda bir yerde."

"St. Martin's Lodge'da çalıyorlar. Blues çalıyorlar," dedi Sean. Beth'in arkasından yürüdü.

Döndü ve gülümsedi. "İşte bu kadar."

Aidan başını salladı. "Blues müziği severim. Sanırım listede görmüştüm. Onları daha önce çalarken dinlemiştim ve çok iyiler."

Saat neredeyse altı olmuştu ve herkes dağılmaya başlamıştı. Beth hepsine mutlu yıllar diledikten sonra hızla temizlendi.

Sean arabayı sürdü ve rahat bir konuşma yaptı. Beth son konuşmalarından karışık duygularla ayrılmıştı. Ama uyuduktan sonra kendini sakin hissederek uyandı. Sean'a güveniyordu ve ona güvenmemek için sağlam bir nedeni olmadığını fark etti.

Beth, evliliğinin bitiş şeklinden sonra güven sorunları yaşadığını biliyordu. Ama aynı zamanda tekrar incinmeyi göze alması gerektiğini de biliyordu. Aşkın hiçbir zaman garantisi yoktu. Bu yüzden endişelerini bir kenara bırakıp anı yaşamaya ve işlerin nereye gittiğini görmeye karar vermişti.

Alberto's, Beth kendini bildi bileli Hyannis'teki Main Street'te bulunan bir İtalyan restoranıydı. Rezervasyon yaptırmışlardı ve restoran kalabalık olmasına rağmen hemen oturdular. Akşam yemekleri harikaydı. Güzel bir şişe kırmızı şarap sipariş ettiler, sunucularının tavsiye ettiği bir Amarone'ydi ve çok yumuşak ve lezzetliydi. Ve yemekleriyle çok iyi uyum sağladı. Beth domates soslu gnocchi ve köfte aldı. Sean dana osso buco aldı.

Yemeğin yarısında, Sean onun kadehini doldurduktan sonra, bir an için bakışlarını onun üzerinde tuttu. Şimdiye kadar çok keyifli bir gece olmuştu.

"İyi vakit geçiriyor musun?" diye sordu
nazikçe. Kız başını salladı. "Geçiriyorum."

"Güzel, çünkü sana gerçekten aşık oluyorum Beth. Umarım aramızdaki şeyler konusunda kendini daha iyi hissediyorsundur."

Şarabından bir yudum aldı ve gülümsedi. "Geçen gece evinden çıktıktan sonra üzgündüm. Evliliğim yüzünden böyle tepki verdim, o zamandan beri güven sorunları yaşıyorum. Ama uyudum ve uyandığımda bu endişelerin kaybolmasına izin verdim. Sadece korkularım engel oluyordu. Bana endişelenmem için hiçbir sebep vermedin." Sırıttı. "Ve umarım vermeyeceksin de."

Masanın öbür ucuna uzandı ve onun elini tuttu. "Beth, düşündüğüm tek kişi sensin. Başka kimse yok. Olacağını da hayal edemiyorum. Sadece seninle daha fazla zaman geçirmek istiyorum."

"Bunu ben de istiyorum." Beth'in kalbi dolmuştu.

Restorandan çıktıklarında, arabaya binmeden önce Sean onu kollarına aldı. "Bunu yemekte yapmak isterdim ama muhtemelen hoş karşılanmazdı," dedi. Onu tutkuyla öptü ve o da onu öptü.

Aynı duygularla geri döndü. Sonunda birbirlerinden ayrıldılar ve Sean onun yüzündeki birkaç kar tanesini temizledi. "Mutlu yıllar, Beth."

"Mutlu Yıllar!" Arabaya binip Chatham'a doğru yola çıktıklarında Beth kendini son derece mutlu hissediyordu. Sean'la birlikte vakit geçirdiği için dünyası daha mutlu ve daha bütün görünüyordu. Önümüzdeki yılı ve bu yılın onları nereye götüreceğini görmek için sabırsızlanıyordu. Herhangi bir korku hissetmiyordu, sadece bir sonraki bölümün getirecekleri için sakin bir heyecan duyuyordu.

OceanofPDF.com

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Jack yeni yıl günü saat on bir sularında aradı ve Riley'yi kendisiyle brunch yapmaya davet etti.

"Açlıktan ölüyorum ve şu büyük brunch büfesi olan yerlerden birine gidebiliriz diye düşündüm. Ne dersin? Seni yirmi dakika içinde alabilirim?" Adam enerji doluydu ve kızın da gitmek isteyeceğini düşünmüştü. Ama o istemedi. Riley hâlâ Jack'e biraz kızgındı.

"Daha yeni kahvaltı yaptım. Sanırım biraz dinleneceğim ve buralarda oyalanacağım. Çamaşır yıkamam ve Salı günü ne giyeceğime karar vermem gerekiyor." Bir an durakladıktan sonra dayanamayıp sordu: "Eric'te kaç kadar kaldın?"

Jack güldü. "Sanırım oradan çıktığımda saat neredeyse üçtü. Saat iki gibi tonlarca yiyecek getirdiler, yumurtalı ekmek, omlet, patates kızartması. Kahvaltı istemeyenler için de pizza ve hamburger. Kahvaltıdan bahsetmişken, gidip biraz yiyecek bulacağım. Salı için endişelenme. Eminim ne giymeye karar verirsen iyi olacaktır. İş yerinde görüşürüz." Jack aramayı sonlandırdı ve Riley sadece başını salladı. Ayrıldığı için hiç pişmanlık duymuyordu. Yine de Jack'in yılbaşı gecesi onunla birlikte gitmek yerine geride kalmaktan mutlu olması hayal kırıklığı yaratmıştı. Bu ilişki ve ondan ne istediği hakkında düşünmesi gerektiğini fark etti.

Bir sürü çamaşır yıkadı ve daireyi biraz temizledi. Öğleden sonra komşusu Phoebe geldi ve bir pizza paylaşıp sohbet etmeye karar verdiler. Riley ona Chatham'da geçirdiği zamanın önemli anlarını ve bir gece önceki partiyi anlattı. Phoebe onu dinlerken sessizdi. Riley özellikle gece yarısı ayrılırken Jack'in kalması hakkında ne düşündüğünü sorana kadar da hiçbir şey söylemedi.

"Bundan hoşlanmazdım," dedi Phoebe. "Eğer onunla çok zaman geçiriyor olsaydın, o zaman belki o kadar büyük bir mesele olmazdı. Ama bu herhangi bir gece değildi ve son bir aydır onu neredeyse hiç görmemiştin. Seninle vakit geçirmek isteyeceğini düşünebilirsin."

Riley başını salladı. "Bu sabah brunch'a gitmek isteyip istemediğimi sormak için aradı. Ama hiç havamda değildim."

"Hep böyle miydi?" Phoebe sordu.

Riley bir an düşündü. "İlk çıkmaya başladığımızda daha dikkatliydi. Sanırım o zamanlar beni etkilemeye çalışıyordu. Çiçekler gönderirdi, şık restoranlara giderdik. Bunu hâlâ yapıyoruz ama onu neredeyse hiç görmediğim haftalar oluyor. Ve ortak olduğunda bunun daha iyi değil daha kötü olacağını görmeye başlıyorum."

"Çok yorucu görünüyor. Onca saat çalışıyor. İş-yaşam dengesi pek iyi değil," diyor Phoebe.

Riley güldü. "Bu yetersiz bir ifade." Telefonuna bir mesaj geldi ve Aidan'dan geldiğini görünce gülümsedi. *Sadece sana mutlu yıllar ve Salı günü için iyi şanslar dilemek istedim.*

O da mesaj attı, *teşekkürler! Sana ve Luke'a da!*

"Gülümsüyorsun. Jack miydi o?" Phoebe sordu.

"Hayır. Arayan Aidan'dı. Sadece bana mutlu bir yeni yıl ve yeni işimde iyi şanslar dilemek istedi."

Heather'ın yüzünde tuhaf bir ifade vardı ama hiçbir şey söylemedi. "Ne oldu?" Riley sordu.

"Jack hakkında konuşurken bir kez bile öyle gülümsemedin. Bu biraz ilginç."

"Aidan eski bir arkadaşım. Lisedeyken çıkıyorduk ve onunla ve oğlu Luke'la vakit geçirmek harikaydı. Ama Aidan Jack'i biliyor. Aslında onunla tanıştı."

"Sadece söylüyorum. Aidan harika birine benziyor." "Öyle."

Konuyu değiştirdiler ve Phoebe gitmeden önce bir süre televizyon izlediler. Riley Phoebe'nin söylediklerini düşündü ve Jack ile Aidan'ı karşılaştırmaktan kendini alamadı. Eve geldiğinden beri hem Aidan'ı hem de Luke'u düşünüyordu. Onları özlemişti ve Aidan'ın ne yaptığını merak ediyordu.

yeni yıl arifesinde ne yaptığını merak ediyordu. Muhtemelen Luke'la geçirdiğini tahmin etti. Luke harika bir adamdı ve birini bulması an meselesiydi. Chatham'da söylediği şeyi de hatırladı, zamanlama farklı olsaydı tekrar denemek isteyeceğini söylemişti.

Riley uykuya dalarken huzursuz hissediyordu. Bu yeni işe başlamakla büyük bir hata yapıp yapmadığını düşünmeden edemiyordu. Ama işi çoktan kabul etmişti ve son dakikada çekilerek Jack'i kötü göstermek istemiyordu. Ayrıca, başka bir işi de yoktu. Son birkaç haftadır internetteki ilanlara bakıyordu ve gerçekten de başka bir şey yoktu.

Bu yüzden işe başlayacak ve nereye gideceğini görecekti. Birbirlerini daha sık görebilecekleri için belki bu Jack'le ilişkilerine yardımcı olabilirdi. Gerçi bu konuda da şüpheleri vardı. Düşünmesi gereken çok şey vardı.

★ ★ ★

Pazartesi günü Riley internette kitap okurken Donna'nın Chatham'daki bir arkadaşından bir e-posta aldı. Morgan bir mortgage şirketinin sahibiydi ve Donna'nın ona Riley'nin yaptığı içerik pazarlama işinden bahsettiğini ve Riley'nin şirketi için bir proje üzerinde çalışmak isteyip istemeyeceğini merak ettiğini söyledi. Numarasını bıraktı ve Riley buralardaysa o gün müsait olduğunu ya da o hafta daha sonra konuşabileceklerini söyledi.

Riley tüm gün boş olduğu için konuşma teklifini memnuniyetle karşıladı. Telefonda yaklaşık yarım saat konuştular, projenin şartları üzerinde anlaştılar ve Riley işe koyuldu. Günün geri kalanını ve akşam saatlerine kadar blog içeriği ve e-posta adresi karşılığında hediye edilecek kısa bir e-kitap üzerinde çalışarak geçirdi. Bu, müşterisinin ipotek için potansiyel müşteri adaylarından oluşan bir e-posta listesi oluşturmaya yardımcı olacaktı.

İşin üçte ikisini o gün bitirdi ve geri kalanını o hafta işten sonra akşamları bitirmeyi planlıyordu. Çarklar dönmeye başlamıştı ve Riley kendi başına biraz çaba gösterirse bu tür danışmanlık işlerini daha da artırıp artıramayacağını merak etti. Beklemeye ve önce işte işlerin nasıl gittiğini görmeye karar verdi. Gerçekten adil bir şans vermek istiyordu.

★ ★ ★

Riley yeni işindeki ilk gününde en iyi lacivert takımını giydi ve bir dizi inci taktı. Daha önce hiç bu kadar kurumsal hissetmemişti. Hukuk bürosuna vardığında insan kaynaklarıyla bir yığın evrak doldurması gerekti ve ardından pazarlama departmanına yönlendirildi. Herkes arkadaş canlısıydı ama meşguldü ve kendi işlerine odaklanmışlardı. Riley'ye odası gösterildi. Şirkette sadece avukatların özel ofisleri vardı. Yine de bu Riley'nin umurunda değildi. Açık bir ortama alışkındı ve bunu tercih ediyordu. Özellikle pazarlamada birbirlerini duyabilmeleri, kolayca iletişim kurabilmeleri ve işbirliği yapabilmeleri genellikle işe yarardı. Çalıştığı diğer departmanlar her zaman yüksek enerjili, zaman zaman kaotik ve genellikle gürültülü olmuştu. Ve o bunu sevmişti.

Burada iğne atsan yere düşmez. Ama belki de uzun hafta sonunun ardından yorgun düşmüşlerdi ve iş haftasına alışmaya çalışıyorlardı. Riley'nin bilgisayarına erişmesi biraz zaman aldı. Sabahının büyük bir kısmı, e-postalarına ve şirket ağına erişebilmesi için BT'nin dizüstü bilgisayarını yapılandırmasını beklemekle geçti. Uzun ve çok sessiz bir sabahtı. Ama nihayet öğleden biraz önce bilgisayarını açıp çalıştırabilirdi.

Öğle yemeği için bir sandviç getirmişti çünkü hukuk bürosunda insanların genellikle ne yaptıklarını, gerçekten öğle yemeği molası verip vermediklerini bilmiyordu. Çalıştığı çoğu yerde insanlar nadiren öğle yemeği molası veriyordu, nadiren dışarıda yemek yemedikleri sürece genellikle masalarında yemek yiyor ve çalışmaya devam ediyorlardı. Riley buna hiç aldırmamıştı, hatta daha fazla iş yapıp beşi biraz geçe çıkmayı tercih ediyordu.

Bu yüzden pazarlama departmanındaki hiç kimsenin gerçek bir öğle yemeği molası vermediğini görünce şaşırmadı. Çoğu ya bir şeyler getirmiş ya da dışarı çıkmış ve sonra geri getirip masalarında yemişti. Riley mutfakta bir şişe su doldurdu ve masasında fıstık ezmeli sandviçini açıp e-postalarını okudu. Şimdiden epeyce e-postası vardı. Patronu, üzerinde çalıştıkları işlerden haberdar olması için bir sürü dosya göndermişti ve onu meşgul edecek bir sürü işi vardı.

İşe daldı ve çalışmaya başladı ve öğleden sonra hızla geçti. Daha ne olduğunu anlamadan saati beşi göstermiş ve kalkıp dolaşma vakti gelmişti. Bunu her saat başı yapıyordu ve bu iyi bir şeydi.

Aksi takdirde kendini işine o kadar kaptırırdı ki saatlerce bilgisayar başında kalırdı ki bu hiç iyi bir şey değildi.

Ayağa kalkıp su şişesini tekrar doldurdu ve herkesin hâlâ harıl harıl çalıştığını fark etti. İK'nın şirketin çalışma saatlerinin genellikle dokuzdan beşe kadar olduğunu söylediğini düşündü. Ama Jack'in daha erken gittiğini ve hep daha geç kaldığını da biliyordu. Kendi departmanındaki insanların saat kaçta geldiğini merak ediyordu. Sabah İK ile yaklaşık bir saat geçirmişti, bu yüzden departmana ulaştığında elbette herkes o zamana kadar içerideydi.

İlk ayrılan kişi olmak istemediği için çalışmaya devam etti. Saat altı olduğunda midesi guruldamaya başladı ve hala bir hareket yoktu. İlk kişi ancak altı buçukta kalkıp gitti. On dakika sonra bir başkası onu takip etti ve Riley de toparlanıp gitti. Acaba çok mu yoğun çalışıyorlardı, diye düşündü. Öyle olmalı. Her zaman bu kadar geç saate kadar çalışmıyorlardı herhalde?

Eve döndüğünde Lily'nin karnını doyurdu ve sonra gözleri ağırlaşana kadar Morgan'ın mortgage şirketi için yaptığı yan projeye daldı. Jack sekiz civarında arayıp ilk gününün nasıl geçtiğini sormuş, o da iyi geçtiğini söylemişti. Yine de ona bir sorusu vardı.

"Pazarlamadaki insanların genellikle ne kadar geç saatlere kadar çalıştıkları hakkında bir fikrin var mı?" Avukatlar gibi faturalandırılabilir olmadıkları için normal saatlerde çalıştıklarını varsaymıştı.

"Gerçekten bilmiyorum. Eminim işlerini halletmek için ne kadar geç saatlere kadar çalışmaları gerekiyorsa o kadar çalışıyorlar. Hepimizin yaptığı gibi. Bu haftanın geri kalanı hep gece geç saatlere kadar çalışarak geçecek. Ama Cumartesi günü sabah çalışacağım. Akşam yemeğini yedi gibi yemeyi denemek ister misin?"

"Elbette." Riley yan projesini neredeyse tamamlamıştı ve ertesi gece bitirebilecekti -bugünkünden daha erken çıktığını varsayarsak.

Ertesi gece saat altıda herkes hâlâ oradayken Riley projesini bitirmişti ve bir dakika daha kalmak istemiyordu. Dizüstü bilgisayarını kapattı, ayağa kalktı ve odaya göz gezdirdi. Herkes hâlâ masasındaydı. Birkaçı başını kaldırdı ve onun dışarı çıktığını görünce şaşırmış gibi göründü. Ama o bunu umursamadı. Bugünlük işi bitmişti ve evde yapması gereken işler vardı.

O akşam projesini bitirdi ve Morgan'a e-posta ile gönderdi. Ve bu iyi bir şeydi çünkü ertesi gün geldiğinde patronu onu ofisine çağırdı.

"Görüyorum ki sana verdiğim projeyi bitirmişsin." Gülümsedi. "Artık nelerin üstesinden gelebileceğini daha iyi anladığıma göre, seni birkaç projeye daha atamaya hazırım. Bunların teslim tarihleri biraz sıkışık ama üstesinden geleceğinden eminim. E-postanızı kontrol ederseniz, her şeyin orada olduğunu göreceksiniz. Herhangi bir sorunuz olursa bana haber verin."

Riley masasına dönüp e-postalarını kontrol ettiğinde, az önce kendisine gönderdiği iş miktarını görünce bir korku hissetti. Teslim tarihleri makul olsaydı sorun olmazdı. Ama değillerdi. Hepsini zamanında yetiştirme şansı olması için haftanın geri kalanında geç saatlere kadar çalışması gerekecekti. Ve şimdi herkesin neden geç saatlere kadar kaldığını ve odanın neden bu kadar sessiz olduğunu anlıyordu. Yapılacak işler olduğu için kimsenin konuşmaya vakti yoktu.

İşten neredeyse sekize kadar çıkmamıştı ve hâlâ en son çıkan o değildi. Dairesine girdiğinde yorgun ve açtı ve Lily de bu durumdan pek memnun değildi. Lily'yi beslerken annesi aradı. Riley telefona cevap verdi ve akşam yemeği için kendine bir muz aldı.

"Selam tatlım, yeni işin nasıl gidiyor?"

Riley neredeyse ağlamaya başlayacaktı ama enerjisi yoktu. "Oldukça korkunç," diye itiraf etti. Eve döndüğünden beri dairesi çok boştu ve yeni işi onu daha da yalnız hissettiriyordu.

"Özür dilerim, tatlım." Annesi onun hayal kırıklığı yaratan yılbaşı gecesini zaten biliyordu. Ertesi gün konuşmuşlardı. Riley, Sean'la harika bir gece geçirdiği için annesi adına çok heyecanlanmıştı. Ona Donna'nın kendisine önerdiği projeden bahsetti.

"Bundan bahsederken sesindeki heyecanı duyabiliyorum. Eğer deneseydin böyle daha fazla proje alabileceğini düşünüyor musun?"

"Aslında ben de aynı şeyi merak ediyordum. Çok cazip," diye itiraf etti Riley.

"Peki Jack konusunda ne yapacaksın?" diye sordu annesi nazikçe. "Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum Riley."

"Biliyorum ve bunu takdir ediyorum. Vermem gereken bazı kararlar var. Aslında otelde çalışmayı özlüyorum. Ve Chatham'daki herkesi özlüyorum." Riley bunu söyleyeceğini hiç düşünmemişti. En çok özlediği belirli bir kişi vardı ama bunu henüz annesiyle konuşmak istemiyordu.

"Burada her zaman hoş karşılanacağını biliyorsun tatlım. Sen ve Lily. İkinizi de özledim. Aidan yeni yılda ne yapacağını sordu. Geçen gün sana söylemeyi unuttum."

"Öyle mi yaptı? Luke ile ne yaptıklarını söyledi mi?"

"Gündüz İlk Gece etkinliklerinden bazılarını yaptılar ve o gece evde kaldılar. Pazartesi günü evlerine geri döndüler. Franny de bu Cuma evini kapatıyor, yani yakında taşınacak, evi döşedikten sonra. Buralar sessizleşecek."

"En azından yakında ziyarete gelmeyi planlıyorum. Franny'nin evini görmek istiyorum ve ona gelip göreceğimi söyledim."

"Güzel. İyi uykular tatlım. Düşünmen gereken çok şey var."

Riley o gece korkunç bir şekilde uyudu. Bir o yana bir bu yana dönüp durdu, saat dörtte uyandı ve bir daha uyuyamadı. Erkenden ofise gitmeye ve kendisine verilen iş yığınının bir çentik atıp atamayacağına bakmaya karar verdi. Her gece saat sekize ya da daha geç saatlere kadar orada olmak istemiyordu.

Ofise altıdan biraz sonra geldi ve ofise ilk giren kişi olmayı bekliyordu ama patronunun ve bir kişinin daha orada olduğunu görünce şaşırdı. Riley içeri girdiğinde başını kaldırdı ve gülümseyerek onu onayladı. Riley işine daldı ve neredeyse ikiye kadar gerçek bir mola vermedi. O sırada midesi çılgınlık atıyordu, bu yüzden ton balıklı sandviçini açtı ve su şişesini doldurmak için mutfaka gitti. Kahve makinesinin yanında birbirlerine gülümseyen Brittany ve Jack'i görünce durdu. Brittany hafifçe Jack'in koluna dokunuyor, Jack de onun söylediği bir şeye gülüyordu. Onu gördüklerinde ikisi de başını kaldırdı ve Jack kocaman gülümsemesini ona doğru çevirdi.

"Merhaba, günün nasıl geçiyor?" diye sordu.

"Çok meşgulüm," dedi kısaca. İkisinin görüntüsü onu rahatsız etmişti. Jack henüz fark etmemiş olsa bile aralarında bir çekim olduğu açıktı. Brittany açıkça ona tapıyordu ve muhtemelen aynı çılgın saatlerde çalışıyordu, bu yüzden onun çalışmasına aldırmıyordu. Riley her şeyin bittiğini hissediyordu. Suyunu doldurdu ve masasına geri döndü. Onların da gittiğini fark etti.

bir süre sonra departmanlarına geri döndüler. Dikkatini tekrar işine verdi ve onu bitirmeye odaklandı.

Yine sekize kadar kaldı çünkü mümkün olduğunca çok iş yapmak istiyordu ve Jack'in aksine Cumartesi günü ofise gitmeye hiç niyeti yoktu.

Riley o gece daha iyi uyudu ve uyandığında iki büyük karar verdiği için kendini sakin ve huzurlu hissetti.

Ertesi gün Jack'le birlikte sevdikleri bir İtalyan restoranına gittiler. Güzel bir akşam yemeği yediler ve Jack durmadan üzerinde çalıştığı davalar hakkında konuştu ve Brittany'nin ne kadar yardımcı olduğundan birden fazla kez bahsetti.

Riley söylemesi gerekeni söylemeden önce tiramisu önlerine gelene kadar bekledi.

"Jack, aramızdaki şey artık bana göre değil. Bence sen harika bir adamsın ama aynı şeyleri istediğimizi sanmıyorum. Uzun sürmeyeceğini bilseydim çalışma saatlerine katlanabilirdim ama yakın zamanda değişeceğini sanmıyorum. İş benim için yeterli değil. Benim için önemli olan insanlarla daha fazla zaman geçirmek istiyorum."

Sözlerinin kafasında yer etmesi için durakladı. Jack önce şaşırmış gibi göründü ama sonra başını salladı.

"Anlıyorum Riley, gerçekten. İşler yolunda gitmediği için üzgünüm. Bence sen harikasin. Ama haklısın, çalışma saatlerim yakın zamanda değişmeyecek."

Bir an durakladıktan sonra, "Bence Brittany ile çıkmalısın. Belli ki sana tapıyor ve sürekli birbirinizin etrafındasınız."

Bu öneri karşısında şaşırmış görünüyordu. "Brittany mi? Bunu yapamam. O benim için çalışıyor. Bu hoş karşılanmaz," diye itiraz etti.

"Sadece bir düşünceydi. Belki başka birine destek olabilir?" Jack onun söylediklerini duymazdan geldi ve "Bundan emin misin?" diye sordu. Kadın başını salladı. "Eminim. Bence en iyisi bu."

Derin bir iç çekti. "Pekâlâ. Bu konuda mutlu değilim ama anlıyorum." Gözleri bulutlandı. "Peki ya iş? O nasıl gidiyor?"

"Bu benim için uygun değil. Ayrılırsam size kötü yansırsa özür dilerim ama bu tür saatlerde çalışmayı hiç istemedim. Görüşmelerde bunun beklendiğini açıkça belirtmediler."

"Sorun değil. Anlayacaklardır, özellikle de ayrıldığımız duyulduğunda. Peki sen ne yapacaksın? Belki de başka bir iş bulana kadar kalmalısın."

Başını iki yana salladı. "Hayır, sanırım en iyisi bir an önce ayrılmam. Elbette haber vereceğim."

Jack kıkırdadı. "Seni aynı gün gönderecekler. İnsanlara bir kez haber verdiklerinde asla kalmalarına izin vermezler. Çoğu hukuk firması da böyledir."

Riley şaşırmıştı ama aynı zamanda rahatlamıştı. İki hafta daha orada çalışmak istemiyordu.

Jack onu dışarı çıkardı ve hüzünlü bir veda kucaklaması yaptı. "Güle güle Riley.

Kendinize iyi bakın."

"Teşekkürler, Jack. Sana da."

Farklı yönlerle doğru yürüdüler ve Riley bunun şimdiye kadar yaşadığı en medeni ayrılık olduğunu düşünmekten kendini alamadı. Jack'in hayal kırıklığına uğradığını hissediyordu ama nihayetinde Riley'nin haklı olduğunu biliyordu. Eğer onlarınki büyük bir aşk olsaydı, aralarında her şey farklı olurdu. İş onun tutkusuydu ve önümüzdeki yıllarda da öyle olacaktı. Riley'nin daha fazla dengeye ihtiyacı vardı. Ve şehre döndüğünden beri buradaki hayatı, tatillerde Chatham'da tanıdığı sıcaklığa kıyasla çok boş geliyordu.

★ ★ ★

Pazartesi sabahı ilk iş olarak haber verdi ve patronu şaşırdı ve dehşete düştü. "Emin misin? Şimdiye kadar bizim için harika işler yaptın."

Ama Riley ona emin olduğunu söyledi. "Sadece kültürel açıdan uygun değil. Uzun çalışma saatleri beklentisinin farkında değildim."

Başını salladı. "Bir yazılım şirketinden geldiğiniz için benzer saatlerde çalıştığınızı varsaymıştım. Tüm start-up'ların böyle olduğunu sanıyordum."

Riley başını salladı. "Hayır, aslında orada harika bir iş-yaşam dengesi vardı."

"Pekâlâ, buradaki politikamız, bir kez ihbarda bulunduğunuzda size binanın dışına kadar eşlik etmektir."

Şaşıрма sırası Riley'deydi. "Günü bitirmemi bile istemiyor musun?"

"Hayır. İK'ya haber vereceğim ve hemen birini gönderecekler."

Yirmi dakika sonra Riley dışarı çıktı. Saat sekizi çeyrek geçiyordu ve bütün gün önünde uzanıyordu. Ve ne yapmak istediğini çok iyi biliyordu.

Telefonundan kiralık bir araba ayarladı, dairesine uğradı ve iki büyük valiz hazırladı. İki saat sonra Lily ile birlikte Chatham'a doğru yola çıktılar. Yolda annesini aradı ve o da heyecanlıydı. "Odanı senin için hazırlayacağım. Dikkatli sür." Riley de aynı heyecanı duyuyordu. Chatham'a varmak ve yerleşmek için sabırsızlanıyordu.

Lily, arabanın ön tarafında Riley'nin yanında duran kedi taşıyıcısından yüksek sesle miyavlıyordu. Bir sonraki kırmızı ışıktaki elini içeri uzatıp onu sakinleştirmek için çenesinin altını kaşıdı. "Sadece birkaç saat daha, Lily, sonra temelli evde olacağız."

OceanofPDF.com

BÖLÜM KIRK YEDİ

Riley Chatham'daki evine dönerken duyguları karmakarışıktı. Eve dönüp yeni bir girişim başlatacağı için duyduğu coşkudan, kendi küçük işini büyütme olasılığı karşısında duyduğu heyecana kadar değişkenlik gösteriyordu. Bunu hemen belirsizlik ve başarısızlık korkusu izledi. Ve sonra, daha önce dökmek için çok yorgun olduğu gözyaşları, bir noktada sonunda evliliğe yol açacağını düşündüğü bir ilişkinin sona ermesi için ağlarken hızlı ve öfkeli bir şekilde geldi.

Yine de içten içe doğru yolda olduğunu hissediyordu. Hüznü ve belirsizliği içinde bile kendini daha hafif ve mutlu hissediyordu. Bu duygulara odaklanmaya ve diğerlerinin gitmesine izin vermeye çalıştı. Ama bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Üzüntüsünü bir su musluğu gibi kapatamıyordu. Ama Chatham'a vardığında üzüntüsünün çoğunu ağlayarak attığını düşündü. Herkesi, özellikle de Aidan'ı tekrar göreceği için heyecanlanmaya başlamıştı.

Ta ki elinde Lily'nin kedi taşıma çantasıyla annesinin evine girene ve gözleri tekrar dolana kadar. Annesi onu kucaklamak için kendine çekti ve Riley'nin gözyaşları dökülürken yatıştırıcı sözler mırıldandı. Sonunda burnunu çekti ve gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Bütün ağlamalarımı arabada yaptığımı sanıyordum."

Annesi ona bir kutu mendil uzattı. "Hepsini çıkar, tatlım. Üzgün olman normal. Senin için zor bir hafta oldu. Çok şey değişti." Riley'nin saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Yine de burada olmana çok sevindim. Bir fincan tarçınlı çaya ne dersin?"

Riley başıyla onayladı. Çay kulağa mükemmel geliyordu. Annesi çayı hazırlarken Lily'nin karnını doyurdu ve sonra oturma odasına yerleşip bir saatten fazla sohbet ettiler, ta ki annesinin hana gitme vakti gelene kadar. Riley gidip yardım etmeyi teklif etti ama annesi kalıp dinlenmesinde ısrar etti.

"İstersen yarın kahvaltıda yardım edebilirsin. Uzun bir gün ve daha da uzun bir hafta geçirdin. Dinlenmeye ihtiyacın var. Birkaç saat sonra

görüşürüz,

ve güzel, rahatlatıcı bir akşam geçireceğiz. Kulağa hoş geliyor mu?" "Kulağa mükemmel geliyor."

Annesi otele gitmek üzere ayrıldığında Riley dizüstü bilgisayarını eline aldı ve bir ağlama krizinin daha ardından nihayet ağlamaktan kurtulduğunu hissetti. Geleceğe ve danışmanlık işine başlamaya odaklanmaya karar verdi. İşi için basit bir isim buldu -İçerik Danışmanlığı- ve LinkedIn profilini güncelledi. Hukuk bürosundaki işini oraya koymadı bile çünkü orada tam bir hafta çalışmamıştı. Bunun yerine yeni şirketinin adını ve sunmayı planladığı hizmetleri listeledi. Şimdiye kadar yaptığı üç projenin kapsamını listeledi ve insanları daha fazla bilgi için kendisine e-posta göndermeye teşvik etti. Riley LinkedIn'in ne kadar güçlü olabileceğini biliyordu çünkü yıllar boyunca işe alım uzmanları müşterileriyle görüşmeye ikna etmek için kendisiyle birçok kez iletişime geçmişti.

Daha sonra bir web sitesine başladı. Bir yazılımcı değildi ama WordPress'te temel bir site kuracak ve onu bağlamak için bir alan adı alacak kadar bilgisi vardı. Müşterilerinin işlerini internette pazarlamaları için yaptığı her şeyi kendi web sitesi için de yaptı. Bir blog kurdu ve küçük işletmelerin pazarlanması ve içerik pazarlamasının nasıl yardımcı olabileceğine odaklanan bir dizi blog yazısı yayınlamayı planladı. Ayrıca Donna, Sean ve Morgan'dan sitesinde yayınlayabileceği referanslar isteyecek ve onlar için yaptığı çalışmalardan örnekler verecekti. Pazarlama stratejilerini kendi girişimine uygulamak ve yeni işler yaratmak için heyecanlıydı.

Annesi eve geldiğinde Riley'nin morali çok daha iyiydi ve bir web sitesinin başlangıcını hazırlamıştı. Önümüzdeki bir iki gün içinde bitirebilirdi ve yeni işine başlamak için heyecanlıydı.

Annesi bir şişe Chardonnay açtı ve yeni girişimine kadeh kaldırdılar. Annesi kalan makarnayı ısıttı ve Riley'nin ruh haline mükemmel bir şekilde uyan bir Hallmark Noel filmi izlediler. O gece taş gibi uyudu ve uyandığında kendini dinlenmiş ve kahvaltı servisi için hana gitmeye hazır hissediyordu.

Franny yemek odasına girdiğinde Riley'yi gördüğüne çok sevinmiş görünüyor. Riley ona kocaman sarıldı. O da Franny'yi gördüğü için çok heyecanlanmıştı. Kahvaltı sırasında onlara kapanışın nasıl geçtiğini anlattı.

"Artık hepsi benim! Buna inanamıyorum. Geçen hafta alışverişe çıktım ve Boston Interiors'da çok sevdiğim bir kanep ve yemek odası takımı buldum. Önümüzdeki hafta teslim edilecek. Yataklar bugün teslim edilecek, o yüzden beklemek için buradan oraya gidiyorum. Kablo ve internet bu öğleden sonra bağlanacak. Diğer her şeyi Pottery Barn ve Williams Sonoma'dan online olarak aldım. Önümüzdeki hafta sonuna kadar tamamen yerleşmiş olurum."

"Bu harika Franny!" Riley onun adına mutluydu. "Görmek için sabırsızlanıyorum." "İki hafta sonra benim evimde Pazar akşam yemeğine davetlisin."

Şimdi. İkiniz de." Franny annesine baktı, o da başını salladı.

Riley her ikisi için de, "Gelmeyi çok isteriz," diye onayladı.

★ ★ ★

Riley eve döndüğünde tekrar site üzerinde çalışmaya başladı ama öğle yemeği vakti bir ara verip Aidan'a mesaj attı. Daha fazla beklemek istemiyordu.

Şehre geri döndüm. Bu gece buralarda mısın? Seni görmeyi çok isterim.

Cevabı on dakika sonra geldi. Beş buçuk için bir bakıcı ayarladım.

Nerede buluşalım?

Otele gel. Şarap ve peynir saatinde yardımcı olacağım.

Harika. Seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Riley, Aidan'ın son mesajını okuduğunda kendini sıcacık hissetti. Annesi kime mesaj attığını anında anlamıştı.

"Aidan mı o?"

Riley başıyla onayladı. "Bir bakıcısı var ve hana gelecek."

Annesi gülümsedi. "Ve temizlememe yardım etmek için kalmayacaksınız. Bu sefer ben hallederim."

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Riley annesine yatak açma servisinde yardım etti. İkisi birlikte yapınca hiç de uzun sürmedi. Brie peyniri ve cevizli kaşar dilimleri kesti ve balla boğulmuş keçi peynirinden bir tabak koydu. Çok popüler olduğu için annesi bunu her zaman ikram ederdi. Riley birkaç şişe şarap açarken annesi de bir tepsi dolusu bardak getirdi. Riley annesine bir kadeh Pinot Grigio uzattı ve kendisi için de bir Cabernet doldurdu.

Misafirler akın akın gelmeye başladı ve odaya her biri girdiğinde Riley'nin gözleri Aidan olduğunu umarak o yöne doğru kaydı. Nihayet saat altıya çeyrek kala ön kapı açıldı ve Riley onun içeri girdiğini gördü. Aidan onu görür görmez sırtıttı ve yanına geldi. Onu kucaklamak için kendine çekti ve sıkıca sarıldı. Kadın ona bir kadeh Cabernet uzattı ve biraz yalnız kalmak için odanın bir köşesine doğru yürüdüler.

"Demek döndün," dedi Aidan. "Ne kadar süreliğine?" Soruyu sorarken dikkatle onun bakışlarını tuttu.

Gülümsedi. "Süresiz olarak. Sanırım New York'la işim bitti. İş yürümedi. Dün sabah haber verdim ve beni binadan dışarı çıkardılar. Jack ile ilişkiyi bitirdim. Yaşam tarzı bana uymuyordu. Bu kadar çok çalışmasını umursamadığımı sanıyordum ama bir aydır burada ve sürekli insanların arasında olunca -özellikle de seni tekrar görünce ve Luke'la tanışınca- evimde kendimi yalnız ve boş hissettim." Bir an durakladı. "İstediğim şeyin -istediğim hayatın- orada olmadığını fark ettim," dedi yumuşak bir sesle.

Ve Aidan'ın gözlerine yansıyan duyguların bir karışımını gördü. Rahatlama ve ardından nefesini kesen başka bir şey; aşk. Ve o da bunu hissetti. Aidan'la bir ömür boyu sürecek bir mutluluk gördü; dostluk, nezaket, mutluluk ve gerçek bir aşk.

Aidan odaya baktı, şarabından bir yudum aldı ve sonra yere koydu. "Kalmak zorunda mısın yoksa artık gidebilir miyiz?"

Riley gülümsedi. "Kalmak zorunda değilim." Bardaklarını mutfağa getirdi, annesine veda etti ve Aidan'la birlikte dışarı çıktı. Aidan onu kollarının arasına alıp öptü ve Riley eridi. Aidan'ı öpmeyeli o kadar uzun yıllar olmuştu ki, sanki eve dönmüş gibi hissetti. Olması gereken yer burasıydı.

Aidan geri çekilip onun gözlerinin içine baktı ve kız şaşkınlık ve biraz da belirsizlik gördü.

"Bu gerçek mi? Buraya temelli mi döndün? Ve benimle olmak mı istiyorsun?"

Sırıttı. "Evet, yukarıdakilerin hepsine. İşimi kaybetmek bir nimete dönüştü. Burada vakit geçirmek, sizi tekrar görmek ve Luke'u tanımak. Manhattan'a döndüğümde hepinizi çok özledim. Ve Jack'le birbirimiz için doğru kişi olmadığımızı anladım."

"Çalışmak için ne yapacaksın? Sadece annene mi yardım edeceksin yoksa burada bir iş bulmaya mı çalışacaksın?" Aidan hâlâ onun fikrini değiştirebileceğinden biraz endişeli görünüyordu.

Başını iki yana salladı. "Onunla birlikte otelde çalışacağım ama aynı zamanda bir danışmanlık işine başlıyorum." Ona yaptığı işlerden ve kurmakta olduğu web sitesinden bahsetti. Adam etkilenmiş görünüyordu ve bir planı olduğunu duyunca rahatlamıştı.

"Kulağa harika geliyor. Haberi ben de yayabilirim. Muhtemelen pazarlama yardımı alabilecek insanlar tanıyorum." Onu bir öpücük daha için kendine çekti ve bu sefer daha tutkulu bir öpücüktü ve o da aynı şekilde karşılık verdi.

"Gidip yemek yiyelim mi? Nereye gitmek istersin?" Riley gülümsedi. "Seninle olduğum sürece nereye gittiğimiz umurunda değil."

EPILOG

Riley mutfak masasında dizüstü bilgisayarından e-postalarını kontrol ederken annesi de Franny'nin evine götürmek üzere hazırladığı pastanın son rötuşlarını yapıyordu. Pazar günüydü ve akşam yemeği için Franny'nin yeni evini ilk kez görmek üzere oraya gidiyorlardı. Aidan ve Luke da onlarla orada buluşacaktı. Riley onları düşünerek gülümsedi. Aidan'ı şarap ve peynir saatinde gördüğünden beri neredeyse birbirlerinden hiç ayrılmamışlardı. Aidan'ı neredeyse her gün görüyordu ve Luke'a duydukları saygıdan dolayı işleri ağırdan alıyorlardı ama ikisi de bunun ikisi için de önemli olduğunu biliyordu ve Riley hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Küçük işi de iyi bir başlangıç yapmıştı. Sean, Donna ve Morgan web sitesinde kullanması için memnuniyetle referanslar vermişler ve onu tanıdıkları insanlara da tavsiye etmişlerdi. Aidan da öyle yapmıştı ve böylece birkaç yeni müşteri edinmişti. Web sitesi de iki kişi getirmişti, yani bu noktada beklediğinden daha meşguldü.

Gelen kutusunda bir e-posta dikkatini çekti. E-posta, eğitim yazılımı şirketinin CEO'su Alan Sherman'dan geliyordu. Ne istediğini merak ediyordu. E-postayı tıklayarak açtı.

Riley, umarım her şey yolundadır. LinkedIn profilinizi güncellediğinizi fark ettim ve bir danışmanlık işine başlamışsınız gibi görünüyor. Bu yüzden sana ulaşmaya çalışıyorum. İki yeni ürünü piyasaya sürmeye hazırlanıyoruz ve ek pazarlama yardımına ihtiyacımız var. İlginizi çekerse birlikte çalışma şansını çok isterim?

İşin kapsamını anlatmaya devam etti ve bu ona birkaç ay boyunca düzenli iş sağlayacak büyük bir projeydi.

Riley heyecanına engel olamadı. Hemen projeyi tartışmak istediğini söyledi ve hafta başında birkaç kez sohbet etmeyi önerdi. Riley yazmayı bıraktığında annesi kaşlarını kaldırdı

ve yukarı baktı. Yeni gelişmeyi anlattı ve annesi memnun görünüyordu.

"Her şeyin gerçekten bir nedeni vardır, tatlım. Şimdi o şirketle kendi şartlarına göre çalışma şansın var."

"Biliyorum. Hukuk firmasındaki işimden ayrıldığıma çok memnunum!" Dairesinin kira kontratının bitmesine birkaç ay kalmış olması dışında hiçbir pişmanlığı yoktu. Yine de ev sahibine haber vermişti ve o da daireyi daha erken kiralamakta zorlanacağını düşünmüyordu. İyi dairelere her zaman talep olurdu. Bu da yakında geri dönmesi ve tüm eşyalarını taşıması gerektiği anlamına geliyordu. Kanepe ve yatak gibi büyük eşyalarını satmayı planlıyordu. Artık hiçbirine ihtiyacı yoktu. Annesi istediği kadar kalabileceğini söylemişti ama Aidan'la birkaç ay içinde, nişanlandıktan sonra onun yanına taşınması konusunda konuşmuşlardı. Hızlıydı ama duygularından emindiler ve geçmişleri çok daha eskiye dayanıyordu.

Pasta hazır olduğunda ve güvenli bir şekilde büyük bir plastik kaba konulduğunda Riley ve annesi Franny'nin evine doğru yola çıktılar. Sean da onlarla orada buluşacaktı. Hemen arkalarında durdu ve Riley, Sean'ın annesini gördüğünde yüzünde beliren ifadeye gülümsedi. İkisi de birbirlerine çok aşıktı. Riley'nin Aidan'ın yanına daha erken taşınmak istemesinin bir nedeni de buydu. Annesine daha fazla mahremiyet vermek istiyordu.

İkisinin nişanlanmak ya da birlikte yaşamak gibi bir planları olmadığını biliyordu. Annesi her ikisinin de kendi başlarına yaşamaya alıştıklarını ve ikisinin de bu kadar büyük bir değişikliğe hazır olmadığını söylemişti. Ama her zaman birlikteydiler ve annesini hiç bu kadar mutlu görmemişti.

Aidan ve Luke zaten oradaydı. Franny'nin Joe'su mutfakta meşguldü. Ocakta büyük bir tencerede bir şeyler kaynıyordu. Riley ne olduğunu bilmiyordu ama kokusu sarhoş ediciydi. Sean'ın annesi de çoktan gelmişti. O ve Franny çok hızlı arkadaş olmuşlardı.

Franny kapıya geldi ve onları içeri buyur etti. Annesinden pastayı aldı ve mutfğa getirdi. "Çok teşekkür ederim Beth. Harika görünüyor."

Artık herkes oradaydı ve Franny onlara evi gezdirdi. Oturma odası için krem rengi vurgu yastıkları olan deniz köpüğü yeşili bir kanepe seçmişti.

oturma odası. Duvarda güzel suluboya tablolar vardı ve genel olarak hem plaj hem de zarif bir his vardı.

"Gelecek hafta kitap kulübünü burada ağırlayacağım," dedi Franny mutlulukla. Turu mutfakta sonlandırdı; Riley burada beyaz dolaplara, fayanslı backsplash'e ve adanın alışılmadık mavi-gri tonuna hayran kaldı.

"Gördüğünüz gibi Joe mutfacı çok seviyor," dedi Franny.

Kaynayan tencereden başını kaldırdı, bir kaşığı içine daldırdı ve Franny'nin tadına bakması için uzattı. Franny bayıldı. "Bu çok lezzetli, Joe!"

Memnun ama kararsız görünüyordu. "Başka bir şeye ihtiyacı yok mu, biraz daha tuz ya da biber?"

Başını iki yana salladı. "Bu mükemmel." Gülümsedi ve odadaki herkese hitap etti. "Joe hayatımda yediğim en iyi bolonez sosu yapıyor."

Joe onun arkasından mutlulukla gülümsedi.

Yemeklerini Franny'nin oturma odasının sağında yer alan ve okyanusa bakan yeni yemek masasında yediler. O gün hava hafif sisli olduğu ve dalgalar normalden biraz daha yoğun olduğu için manzara muhteşemdi. Puslu sis suyun hemen üzerinde girdaplar oluştururken dalgaların tepesi beyaz köpüklerle kaplıydı. Riley uzaktan kıyıya çarpan dalgaların rahatlatıcı sesini belli belirsiz duyabiliyordu.

Şaraplarını yudumladılar ve Joe'nun Bolonez makarnasının tadını çıkardılar. Franny en iyisi olduğu konusunda çok haklıydı. Hepsi saatlerce gülüp konuşmuş, tatlı ve kahve eşliğinde oyalanmıştı. Mükemmel bir akşamdı ve Riley masanın etrafına bakıp kendisi için çok önemli olan ve hepsi de ailesi gibi hissettiği bu insanları görünce kalbinin dolduğunu hissetti.

Aidan onun bakışlarıyla karşılaştı ve uzanıp elini sıktı. "Mutlu musun?" diye fısıldadı usulca ve o da başını salladı.

"Çok mutluyum."

Başta Aidan olmak üzere tüm bu insanları seviyordu ve böyle günlerle dolu bir ömürden başka bir şey istemiyordu. Hayatında ilk kez geleceğinden ve nerede olmak istediğinden emindi. Eğildi ve Aidan'ın kulağına fısıldadı, "Seni ne kadar sevdiğimi biliyor musun?"

Gözleri parladı ve gülümsedi. "Sanırım anlıyorum ve benim de aynı şekilde hissettiğimi biliyorsun."

Öyle yaptı. Aidan, Luke ya da bir aile olarak gelecekleri hakkında hiçbir şüphesi yoktu.

Kadehini kadeh kaldırmak için kaldırdı ve Franny'ye baktı. "Bizi bu güzel yeni evinizde ağırladığınız için teşekkürler. Sanırım hepimiz size ömür boyu mutluluk ve bunun gibi daha birçok akşam yemeği diliyoruz."

Hepsi kadehlerini birbirine vurdu ve aynı anda "şerefe" dedi. Riley pencereden dışarı baktı ve dışarıdaki lambanın ışığında havada dans eden iri kar tanelerini gördü. Aidan elini sıkıp sıcak bir gülümsemeyle gözlerinin içine bakarken mutlulukla içini çekti. Evde olmak çok güzeldi.

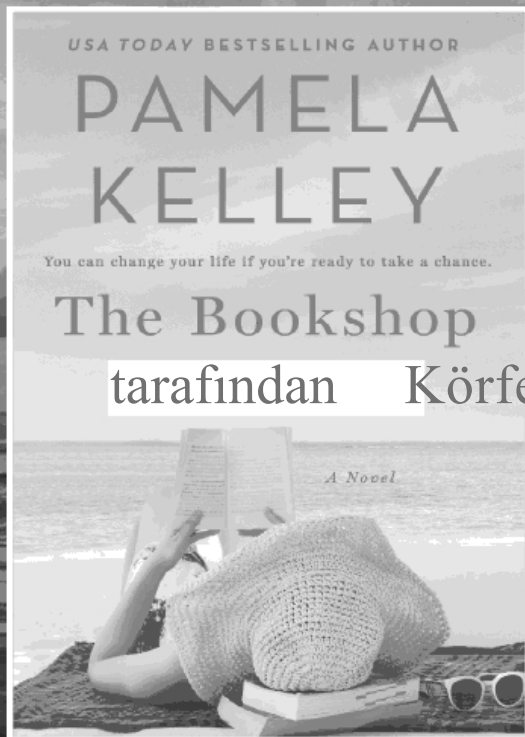
OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

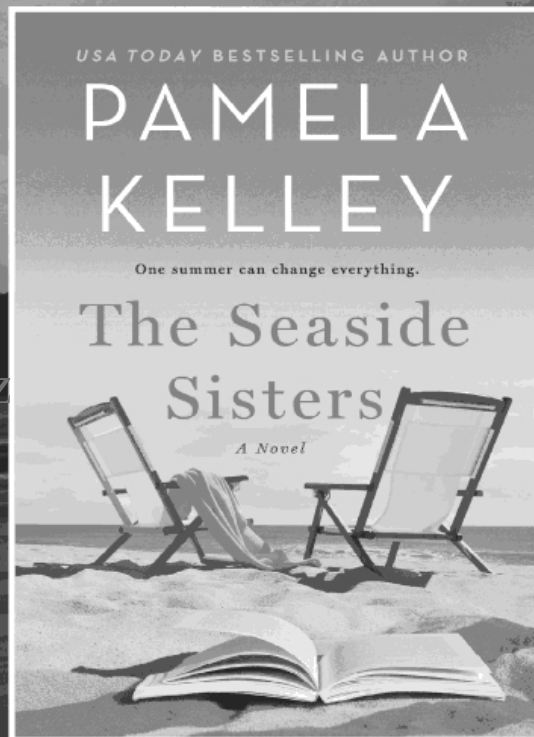
Her zaman olduğu gibi, aileme - kız kardeşim Jane'e ve yeğenlerim Taylor ve Nicole'e erken okudukları için teşekkür ederim. Cindy Tahse'ye dostluğu, desteği ve öykü tavsiyeleri için teşekkür ederim. Harika menajerim Christina Hogrebe'ye tüm bilgeliği ve desteği için teşekkür ederim. Editörüm Alexandra Sehulster'a bu kitap için duyduğum heyecanı paylaştığı ve kitabı daha iyi hale getirmek için en iyi önerileri sunduğu için çok teşekkür ederim. Ayrıca, JRA'daki haklar ekibine -Sabrina Prestia, Maria Napolitano, Tori Clayton, Allison Hufford ve Jack McIntyre-teşekkür ederim. Ve St. Martin's Griffin'deki ekibe, yaptığınız her şey için çok teşekkür ederim-Cassidy Graham, Marissa Sangiacomo, Alyssa Gammello, Brant Janeway, Kejana Ayala, Anne Marie Tallberg, Lisa Davis, Danielle Fiorella ve Meryl Levavi.

OceanofPDF.com

Read more by
PAMELA KELLEY

tarafından Körfez

“Anyone who’s ever felt the promise of
a fresh start will fall in love with Kelley.”

—MARY KAY ANDREWS,
bestselling author

OceanofPDF.com

AYRICA [PAMELA KELLEY](#)

[*Sahil Kız Kardeşleri*](#)

The [Bookshop by the Bay](#)

Beşinci Cadde Apartmanı

Yıldızlı Kız

Nashville Dreams

Düğün Fotoğrafı

Otel

Court Street Investigations serisi

Nantucket Restaurant serisi

Nantucket Beach Plum Cove serisi

Montana Sweet Western Romance serisi

River's End Ranch serisi

Quinn Valley Ranch serisi

Waverly Beach Mystery serisi

Indigo Bay Sweet Romance serisi

[*OceanofPDF.com*](#)

YAZAR HAKKINDA

Alison Thompson Photography

Pamela Kelley, *USA Today* ve *Wall Street Journal*'ın en çok satan kadın kurgu, aile destanları ve gerilim yazarıdır. Okurları onun kitaplarını genellikle arkadaş olarak görmek isteyeceğiniz insanlarla ilgili iyi hissettiren okumalar olarak tanımlıyor. Cape Cod yakınlarındaki tarihi bir sahil kasabasında yaşamaktadır. Her zaman kadın kurgu, romantizm, gizem, gerilim ve yemek kitaplarının hevesli bir okuyucusu olmuştur. Kitaplarını okurken acıkma ihtimaliniz de yüksek, çünkü kendisi bir gurme ve zaman zaman bir iki tarif paylaşıyor. E-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

**Bunu satın aldığınız için teşekkürler
Martin's Yayın Grubu e-kitabı.**

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında
bilgi almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden
bizi çevrimiçi ziyaret edin _

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

OceanofPDF.com

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde St. Martin's Griffin tarafından, St. Martin's Publishing Group'un bir baskısı olarak yayımlanmıştır

NOEL HANI. Telif Hakkı © 2024 Pamela Kelley tarafından. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres: St. Martin's Publishing Group, 120 Broadway, New York, NY 10271.

www.stmartins.com

Kapak tasarımı Danielle Christopher

Kapak illüstrasyonu Tom Hallman Studio

eISBN 9781250283627

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-221-7945, dahili 5442 numaralı telefondan veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçin.

Birinci Baskı: 2024

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Başlık Sayfası Telif](#)

[Hakkı Bildirimi](#)

[İthaf](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm On Birinci](#)

[Bölüm On İkinci](#)

[Bölüm On](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[On Dördüncü](#)

[Bölüm On Beşinci](#)

[Bölüm On Altıncı](#)

[Bölüm On](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[On Sekizinci](#)

[Bölüm On](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Yirminci](#)

[Bölüm](#)

[Bölüm Yirmi Bir](#)

Yirmi İkinci Bölüm

[Bölüm Yirmi Üç](#)
[Bölüm Yirmi Dört](#)
[Bölüm Yirmi Beş](#)
[Bölüm Yirmi Altı](#)
[Bölüm Yirmi Yedi](#)
[Bölüm Yirmi Sekiz](#)
[Bölüm Yirmi Dokuz](#)
[Bölüm Otuz](#) [Bölüm](#)
[Otuz-Bir](#) [Otuz İki](#)
[Bölüm Otuz Üç](#)
[Bölüm Otuz Dört](#)
[Bölüm Otuz Beş](#)
[Bölüm Otuz Altı](#)
[Bölüm Otuz Yedi](#)
[Bölüm Otuz Sekiz](#)
[Bölüm Otuz Dokuz](#)
[Bölüm Kırk](#) [Bölüm](#)
[Bölüm Kırk Bir](#)
[Bölüm Kırk İki](#)
[Bölüm Kırk Üç](#)
[Bölüm Kırk Dört](#)
[Bölüm Kırk Beş](#)
[Bölüm Kırk Altı](#)
[Bölüm Kırk Yedi](#)
[Bölüm Kırk Sekiz](#)

[Sonsöz](#)
[Teşekkür Ayrıca](#)
[Pamela Kelley Yazar](#)
[Hakkında Telif Hakkı](#)

[OceanofPDF.com](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.